

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/26 (116) ● 5 Temmuz 2003 ● 500 000 TL

"Topluma kazandırma" adı altında teslimiyet ve tasfiyecilik dayatılıyor... Dayatmalar ve oyunlar mücadele alanlarında bozulacak!

**Temel hak ve özgürlükler
mücadele alanlarında kazanılacak!**

İÇİNDEKİLER

Yalana, demagojiye ve aldatmaya dayalı sahte çözümler!.....	3
Pişmanlık yasasının asıl hedefi devrimci kimlik ve mücadeledir....	4
İşbirlikçi hainler ihanete devam ediyor	5
PETLAS grevi Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklandı.	6
Yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet bu çürümüş düzenin karakteridir.	7
Irak halkının direnişi işgalcileri açamaza sürüklüyor.	8
Amerikan emperyalizmi "yol haritası" için bastırıyor.	9
Sivas katliamı protestolarından.	10
Mamak İKE yoğun ve etkili bir çalışma yürüttü... ..	11
Sivas katliamının yıldönümünde katillere ödül gibi af projesi	12
Hava-iş Örgütlenme Uzmanı Munzur Pekgüleç ile TİS süreci üzerine konuştuk.....	13
KESK'in evrimi: Fiili-meşru mücadeleden yasaların ardına... Bir kez daha mühürleri kırmak için ne yapmalı? (Orta sayfa).....	14-16
Toplu görüşme oyunu değil, devrimci sınıf mücadelesi!	17
Anadolu Yakası BDSP çalışmalarından.....	18
İşçi ve emekçi eylemlerinden.	19
Irak'ın yeni bir Vietnam'a dönüşmesi savaş çetesinin de sonu olacak.	20-21
Almanya'da metal grevi.....	22
"Topluma kazandırma..."	23
Patronlar şimdi de kölelik yasasının altına imza atmamızı istiyorlar.....	24
ABD'de milliyetçi parolaların Sömürü cehennemleri... Küçük sanayi siteleri. .	25
Peygamberin ikinci gelişi	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/26 (116) ● 5 Temmuz 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bir kez daha kapağı aralanan yolsuzluk dosyalarından sızan bilgiler, artı, hükümetin son birkaç uygulaması, sistemin bir özelliğini daha ortaya sermiş bulunuyor. Hala bu sistemden sorunlarının çözümünü bekleyen kişi ve kurumların kulağı çınlasın(!) Sistem, kendi sorunlarının çözümü konusunda bile ciddi bir tek adım atma niyetine (yahut imkanına) sahip görünmüyor.

Topluma "çözüm" yaftasıyla sundukları her girişim, her uygulama, aslında sistemin o konudaki sorununu büyütme başka hiçbir işlev yüklenilecek bir nitelik göstermiyor. Pişmanlık yasası hazırlıyorlar örneğin. Diyorlar ki, bu yasayla terör örgütü mensuplarını "topluma kazandıracamız." Böylece bu örgütlerin kökünü kurutacağız. Oysa, sözünü ettikleri "terör örgütleri", o toplumun gelecek umutlarını yeşerten en diri, en dirençli fertlerinden oluşmakta. Topluma aitler, toplumun gözbebeği, can umudu konumundalar. Topluma karşı, nedamet getirmelerini gerektirecek hiçbir suç, tek bir hata işlemiş değiller. Ne bankaları batırıp yurtdışına kaçtılar, ne toplumun milyarlar tutarında mal varlığına sahip iktisadi kuruluşlarını hırsızlara peşkeş çektiler, ne ülkeyi emperyalizme avuç açar konuma düşürdüler, ne bu toplumun çocuklarını Amerikan askeri yapmaya kalktılar... Terör örgütü olarak niteledikleri devrimci örgütler, evet, sistemin başına beladır. Ne var ki, sistemin bu tür yasalarla bu beladan kurtulma imkanı sınırdır. Toplumu ağır bir yoksulluk belasına iten, her türden demokratik hak ve özgürlüğü ortadan kaldıran, böylelikle ona devrimden başka tek bir seçenek bırakmayan sistemin kendisidir. Bir yandan toplumu tek seçenek olarak devrime itecek önlemleri ardardına uygulamaya sokacaksınız, diğer yandan, yasal tedbirlerle devrimci örgütleri etkisizleştirmeye çalışacaksınız. Bundan daha boş bir hayal, daha sanal, daha yalancı bir dünya kurulabilir mi?

İkinci boş uygulama örneği sağlıkta hayata geçirilmeye çalışılmakta. SSK'lıların devlet hastanelerinden yararlanmalarına imkan tanıyarak SSK hastanelerinde yığılmayı önleyeceklermiş. Sanki devlet hastanelerindeki yığılma daha az. Bunu da toplumun karşısına bir çözüm önlemi diye sundular. Yaptıkları tek şey bir kararlar bir yasağı ortadan kaldırmak oysa. Ne tek bir yeni hastane yapıldı, ne tek bir kadro arttırıldı. Ne sağlık çalışanlarının hak ve imkanlarında iyileştirme, ne

sağlıktaki yolsuzlukların hesabını sorma. Gerçek çözüme yönelik burda da tek bir adım yok. Çözüm adına öne sürdükleri uygulama ise sorunlara ilaç olmak şöyle dursun, hastane kapılarındaki rezaleti arttıracak, bürokratik engelleri büyütecek maddelerle yüklü.

Bunun niye böyle olduğunu, sistemin niye sorunların gerçek çözümü yerine sanal oyunlarla oyalandığını anlamak için, yolsuzluklarla mücadele skecini izlemek gerekiyor. Oyun halen gösterimde. Gazetemizin yayına hazırlandığı saatlerde, meclis komisyonu da raporunu kamuoyuna sunmaya hazırlanıyor, yani birinci perde sona eriyordu. Verilecek ara ne zaman biter, biter mi, bilinmez. Yıllardır hep böyle. Her seçim döneminin ardından kurulan meclis bir komisyon kurup yolsuzlukları araştırmaya başlıyor. Bir zaman böyle geçiyor. Rapor aşamasında perde bir kez indi mi bir daha açabilene aşkolsun. Oyunun sonunu görmek bir türlü mümkün olmuyor. Çünkü sahnelenen aslında bu sömürü ve soygun sisteminin kendisi. Senaryosu, yapımı, yönetimi, oyunculuğu sisteme ait. Sonunu getirecek olansa, hiç kuşkusuz sistemin kendisi olamaz.

Yalana, demagojiye devlet terörüne ve aldatmaya dayalı sahte çözümler çökmeye mahkumdur!..

Bunlar sermaye iktidarının yıllardır “sosyal barış”, “demokratikleşme”, “çağdaş uygarlık düzeyini yakalama- Avrupa ile bütünleşme” vb adlarla çözüm çözüm diye dayattığı politikalar. Sonuçları ise ortada.

Şimdi allayıp pullayıp önümüze koydukları bu sahte çözümlere razı olmamızı, bu kirli politikalara teslim olmamızı istiyorlar.

Elbette işçi ve emekçilerin, Kürt halkının da bir çözümü var: Onların yalana, zorbalığa dayalı çözümlerini başlatarak çalmak ve tüm bu sorunların kaynağı olan sömürü düzenini, sermayenin zorba iktidarını yıkarak devrimci sınıf iktidarlarını kurmak. Bunun dışındaki her çözüm, düzeniçi her arayış, hüsrarla sonuçlanmaya mahkumdur.

Sermaye cephesi, son birkaç ayın ekonomik verilerini ve AB uyum yasaları çerçevesinde yapılan düzenlemeleri öne çıkarıp bazı temel sorunların çözüm yoluna girdiği yanılsamasını yaratmak peşinde. Geçen hafta Bakanlar Kurulu’ndan çıkan ve “Topluma Kazandırma Yasası” olarak sunulan pişmanlık yasası da yaratılmaya çalışılan bu yanılsamanın önemli bir parçası. Elbette, her sermaye uşağı hükümet gibi, AKP’nin de saldırılara devam edebilmesi için bu türden yanılsatmalara ve yalanlara ihtiyacı var.

AB uyum paketleri peşpeşe çıkıyor; demek ki biriken demokratik sorunlar çözülüyor! Ekonomik veriler bir büyümenin olduğunu ortaya koyuyor, demek ki; kriz atlatılıyor, ekonomik gelişme sağlanıyor! Devlet, terörist dediği insanları bile çıkarttığı af yasasıyla topluma yeniden kazandırmak istiyor, son dönemde affı öne çıkaran bazı muhataplarının talebini karşılayarak Kürt sorununun çözümünde samimi olduğunu gösteriyor; Demek ki, Kürt sorunu ve terör sorunu olarak adlandırdığı baş belasını demokratik bir yaklaşım içinde çözmeye çalışıyor! vb..

Paketlerin, göstergelerin gizleyemediği gerçekler!

Peki ama gerçek durum gösterilmeye çalışıldığı gibi mi? Gerçekten öyle mi? Öyle olup olmadığını görmek için yalan ve yanılsama perdesini yırtıp gerçeklere çıplak bir gözle bakmak yeterlidir.

Ekonomik veriler kısmı bir gelişme-iyileşme olduğuna işaret edebilir. “Uyum yasaları” içine tıkıştırılan bir takım açılımlar yapıyor olabilir. Devlet, iyi niyet(!) gösterip terörist dediği insanları affetmek, topluma kazandırmak istiyor olabilir. Oysa yaşanan güncel olaylar, tüm bunların bir aldatmaca; politikanın inatçı gerçekleri ise, tüm bu “iyi niyetli” girişimlerin altında bir tuzak bir saldırı olduğunu gösteriyor.

Ekonomi iyiye doğru gidiyor da, sözleşmesi yaklaşan kamu işçisine ve memurlara niçin sıfır, hatta eksi zam dayatılmaya çalışılıyor? Ekonomi iyiye gidiyor da, niçin yağmur gibi yağın zamlar durmuyor?

Ekonomi iyiye gidiyor da, çalışma ve yaşam koşullarımız niçin bu iyileşmeden nasibini almıyor?

Almıyor, alamaz çünkü, iyileşme yoluna giren ekonomi, bizim ekonomimiz değil. Çünkü, ülke bazında artan üretimi, ticareti ve hizmeti sağlayan emekçiler, bunun sonuçlarından yararlandırılmıyor. Ekonominin ve ekonomik büyümenin kaymağını yiyenler, en ağır krizleri bile karla atlatan bir avuç sermayedardır. Krizde de, ekonomik büyümede de işçi ve emekçiye düşen pay, sefalet ücretleridir.

Uyum paketleriyle yapılan sözde demokratik açılımlarda da, teslimiyeti çözüm olarak dayatan “topluma kazandırma yasası”nda da durum aynıdır. İnkarcılık ve devlet terörü, hakların gaspı yeni bir kılıfa sokuluyor: İçeriği boş aldatıcı uyum paketlerini “demokratikleşme”, teslimiyeti “topluma kazandırma” olarak sunuyor sermaye iktidarı. Ama ne çare ki, Avrupa kriterleri eşliğinde sokaklarda azgın devlet terörü sürüyor. Dilini, kimliğini, kültürünü sahiplenmek isteyen Kürde aynı inkarcı, imhacı politikayla yanıt veriliyor.

Kısaca 80 yıldır yalnızca aksesurları ve makyajları değişen aynı oyun oynanıyor.

İnkara, devlet terörüne ve uşaklığa dayalı 80 yıllık politika

80. yılına giren burjuva cumhuriyeti varlığını, işçi ve emekçiler üzerinde baskı ve terör, bin yıllardır bu topraklarda yaşayan halklara karşı inkar, imha ve asimilasyon politikalarına dayandırdı. Emperyalist işgale karşı omuz omuza çarpıştığı Kürt halkını aldatarak işe başladı. Ardından haklı talepleri için ayağa kalkan Kürt halkına karşı kanlı operasyonlar düzenledi. 80 yıl boyunca Kürt halkına karşı kirli imha ve inkar politikasını kararlılıkla sürdürdü. Zaman içinde Rum, Ermeni ve diğer azınlığı göç ettirerek, göç etmeyenleri asimilasyona tabi tutarak etnik bir temizliğe girişti.

İşçi ve emekçiler cephesinden de benzer bir politika yürüttü. Kırsal kesimde gerici ağalar ve eşraf takımının, kentlerde burjuvazinin semirmesi için olanaklarını seferber ederken, emekçilerin hak ve özgürlük taleplerini yok saymayı, bastırmayı, devrimci, ilerici hareketleri ezmeyi varlık nedeni haline getirdi.

İşçilere ve emekçi halklara karşı bu düşmanca kimlik ve politika, ‘50’lerden sonra ABD’nin kucağına oturmaya başladığında daha keskinleşti. Bir avuç komprodor kan emicinin çıkarı için emperyalizmle girilen kölece ilişkilerin sonucunda ülke mali, iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel olarak emperyalizmin tahakkümü altına girdi, ülke toprakları emperyalizmin saldırı üssüne dönüştürüldü.

Onların çözümü emekçilerin yıkımı üzerine kuruludur!

80 yıllık tarihi, sermaye iktidarının en temel sorunları çözme gücü ve iradesinden yoksun olduğunu gösteriyor. Çözüm diye ortaya konulan, sorunları yok sayma, hasır altı etme ve kaba yöntemlerle

bastırmaktan ibarettir. Oysa gerçekler gün gibi ortada. Hangi temel konu ele alınırsa alınsın, yığılmış bir sorunlar yumağı çıkıyor karşımıza.

Ana parası 230 milyar doları aşan borçların faizlerinin ödenmesinde bile zorlanan, yolsuzluk, rüşvet batağına saplanan ve her geçen gün milyonları sefaletle sürükleyen bir ekonomi. Bunu tamamlayan ve kökleri derinlerde yatan siyasal istikrarsızlık. Her alanda artan dışa bağımlılık ve emperyalist tahakküm. Toplumsal alanda yaşanan çürüme ve yozlaşma. İşte, bir takım demagojilerle, sahte düzenlemelerle bu tablonun üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Tüm bunların emekçiler ve halklar cephesinden görünümü ise can yakıcı bir tablodur. Emegiyle geçinen nüfusun ezici bir çoğunluğu sefalet sınırının altında yaşıyor. Milyonlarca insan açlık sınırının altındaki bir ücrete talim ediyor. Resmi rakamlara göre yüzde 12 olan işsizlik, gerçekte yüzde 20’leri aşıyor ve bu toplumda en büyük kabusların başında geliyor. Uyum paketleriyle ambalajlanan “demokrasi” den işçi ve emekçilerin payına düşen yalnızca devlet terörü, daha baskıcı yasalar ve bildik uygulamalar. Sermaye devleti en sıradan bir demokratik eylemin (gösteri, toplanma, yürüyüş, basın açıklaması vb.), en masum özgürlüklerin (basın, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü), karşısına kanlı terörüyle çıkmaya devam ediyor.

Bu ülkede grevler, Bakanlar Kurulu’nun uyduruk gerekçelere dayanarak beş dakikada verdiği kararlarla yasaklanabiliyor. Toplumda servet sefalet kutuplaşması dizginsiz biçimde keskinleşirken ve sermayeye peşpeşe vergi afları çıkartılırken, dolaylı ve dolaysız vergi adı altında yoksul emekçiden çalınan paralarla bütçe oluşturuluyor. Kürt halkına karşı inkarcı ve imhacı politikalara 80 yıldır devam ediliyor vs.

Emekçiler henüz son sözlerini söylediler!

Kısacası sermaye iktidarının çözemediği sorunlara karşı politikası da özü itibarıyla aynı; toplumsal sorunlara ve siyasal istikrarsızlığa karşı geçici çözümler, demokratik hak ve özgürlük mücadelelerine karşı zorbaca uygulamalar, iktisadi sorunlara karşı sömürünün azgınca artırılması ve ülkenin geleceğinin emperyalizme ipotek edilmesi; Kürt halkına karşı inkar, imha ve asimilasyon; devrimci muhalefete ve sınıf ve kitle hareketine karşı devlet terörü ve bağnaz yasaklar, yasal saldırılar.

Bunlar sermaye iktidarının yıllardır “sosyal barış”, “demokratikleşme”, “çağdaş uygarlık düzeyini yakalama- Avrupa ile bütünleşme” vb adlarla çözüm çözüm diye dayattığı politikalar. Sonuçları ise ortada.

Şimdi allayıp pullayıp önümüze koydukları bu sahte çözümlere razı olmamızı, bu kirli politikalara teslim olmamızı istiyorlar.

Elbette işçi ve emekçilerin, Kürt halkının da bir çözümü var: Onların yalana, zorbalığa dayalı çözümlerini başlatarak çalmak ve tüm bu sorunların kaynağı olan sömürü düzenini, sermayenin zorba iktidarını yıkarak devrimci sınıf iktidarlarını kurmak. Bunun dışındaki her çözüm, düzeniçi her arayış, hüsrarla sonuçlanmaya mahkumdur.

Pişmanlık yasasının asıl hedefi devrimci kimlik ve mücadeledir...**Ne pişmanlık yasası ne de af!****Çözüm devrimde!**

Özetle, tasfiyecilik doruğundayken, hücre zindanlar oturtulmuşken, ceza yasaları ağırlaştırılmışken, devlet terörünün dozu arttırılmışken devletin bir pişmanlık yasası çıkarması gayet doğaldır. Devrimci örgütleri tecrit edip ezerek, bir süreliğine rahat nefes almayı hesaplamaktadır. Böylece ABD maşalığını sorunsuz yerine getirecektir.

Faşist rejim yeni bir kapsamlı saldırı başlattı. “Topluma Kazandırma Yasası”nda ifadesini buluyor bu saldırı. Elbette adlandırma, saldırının özünü ve içeriğini hiçbir şekilde değiştirmiyor. Yasa, geçmiştekilerden daha kapsamlı bir pişmanlık yasasıdır. İtirafçılıştırmayı ve her türlü insani değerden, devrimci duygu, düşünce ve kimlikten arındırmayı amaçlamaktadır.

ABD istedi, Türkiye üstüne atladı

Yasanın şimdi gündeme getirilmesi, ABD-Türkiye ilişkilerinin Irak'ta gerektirdikleri ile ilgilidir. Ama mesele basitçe KADEK güçlerinin dağıtımını indirilmesiyle sınırlı değildir. Bu sadece çıkarılmasına vesile olmuştur. Gelişmeleri bir nebze izleyenler biliyorlar ki, bu son pişmanlık yasasının çıkarılması Irak-Ortadoğu planları çerçevesinde ABD tarafından istendi. Irak'ı kolayca işgal ettiği halde egemenliğini tesis etmekte zorlanan ABD, bir yandan halkın direnişini ezmeye çalışırken, bir yandan da karşılaştığı “pürüzleri” gidermeyi hedefliyor. Bu bağlamda İranlı Halkın Mücahitleri Örgütü'nü silahsızlandırıp, denetimine aldı. Bu örgütü İran'a saldırı planları doğrultusunda kullanmak niyetinde olduğu biliniyor.

Halkın Mücahitleri Örgütü'ne uygun görülen bu muamele, KADEK için söz konusu olamaz. Zira İran ABD'nin saldırı hedefi iken, Türk devleti ABD'nin dizi dibinden ayrılmayan, emirlerini ikiletmeyen bir uşak konumundadır. ABD'nin hep maşa olarak kullandığı, İran ve Suriye'ye yönelik saldırılarında ise daha aktif kullanmak istediği bir devlettir. Dolayısıyla KADEK'in, hizadan çıkamayacağı konusunda rahatlatılması gereken Türk devletine rağmen, Halkın Mücahitleri Örgütü ile aynı muameleye tabi tutulması saçma olur. O yüzden KADEK, ABD için tasfiye edilmesi gereken bir “pürüz”dür.

KADEK'i istemeyen, varlığını tehdit olarak gören Güney Kürdistanlı işbirlikçilerin önünün açılması da bir diğer etkidir. İmralı teslimiyetine rağmen KADEK'i aşmasa da Kürt halkının halen söndürülemez özgürlük tutkusu ile PKK'nin geçmişi, ABD için kabul edilemez bir tehlikedir. Nitekim savaş öncesindeki çırpınına rağmen KADEK'i herhangi bir şekilde hizmete koşmamasının nedenlerinden biridir bu.

ABD, diğer emperyalistlerle sorunlar yaşarken, Irak'ı denetlemekte zorlanıyorken, uşakları arasında mutabakat sağlamayı, aralarındaki sorunları gidermeyi zorunlu görmektedir. Bu çerçevede K. Irak'taki işbirlikçileri ile Türk devleti arasında ortaya çıkan sorunların aşılması, ilişkilerin onarılması için gerekli adımlar atıldı. Talabani ve Barzani işgalin hemen ardından Türkiye'yi pohpohlayan açıklamalar yaparak,

ekonomik ve siyasi işbirliği için el uzatarak kendi üzerlerine düşeni yaptılar. Bunun karşılığında Türk egemenleri de Kuzey Irak sorununa ve oradaki işbirlikçilere yönelik politikalarını revizyondan geçirdiler, ABD isteklerine uygun bir çerçeveye kavuşturdular.

Sermaye iktidarının ihtiyaçları ve geleneksel yöntemleri

Bu durumda geriye yalnızca KADEK sorunu, daha doğrusu Güney Kürdistan'daki silahlı güçler sorunu kalıyor. ABD siyasal basınla KADEK'i hazır hale getirirken, Türk devletinden de tasfiye için somut adımlar atmasını, bir “af yasası” çıkarmasını istedi. Sermaye iktidarı ise, ABD'nin devrimci dinamikleri boğmaya tam onay vereceğinin farkında olarak, kendi ihtiyaçlarını karşılayacak daha kapsamlı bir tasarı hazırladı.

KADEK'in ve kuyrukçularının tutumu başlı başına değerlendirme konusudur. Af dilencilerine karşı burada sadece şu söylenebilir: Kurulu düzen için ciddi bir devrimci tehdidin olmadığı bugünkü koşullarda, dört dörtlük bir af yasası çıkarılsa bile, bu, devrimci örgütlülüğü ve güçleri tasfiye etmek içindir. Ya da geçmişin de tanıklık ettiği gibi, ideolojik-politik zayıflıklarla malul hareketler için böyle bir sonuca yol açar. Kaldı ki sermaye iktidarı, verili siyasal koşullarda “af” denilebilecek bir düzenlemeyi de gerekli görmemektedir.

Sermaye iktidarı geleneksel çizgisine ve faşist karakterine uygun olarak, nedameti şart koşmaktadır. Dahası, nedamet getirenlerin de ancak cezasını hafifletmektedir. Yani cezalandırmadan vazgeçme söz konusu değil. Bu politika, basit bir kindarlıktan, öç alma isteğinden kaynaklanmıyor. Özünde, devlete karşı “suç” işleyenleri tüm insani değerlerden, onurdan, devrimci özlemlerden arındırmak üzerine oturuyor. Bu ülkenin devrimcileri, devrim dönemlerinin ne yaptıklarını, toplumu nasıl kirlettiklerini çok iyi biliyorlar. Dolayısıyla, faşist rejimin kendi yönteminde ısrar etmesi, tarihsel deneyimlerin özümsemesi üzerine oturan sınıf perspektifinin sonucudur.

Faşist rejimin kirli taktiği

Pişmanlık yasasının KADEK'i aşan bir kapsamı var. Dışişleri Bakanı'nın sözleriyle bu yasa “terör örgütlerine ağır bir darbe vurmak, örgütleri dağıtmak için” çıkarılıyor. Terörist devletin “terör örgütleri”nden kastı devrimci parti ve örgütlerdir.

Kendi başına bir pişmanlık yasası elbette bunu başaramaz. Nihayetinde düne kadar defalarca çıkarıldı, süreleri uzatıldı vb. Ama hiç de beklenen başarıyı sağlayamadı. Zira toplumsal-siyasal atmosfer uygun değildi. Başarı için her şeyden önce elverişli bir zemin gerekiyor. '99'da tırmanışa geçen teslimiyet ve tasfiyecilik süreci bu zemini belli bir ölçüğe kavuşturdu. Devlet terörünün, zindan katliamlarının doruğa vardığı bir sırada, düzene kapaklanmayı özendirecek adımlar atıldı. Öte yandan devrimci olmanın bedeli F-tipleriyle, yeni ceza yasalarıyla iyice ağırlaştırıldı.

Bugünkü taktik '91 sürecindeki ağırlaştırılmış bir versiyonudur. O dönem de bir yandan

“demokratikleşme” kılıfı altında 141-142. maddeler kaldırılırken, bir yandan da Anti-terör Yasası çıkarıldı, ev ve sokak infazları, gözaltında kayıplar tırmanışa geçti. Reformizm ve legalizm batağına saplanmak moda oldu. Halihazırda ideolojik omurgası olmayan kimi yapıların teslimiyetçilerin kuyruğundan ayrılmamakla övünmesi, bu modanın gücüne, dolayısıyla pişmanlık yasası için gerekli toplumsal-siyasal atmosferin olgunluğuna göstergedir. Nitekim Türk devletinin, ABD'nin isteklerini emir sayıp hemen yerine getirmesinin gerisinde bunun büyük etkisi var.

“Örgütlere darbe vurmak”la dile getirilenler

Bunun ötesinde “pişmanlık yasasıyla örgütlere darbe indirmek” denilirken somut olarak ne kastedilmektedir? Öncelikle hapisten çıkan zayıf unsurların mücadeleyi bırakacağı öngörülmektedir. '91'de çıkarılan bir istatistiğe göre, ceza indirimi yasasıyla hapisten çıkan her 100 kişiden 95'i mücadeleyi bırakmıştır. Zindanların insan öğütme istasyonları olduğu yeterince açıktır. Yani olağan dönemlerde de zindanlardan salıverilenlerin az bir kesimi mücadeleyi sürdürmektedir. İçerden çıkan insanların ancak ideolojik-politik, örgütsel, devrimci-militer kimlik bakımından en sağlam olanları devrimciliğe devam etmektedir. Gelinek yerde bu çok daha baskın hale gelmiştir.

Diğer yandan, hem mücadeleye sırtını dönenlerin hem de içerdeyken dökülmüş olanların toplum nezdinde yaratacağı etki hesaplanmaktadır. Bu toplumda düzene başkaldırıp devrim yolunu tutan tutacak olanlara “eskiden devrimciydi” diye gösterilecek sayısız döküntü vardır. Nitekim birçok genç devrimci, bu kötü örnekler üzerinden, hatta bizzat bu kötü örnekler tarafından yolundan döndürülmeye çalışılmaktadır. (Ancak yığınların unuttuğu şudur ki; “kötü örnek, örnek değildir!” Mesele devrimciliğin ne demek olduğunu görmekse, Ölüm Orucu direnişlerine, Çağdaş Kawalar'a, Dörtlere, Ulucanlar'a, 19 Aralık vahşetine boyun eğmeyenlere bakmak yeterlidir.)

Bunların dışında faşist rejim, pişmanlığın bir bileşeni olarak itirafçılığı yaygınlaştırabileceğini düşünmektedir. İtirafçılık salt yolundan dönmek değil, sıradan insan olmanın gereklerini bile bir yana bırakıp karşı kampa geçmek, ihanet etmek demektir. Örgütlere asıl darbenin, itirafçıların vereceği ifadelerle, sunacakları hizmetle vurulacağı hesaplanmaktadır. Dolayısıyla pişmanlık yasası aynı zamanda “operasyonlara” hız kazandırmak anlamına gelmektedir.

Özetle, tasfiyecilik doruğundayken, hücre zindanlar oturtulmuşken, ceza yasaları ağırlaştırılmışken, devlet terörünün dozu arttırılmışken devletin bir pişmanlık yasası çıkarması gayet doğaldır. Devrimci örgütleri tecrit edip ezerek, bir süreliğine rahat nefes almayı hesaplamaktadır. Böylece ABD maşalığını sorunsuz yerine getirecektir. Böylece toplumu yozlaştırması ve suskunlaştırması daha da kolaylaşacaktır. Faşist rejimin “topluma kazandırmak”tan kastı, tamı tamına budur.

Elbette bu gerçekler af dilencilerini yolundan alıkoymayacaktır. Devrimciler ise her yerde haykıracaklardır: “Suçlu sermaye iktidarıdır ve affedilmeyecektir!”

İşbirlikçi hainler ihanete devam ediyor...**İhanetin hesabını soralım!**

Kamu TİS'lerinde hükümetin sıfır dayatması üzerine "yeni tekliflere açık" olduklarını söyleyen Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, "Eğer bize sunulan birinci öneri revize edilir ve yeni bir teklif sunulursa, her zaman müzakereye açığız. Hükümetin yeni teklif sunmasını bekliyoruz" şeklinde açıklama yaparak, sorunu masabaşında çözmeye niyetli olduklarını vurguladı. Kılıç'ın açıklaması üzerine hükümet yeni öneri sundu; birinci 6 ay %4, ikinci 6 ay %7, üçüncü ve dördüncü 6 aylarda %5'er oranında zam. Karşılıklı süren paslaşmaların ardından Kılıç öneriyi değerlendireceklerini söyledi. Zammın sıfırın birkaç rakam üstünde telaffuz ediliyor olması sorunun özünü değiştirmiyor. Değişen sadece hükümetle sendika ağaları arasında süredir orta oyununun biçimi.

Yolsuzluklara katrilyonlar aktarılıyor, işçiye gelince "Bu parayı nereden bulacağız?"

Hükümet adına pazarlıkları yürüten Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin, kamu işçileri için bütçede öngörülen rakamın 123 trilyon lira olduğunu belirterek, "Buna rağmen bizim işçilere önerdiğimiz rakam bütçeye 823 trilyon lira ek yük getiriyor. Bunu dahi vermekte zorlanıyoruz" diyerek, İMF karşısında düştükleri zor durum için sızlandı. Sendikaların istediği rakamın bütçeye 3-4 katrilyon ek yük getirdiğini hatırlatan Şahin "Bu parayı nereden bulacağız. Popülist politikalarla bu iş yürümez. Eski dönemlerde bütçede kaynak olmamasına rağmen 'verdim-gitti' anlayışı ile hareket edilmiş. Memleket böyle battı" dedi.

Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu'nun açığa çıkarabildiği kadarıyla hırsızca, yolsuza, hortumcuya aktarılan miktar en iyimser bir hesapla 24 katrilyonu aşıyor. Hırsızca, hortumcuyu kollayan, yüzüstü affedenler, iş namusuyla çalışan ve karşılığında "insanca yaşamaya yeten bir ücret" talep eden emekçilere gelince kaynak bulamıyorlar.

Hükümetle sendika ağaları arasında göstermelik atışma!

Salih Kılıç, büyük patronlardan Zorlu Grubu'nun resepsiyonuna katılarak işçilerin hakkını savunuyor. Resepsiyonda Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ile atışan Kılıç, işçilerin hakkını savunmada kararlı olduklarını söylüyor. Hükümet olarak geri adım atmayacaklarını belirten Unakıtan, işçilerin eylem hazırlığına karşılık "meydanlar boş" diye tepki veriyor. Kılıç, "yağmasan da gürlü" misali "meydanlarda görüşürüz" karşılığını veriyor.

İşsizliğin sorumluları işçi ve emekçiler değil gibi, Başbakan Tayyip Erdoğan kamu işçilerinin toplu sözleşme görüşmelerini şu şekilde değerlendiriyor: "Biz, şu anda aldığımız kararların hepsini, halkımızın 3 Kasım'da bize emanet ettiği imkanları en ideal şekilde değerlendirmek durumundayız. Olmayan imkanlarımızı verecek halimiz yok. Şu anda biz, olan imkanları veriyoruz. Sadece işini bulmuş, çalışan insanlar adına bu şekilde bu tavır içine giriyorlar. Ama şunu unutmayalım ki, Türkiye'de 5.5 milyon insan resmi olarak işsiz görünüyor. Acaba bunlara nasıl iş temin edeceğiz, bunlara nasıl iş imkanı hazırlayacağız diye atılan bir adım var mı? Buradan yeni bir çağrı yapıyorum. Diyorum ki, işsizler de Türkiye'de sendika kurma hakkına sahip olurlarsa, acaba onlar da kalkıp,

"Biz nasıl olacak da iş sahibi olacağız" diye sokaklara çıkarlarsa, iş sahibi olan arkadaşlarımız veya sendikalar bu tepkiyi nasıl cevaplayacaklar? Olayın bir de bu yönünü düşüneceğiz."

İşsizlik sopsasını kullanan hükümet, ikide bir gündeme işsizlik sorununu getirerek işçileri tehdit ediyor. Ama, ortak mücadele edildiği koşullarda işsizlerin örgütlenerek sokaklara çıkması her an işsiz kalma tehdidi ile yüzyüze kalan işçi ve emekçilerin değil, olsa olsa sermaye iktidarının kabusu olabilir.

"Sıfır zam ortadan kalktı, %4 artış iyi gelişme!"

Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesigoğlu, Salih Kılıç ve yönetimi konfederasyon genel merkezinde ziyaret ediyor. İki saat süren toplantıdan sonra açıklama yapan Şahin, getirdikleri öneriyle sonuca daha yakın olduklarını ifade ediyor. Sıfır zam dayatan bir hükümet temsilcisinin iki saat süren toplantı sonrası bu tür bir ifade kullanması ancak sendika ağalarının ihanetiyle açıklanabilir. Kılıç

ise "16 Haziran'daki toplantıya göre iyi gelişme var. Yeni öneriyle, sıfır zam tartışması ortadan kalkmış oluyor. Önümüzdeki günlerde inşallah olumlu sonucu alacağız. Yeni gelen teklifi de biz kurullarımızda değerlendireceğiz" diyerek bu şüpheyi doğruluyor. Elbette toplantının bir bölümü de basına kapalı olarak gerçekleşiyor. İşçilerden ve kamuoyundan gizli yapılan bu pazarlık sonucu sendika ağaları "%4 artışı" meşrulaştırmak ve olumlu göstermek için ellerinden geleni yapıyorlar.

İhanetin hesabını soralım!

Kapalı kapılar ardında işçilerin emeğini, alımlarını kendi kirli çıkarları için satan bu hainler meydanı boş buldukları için istedikleri gibi at oynatıyorlar. Kılıç'ın oturduğu yerden aldığı 6 milyar maaş bir milletvekilinin aldığıyla aşağı yukarı aynı düzeyde. Evine bir lokma ekmek götürme derdi olmayan bu hain işbirlikçileri ne gelecek, ne işsizlik, ne özelleştirme, ne kölelik yasası, ne demokratik hak ihlalleri, ne de ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesi ilgilendiriyor. Onların misyonu sermayeye sadık uşaklık, hükümetle işbirliği yapmak.

İşçi sınıfının sorunlarından uzaklaşmış, çıkarlarını patronların çıkarlarıyla ortaklaştırmış bu hain işbirlikçiler karşılarında kendilerinden hesap soran örgütlü bir taban gücü ve iradesi görmedikleri için bu denli rahat ve arsızca davranabiliyorlar. Göstermelik bir "it dalaşı" görüntüsü altında işçi sınıfının kanını emen patronların davetlerine katılıyor, onlarla kadeh tokuşturarak sözde "gözdağı" veriyorlar. İşçi sınıfı sendika ağalarına karşı duyduğu öfke ve tepki onları denetleyecek ve onlardan hesap soracak bir örgütlülüğe kavuşamadığı sürece ihanetlerine devam edecekler. Yeni ihanetlere geçit vermemek ve bu satılmış hainlerden ihanetlerinin hesabını sormak için bağımsız devrimci taban platformlarında örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmekten başka bir yol bulunmuyor.

PETLAS grevi Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklandı...**Kazanmak için direniş komitelerini örgütleyelim!**

Grev yasaklamaları sermaye iktidarının uyguladığı saldırı biçimlerinden biri. Daha önce de lastik, Şişe Cam, belediye grevleri "milli güvenliği tehdit ettiği" bahanesiyle yasaklanmıştı. En son Kırşehir'de kurulu PETLAS Lastik Fabrikası'nda işçi ile işveren arasında sürdürülen TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine grev kararı alındı.

353 işçi adına sürdürülen görüşmelerde işveren birinci yıl ilk ve ikinci 6 aylar için %5'er, ikinci yıl için de her iki 6 ay için %7.5'er zam önerdi. Buna karşılık işçiler adına görüşmeyi yürüten Petrol-İş Sendikası birinci yıl ilk ve ikinci 6 aylar için %15'er, ikinci yıl ise enflasyon oranında zam talep etti. Grev kararı alınması üzerine işveren lokavt ilan etti.

2 Temmuz'da başlayacak olan grev Bakanlar Kurulu tarafından "milli güvenliği bozucu nitelikte" olduğu bahanesiyle yasaklandı.

"Milli güvenlik" bahanesinden amaç ne?

Türkiye'de uçak lastiği üreten tek fabrika olan PETLAS, 1997 yılında özelleştirme yoluyla 35 milyon 700 bin dolara Kombassan Holding'e satılarak peşkeş çekilmişti. Satışı "milli güvenlik" için hiçbir sorun

yaratmayan PETLAS, işçiler greve çıkacağı zaman aniden "milli güvenlik" için tehdit oluşturdu.

PETKİM'den TEKEL'e, SİT alanlarından okul arsalarına kadar herşeyi yerli ve yabancı sermayenin talanına açan, İMF ile kölece anlaşmalar yapan AKP hükümetinin "milli güvenlik"ten kastı sermayenin çıkarı ve güvenliği oluyor. Hükümet işçi sınıfına kölece yaşam koşulları ve sefalet ücretini reva görürken ne çalışma yaşamı, ne işgüvencesi, ne de işçi sağlığının "güvence"sini düşünüyor. Ama uşaklığını yaptığı sermaye sınıfının kârları söz konusu olduğunda azgın sömürü koşullarını dayatan uygulamaları "güvence" altına almakta son derece kararlı bir tutum sergiliyor.

Ne kamu TİS'leri, ne kölelik yasası, ne de grev yasaklamaları sendika ağalarını ilgilendirmiyor

Grevin iki ay süreyle ertelendiğini, bu süre içinde işveren ile yeniden görüşebileceklerini, aksi halde Yüksek Hakem Kurulu'na gideceklerini belirten Petrol-İş Kırıkkale Şube Başkanı Recep Sefer AKP'nin iş barışını bozduğunu belirterek; "Hükümetin aldığı grev erteleme kararını üzüntü ile karşıladık. Biz, 6 aydır işverenle anlaşıp grev

götmemek için her türlü özveride bulduk. Ancak, işveren zarar ettiğini gerekçe göstererek bu konuda anlaşma zemini yaratmadı. Greve gideceğimiz sabah hükümetin milli güvenliği gerekçe göstererek grevi ertelemesine anlam veremedik. Hükümet bu ayıbını temizlemelidir" diyerek baştan beri işverenin çıkarını gözetken bir tutum izlediklerini itiraf etmiş oluyor.

Recep Sefer, PETLAS'a el konması için mahkeme ve Danıştay kararları bulunduğu da dikkat çekerek, "İşveren yasal olmayan bir konumda. Hükümeti ve özellikle başbakanı hukuka saygılı olmaya çağırıyoruz" diyerek grev yasaklarına karşı işçileri çaresiz bir biçimde süreci izleyen seyirci konumuna düşürüyor.

R. Sefer, olmayan iş barışından söz ederek sorunları "barışçıl" yollarla çözme çabalarına rağmen hükümetin aldığı bu kararı "ayıplayarak" geri adım atmaya davet ediyor. Kölelik yasası başta olmak üzere özelleştirme ve kamu TİS'leri sürecinde sergiledikleri işbirlikçi tutumun bir devamı olarak sanki bu ülkede ilk defa bir grev yasaklanıyormuş gibi "hazırlıksız" yakalanıyor.

Kazanmak için TİS komitelerini örgütleyelim!

Yıllardır fiilen uygulanmakta olan esnek çalışma koşullarını yasalastıran kölelik yasası, özelleştirme saldırısı ve TİS süreci geçerken sınıf cephesinden henüz anlamlı bir karşı koyuş sergilenmiş, karşı mücadele örgütlenilebilmiş değil. Patronlar kölelik yasasından aldıkları güçle sefalet ücretlerinin yanı sıra TİS'lerde esnek çalışma maddelerini dayatıyorlar. Sermaye partisi AKP de grev yasaklamaları ile işçi sınıfının en etkili silahını işlevsiz, kağıt üzerinde tanınmış içi boş bir yasal hakka indiriyor. Yasalarca güvence altına alınmış da olsa hak ve özgürlükler fiilen kullanılmadığı sürece etkili olamaz. Fiili-meşru mücadele ile kazanılmayan ve korunmayan haklar da istenildiği kadar anayasal güvenceye alınsın işlevli olamaz.

Ocak ayından itibaren sürmekte olan TİS süreci sendika ağalarına terkedildiği için bugün hem işyeri hem de sektör düzeyinde işçi sınıfı doğrudan bir taraf konumunda değil. Patron, hükümet ve sendika ağaları arasında süren kirliliğin seyircisi durumunda. Sürece müdahale etmek ise tabanda örgütlü sınıfın tavrıyla mümkün olabilir. İşçi sınıfının TİS sürecinin doğrudan tarafı ve çıkarlarının savunucusu olabilmesi için sınıf bilinçli işçilerin TİS komitelerini oluşturması ve sürece müdahale etmesi gerekmektedir.

PETLAS'la başlayan grev yasaklamaları yarın başka işletme ve sektörlerde de devam edecektir. TİS süreci bitmediği gibi, sendika ağalarının işbirlikçi tutumu nedeniyle, ihanetle sonuçlanma yolunda hızla yol almaktadır. Sınıf dayanışmasını, birleşik mücadeleyi ve saldırılara karşı direniş sürecini sendikal ihanet şebekesinden bağımsız olarak oluşturulan devrimci taban komiteleri örgütleyebilir. Sendikaların tepesindeki hain takımı sınıfın gücünü birleştirmede olduğu gibi bölüp-parçalamak için türlü yalan ve oyunları devreye sokuyor.

TİS sürecinde sendika ağalarının patron ve hükümet temsilcileriyle kapalı kapılar ardında gerçekleştirdiği ihaneti ve kirliliğin boşu boşu düşürmek, süreci kazanmak için TİS komitelerini örgütleyelim, TİS komitelerinde örgütlenelim!

PETKİM işçileri eylemde...**"İMF uşağı işbirlikçi AKP!"**

Özelleştirme Yüksek Kurulu (ÖYK) Petkim'in yüzde 88.86 oranındaki hissesini standart Kimya Petrol Doğalgaz Sanayi ve Ticaret AŞ'ye 604 milyon dolarla satışını onayladı. Uzan grubunun teklifinin onaylanmasının ardından, işçiler Salı günü işyerlerinde eylem yaptı. Sabah saatlerinde Petkim B kapısında toplanan Petrol-İş üyesi işçiler "İMF defol, bu memleket bizim!", "İMF uşağı işbirlikçi AKP!", "Petkim halkındır satılamaz!" sloganlarını attılar. "Bu bir soygundur!" yazılı döviz ve pankartları taşıdılar.

Eylemde bir konuşma yapan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğanül konuşmasında; "ÖYK'nin satış kararını hızla onaylayarak Petkim'i Uzanlar'a peşkeş çektiklerini, 30 gün içerisinde de satış şartnamelerinin yerine getirilmesi gerektiğini" belirterek, "Biz bu 30 gün içinde Uzanlar'a ve AKP'ye burada nasıl bir işçi kitlesi olduğunu göstereceğiz" dedi. Daha önceki eylemleri halkı özelleştirmeye karşı duyarlı hale getirmek ve özelleştirmenin iç yüzünü anlatmak için yaptıklarını ifade eden Doğanül, "Bundan sonraki eylemlerimizi tamamen işyerimizi ve ülke kaynaklarını korumak için arttırarak devam ettireceğiz" dedi. İşçiler izin vermediği sürece özelleştirmelerin hiçbirinin olmayacağını söyleyen Doğanül, sözlerini şöyle sürdürdü: "Şimdiye kadar ihaleye girenler incelemek için dahi Petkim'e giremediler. İncelemek için giremeyenler, patron olarak da giremezler. Halkımız Uzanlar'ı çok iyi tanıyor. ÇEAŞ ve Kepez rezaletleri ortada iken Petkim'i Uzanlar'a yem etmeyeceğiz."

Eyleme yaklaşık 2500 işçi katıldı. Eylem nedeniyle Petkim'de üretim yapılmadı. Eylemin ardından yemekhanede biraraya gelen işçiler,

süreci değerlendiren bir toplantı yaptılar. Toplantıda konuşma yapan İbrahim Doğanül, eyleme, taşeron ve kapsam dışı çalışan işçilerin de katıldığını ve bundan sonra eyleme katılmayanları Petkim'den içeri sokmayacaklarını söyledi. İhalenin onaylanmasıyla Petkim'in satışının tamamlanmadığını belirten Doğanül, "Biz bu 30 gün içerisinde eylemlerimizi daha da arttırarak gücümüzü göstereceğiz" diyerek, Uzanlar'ı "Burası ÇEAŞ ve Kepez'e benzemez. Burada gerekirse 24 saat nöbet tutup, buralara girmenize izin vermeyeceğiz" dedi. Bundan sonra da yapılacak eylemlere Aliğa halkının destek olmaları gerektiğini belirtti.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Yolsuzluk, hırsızlık ve rüşvet bu çürümüş düzenin karakteridir...

Milli geliri olduğu gibi götürmüşler!

Raporunu hafta sonunda tamamlayacağı bildirilen Meclis Komisyonu'nun ön açıklamaları bile yolsuzluğun boyutları konusunda fazlasıyla fikir veriyor. Toplam miktar konusunda ifade edilen rakam 160 milyar dolar civarında. Günlük basındaki karşılaştırmalara göre **yolsuzluklarla kaybedilen bu para Türkiye'nin 1 yıllık milli gelirine eşit**; İMF'den alınan kredilerin 7 katı; geçen yıl ulaşıldığı için büyük sevinç yaratan ihracat rakamının da 5 katı kadarmış. Ama bu rakamları, yine meclis komisyonunun itirafında yeralan, "yolsuzlukların ancak yarısına ulaşabildik" bilgisi çerçevesinde değerlendirmek gerekiyor. Yani verilen rakamları en az ikiye katlayarak düşünmekte yarar var. Soygunun boyutları hakkında daha gerçekçi fikirlere ancak o zaman ulaşmak mümkün.

Böyle olduğu halde, ortada dolaşan rakamlar üzerinden açığa çıkan soygunun boyutları bile ibret vericidir. Ancak daha ibret verici olanı, bütün bu açığa çıkarmaların bugüne dek yolsuzlukların önlenmesi yönünde hiçbir işleve sahip olmamasıdır. Ne önceki soruşturma hatta yargılamalarda ve ne de bugünkü soruşturmada yakasına yapışılan/malvarlığına dokunulan/yolaçtığı kayıpları karşılaması istenen bir tek burjuva politikacı veya kapitalist bulunmamaktadır. Üstelik bu yolsuzlukların bir ucu (kamu ihalelerinin önemli bir bölümü) toplu kıyım olarak adlandırmayı hakeden toplu ölümlere sebebiyet vermesine rağmen bu böyledir.

'99 depremlerinde onbinlerce yurttaşımızın ölümünden ilk elden sorumlu olanların, ihale yolsuzluklarının suçlusu müteahhitlerle uygunsuz yapılara (artık rüşvetle mi, başka çıkar ilişkileriyle mi) ruhsat veren bürokratlar olduğu söylenip yazılmamış mıydı? Peki, yüzbinlerce doların yanı sıra onbinlerce yurttaşın canını telef olan bu hırsız katiller bugün nerede, ne yapmaktadır? İçlerinden bir tane bile hapse olan var mıdır? Yanıtın olumsuz olduğunu herkes biliyor. Fakat daha vahimi, bu katil ve hırsız müteahhitlerin veya müteahhit firmaların bir kısmının, kalıcı deprem konutlarının yapım ihaleleriyle ödüllendirildiği, başka bazılarının başka bölgelerde başka toplu mezarlar inşasına devam ettiği pek fazla bilinmiyor.

"Unutmayacağız, unutturmayacağız!" sloganını sadece reklam amacıyla kullandığı bir kez daha anlaşılan medya ise, böyle konuları gündeme getirmekten özenle kaçınıyor. Oysa, işte şimdi tam sırası. Hazır yolsuzluk konusu meclis tarafından yeniden gündeme getirilmişken, yolsuzlukların sadece büyük paraların kaybına değil, nasıl can kayıplarına da yolaçtığı ortaya serilebilir. Eski dosyalar açılabilir. Hafızalar tazelenebilir.

Bizi İMF'ye 7 kez muhtaç etmişler!

Komisyonun ifadesini aldığı politikacı ve bürokratların sık sık yinelediği sözlerden biri de "mecburduk" olmuş.

Eski başbakan Mesut Yılmaz, "Rus doğalgazına mecburduk" diyor. Bunlar zamanında da halkı bu yalana inandırabilmek için ikide bir elektrik kesintisine gidiyordu. Şimdi, doğalgazın da, elektriğin

de ihtiyaç fazlasına hava parası ödediğimiz ortaya çıkıyor. Komisyon, bu yolsuzluklarla devletin dolandırıldığından söz ediyor. Ancak faturanın her konuda olduğu gibi yine ve hep halka kesildiği ortada. Mal fazlalığının ucuzluğa değil, tam tersi, pahalılığa sebep olduğu, elektrik ve doğalgaz faturalarımızdaki birim fiyatlarla kanıtlanıyor.

Hazır faturalara girmişken, nasıl bir sistemde yaşamaya mahkum edildiğimiz çarpıcı bir örneği durumundaki yeni bir haberden söz etmekte yarar var. 100 milyon liranın altında bir telefon faturasını ödeyemediği için kucakında bebeğiyle hapse tıkanan bir kadının haberi bu. Bir yanda milyarlarca dolar tutarında yolsuzluklara imza atanlar, diğer yanda 80 milyon lirayı bulamadığı için hapse atılanlar. Üstelik, tüm bu olup-bitenlerle hiçbir ilgisi olamayacak kadar küçük olmasına rağmen hapsedilen bebekler.

Sahip olduğumuz, mahkum edildiğimiz, ses çıkarmadığımız, göz yumduğumuz, hatta ve ne yazık ki korumaya çalıştığımız (!) sistem işte böyle işliyor... Önce, her türlü yolsuzlukla kaynaklar tüketiliyor.

Sonra "İMF'ye mecburuz" nakarati tekrarlar tekrarlar borç biriktiriliyor. Üstelik tüm bunlar, İMF'nin el attığı her ülke ekonomisini soyup-soğana çevirdiği, iflase sürüklediği biline biline yapıyor. Kapitalistler, tamam, her zaman şahsi çıkarlarını gözetirler, gözetmeye de devam edeceklerdir. Peki ya hükümettekiler? Onlar bu yolsuzlukları birkaç kapitalistin, yahut, diyelim Gasprom'un, Turusgaz'ın gül hatırı için mi yapmakta?

Politikacı ve bürokratların açık ya da gizli mal varlıkları ortaya dökülmeden, yolsuzlukla mücadelede yol alınabilir mi, böyle bir yolsuzlukla mücadele lafı ciddiye alınabilir mi? Bugünkü hükümetin, tıpkı kendinden öncekiler gibi, yolsuzlukla mücadele lafını bir aklama operasyonuna kılıf olarak diline dolayıp dolamadığı, yolsuzlukları araştırma komisyonunun ve açılırsa yolsuzluk soruşturmalarının, yeni bir "beyaz soruşturma"ya dönüştürülüp

dönüştürülmeyeceği, dokunulmazlıklar konusuna nasıl yaklaştığı ve yaklaşacağı ile yakından ilişkili. Daha doğrusu, dokunulmazlık meselesi her hükümetin lafıyla icraatı arasındaki bağlantıyı gösteren bir turnusol kağıdı durumunda.

Biz bu turnusol kağıdı devreye girmeden, bugünden, soruşturmanın bir kez daha olumsuz sonuçlanacağını dillendirmekte hiçbir beis görmüyoruz. Bundan kuşkulananlar, sistem ve işleyiş konusunda açık bir fikre sahip olmamak anlamına gelir ki, biz sistemi yeterince tanıdığımızdan eminiz. Bu sistem büyük sıkıntılara girmeksizin kendi çocuklarının başını yiyecek bir canavar değildir. Onu böyle büyük sıkıntılara sokabilecek güç ise ancak alternatifinde ve gizil durumda bulunmaktadır.

Daha farklı bir ifade ile, işçi sınıfı ve emekçiler, esasta kendilerine fatura edilmekte olan bu sömürü ve soygun çarkına karşı örgütlü, eylemli bir mücadele içine girmedikleri sürece, sistem, kendi yarattığı yolsuzluk çarkına dokunacak değildir.

İzmir TEKEL işçileri yine eylemde...

"Sermayenin imamı kaçta sattın vatani!"

İzmir Halkapınar'daki Tekel Şarap fabrikası önünde biraraya gelen işçiler Tek Gıda-İş ve Türk-İş'i özelleştirme saldırısına karşı sessiz kalmakla suçladılar. Vardiya çıkışında fabrika önünde toplanan işçiler "İş, ekmeğe yoksa barış da yok!", "Genel grev genel direniş!", "Sermayenin imamı kaçta sattın vatani!", "İMF değil üretkenler yönetsin!" sloganları atarken, eylem sırasında toplantı halinde olan Tek Gıda-İş Başkanlar kurulu için "Suskun sendika istemiyoruz!", "Suskun işçi olmayacağız!", "Tek Gıda-İş Tekel'e sahip çık!" sloganları atıldı.

Petkim'in Uzanlar'a satışının onaylanması nedeniyle Petkim işçileri desteğe gelmezken sınırlı sayıda da olsa eyleme desteğe gelen Tekel Balatçık işçileri "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganlarıyla karşılandı. Burada bir açıklama yapan Tek Gıda-İş 6 No'lu Şube sekreteri Mevlüt Zambak; "Bizler, şalteri indirmediğimiz sorunun çözüleceği inancı taşımamaktayız. Bu nedenle bir an evvel genel grev, genel direniş başlatılmalıdır." dedi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Irak halkının direnişi işgalcileri açmaza sürüklüyor...**Emperyalist haydutlar kendilerine yeni suç ortakları arıyor**

Çürümüş Saddam rejimi, onun etrafında toplanan güçler Bağdat'ı emperyalist işgalcilere adeta altın tepsi içinde sundular. Bu gelişme, savaşın beklendiği kadar uzun sürmeyeceği, ABD emperyalizminin "düşük maliyetli" bir zafer kazandığı yanılsamasına yol açmıştı. İşgalciler, Irak egemenlerine, onların siyasi temsilcisi konumundaki Baas iktidarına karşı zafer kazanmıştı. Ama Iraklı emekçiler henüz son sözlerini söylemedikleri için, ortada gerçek anlamda kazanılan bir zafer de yoktur. Tersine, gerçek savaş henüz yeni başlıyor ve emperyalist işgalciler Irak topraklarından sökülüp atılncaya kadar da sürecek.

Bundan kimsenin kuşkusuz olmasın.

Eski egemenler boyun eğerken halk direniş yolunu tutuyor

Gerici Baas diktatörlüğünün sergilediği utanç verici tutumun son örneği, Saddam'ın enformasyon bakanı Muhammed El Sahaf'ın Amerikan askerlerinin ayaklarına gidip teslim olmasıdır. Emperyalist saldırı boyunca basına açıklamalarda bulunan El Sahaf, sorgulandıktan sonra serbest bırakıldı.

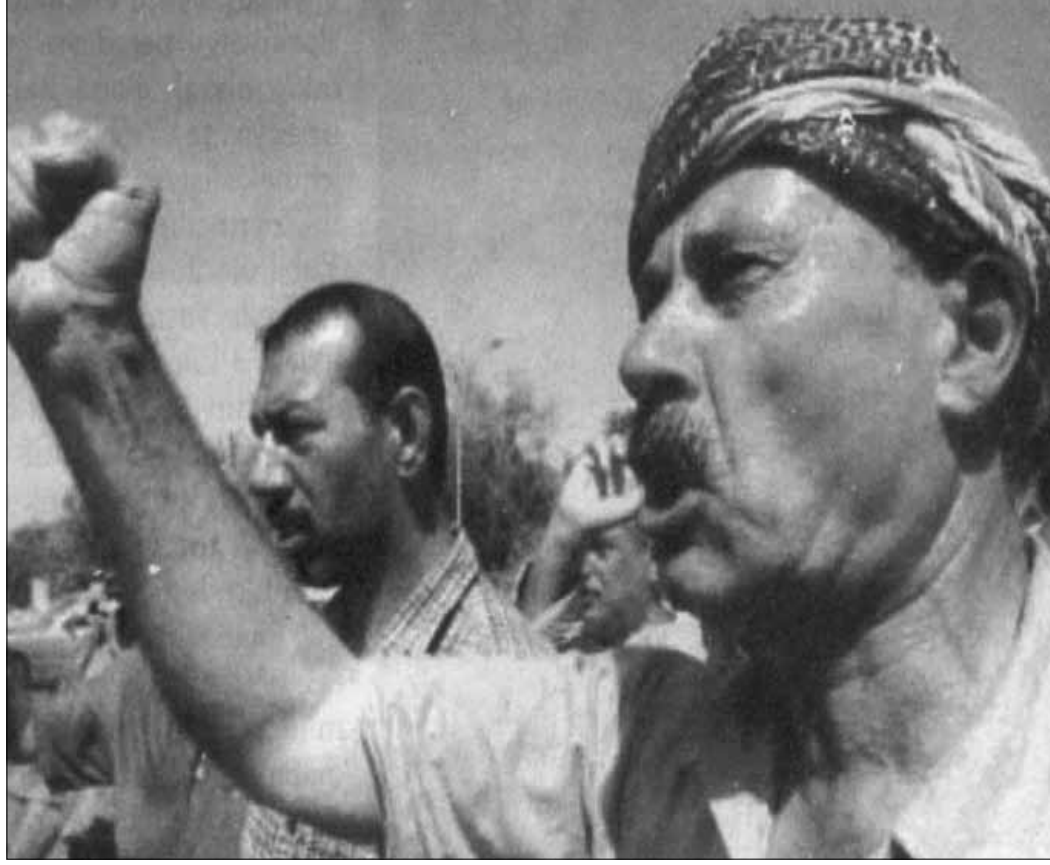
Saddam rejiminin önde gelen isimleri bu şekilde tutumlar alırken, hem saldırı sırasında, hem de işgal sonrası ölen, sakat kalan, evleri yıkılan, işsizliğe, yoksulluğa, açlığa mahkum edilen Iraklı emekçiler oldu. Yani emperyalist vahşetin ağır bedelini Irak halkı öderken, Iraklı egemenler kendi paçalarını kurtarmanın derdine düşmüş durumdadır. Çöken gerici rejimin bilinen birçok ismi ise emperyalist işgalcilerle hemen işbirliğine başladı. Irak halkına ihanet etmenin karşılığında yerel yönetimlerin başına getirildiler. Yoğun tepkiler üzerine bu işbirlikçilerin bir kısmının görevine işgalci güçler tarafından son verilmek zorunda kalındı.

İşgalcilerin önünden kaçmak, teslim olmak, dahası işbirliği yapmak; bu sömürücü egemen sınıfı Irak'ta yeniden tescil edildi.

Iraklı emekçiler ise ilk sözlerini Irak'ın Güneyi'ndeki Nefes, Kerbela ve diğer kentlerde söylemişti. Bu bölgeye saldıran emperyalist güçler kararlı direnişlerle karşılaşmıştı. Oysa onlar çiçeklerle karşılanacaklarını propaganda ediyorlardı. Bu direniş sayesinde yalana dayalı emperyalist propaganda kısa sürede çöktü. İşgalden sonra çeşitli eylemlerle işgale/işgalcilere karşı tepkilerini ortaya koyan Irak halkı, artık silahlı direnişlerle emperyalistleri ülkelerini işgal ettiklerine pişman etmeye başladı.

Gerilla savaşı tartışmaları Washington'a taşındı

Amerikan işgal ordusunun komutanı savaşın bittiğini 1 Mayıs'ta ilan etmişti. Erken yapılan bu "zafer ilanı"ndan sonra Irak'ta öldürülen Amerikalı asker sayısı, savaşta öldüğü iddia edilen askerlerin

sayısını aşmış bulunuyor. Zira bu süre içinde işgal ordusu askerlerinin neredeyse saldırıya uğramadıkları gün yok. Üstelik dağılmış başlayan saldırılar daha düzenli ve koordineli bir hal almaya başladı. Kimi zaman ülkenin değişik bölgelerinde aynı gün işgalcileri hedef alan saldırılar gündeme geliyor. Bu arada silahlı direnişin yanı sıra, Irak'ta etkin siyasi taraflar, eylem yapan değişik toplum kesimlerinin istisnasız tümü işgale açıktan karşı çıkıyor. Öyle ki, işgalin üzerinden iki ayı aşkın bir süre geçmesine rağmen ABD emperyalizmi, kukla bir rejim kuracak sayıda işbirlikçiyi biraraya getirebilmiş değil.

İşgal karşıtı direnişin gün geçtikçe güçlenmesi, işgal ordularına daha ağır kayıplar verdirmesi Bush ve savaş çetesinin planlarını şimdiden bozmaya başladı. Washington'daki bazı çevreler "Irak'ta gerilla savaşı mı başladı? Amerika yeni bir Vietman batağına mı saplanıyor?" sorularını gündeme taşıyor. Savaş kundakçılarının önde gelen ismi, Irak saldırısının fikir babası olduğu söylenen ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in açıklamaları, bu tartışmalardan fazlasıyla rahatsız olduğunu gösteriyor. Amerikan askerlerinin Irak'ta karşılaştığı saldırıların bir gerilla savaşı olmadığını savunan Rumsfeld, Amerikan askerlerine saldıran Iraklı direnişçilerin yağmacı, suçlu, yabancı teröristler ve Baas rejiminin kalıntıları olduklarını iddia ediyor.

Savaş kundakçısı bakan Irak halkının direnişinin üstünü örtmeye çalışsa da, işgal güçlerinin icraatları bakanı yalanlıyor. Bakan Irak'ın özgürleştirildiğini savunurken, sömürge valisi Bremer, işgal karşıtı basım/yayımları, bildiri, broşür gibi araçlara yasak getiriyor. Emperyalist ordular ise "çöl tilkisi", "çingiraklı yılan" gibi adlar altında, binlerce askerin katıldığı operasyonlar düzenliyor. Öyle ki, son günlerde Bağdat'tan Tikrit'e kadar birçok yerde onlarca baskın düzenleyen ABD askerleri yüzlerce Iraklı'yı "şüpheli" oldukları gerekçesiyle gözaltına

aldı. Şafak vakti düzenlenen baskınlara binlerce askerin yanı sıra, yüzlerce tank ve zırhlı aracın katıldığı açıklandı. Basına açıklamalarda bulunan işgal ordusu komutanları, bu operasyonların devam edeceğini söyleyerek Irak halkını tehdit ediyorlar. Ancak Amerikan ordusunun Irak'ta estirdiği terör, şu ana kadar binlerce sivil öldürmesi, işgal karşıtı direnişi zayıflatmak bir yana gittikçe güçlenmesini sağlıyor.

ABD, direnişi kırabilmek için destek arayışında

Irak'ta güçlenen işgal karşıtı direnişi "çapulcuların/eski rejim artıklarının işi" diye niteleyen Rumsfeld'in bizzat kendisi bu iddiasını yalanlar nitelikte girişimlerde bulunuyor. ABD Irak'ta işgalci güç görünmemek için artık geniş bir koalisyon oluşturmayı hedefliyor. Eylül

2003'e kadar 20 ila 30 bin ek askerin Irak'a konuşlandırılmasını planlayan ABD Savunma Bakanlığı, bunun için 70 ülkeden yardım istedi. Ancak destek veren ülkelerin sembolik sayıda asker göndermeleri nedeniyle asker açığı giderilemiyor.

Avrupalı emperyalistlerden umduğunu bulamayan savaş çetesi bunun üzerine Hindistan'dan 17 bin asker talebinde bulundu. ABD senatosunun önde gelen bazı isimleri ise, Irak sokaklarında Fransız, Alman ve Türk askerlerini görmek istediklerini belirterek, "işte o zaman Irak halkına işgalci olmadığımızı gösterebiliriz" demeye başladılar. Irak'ta "yeniden yapılanma"nın yılları bulabileceği dikkate alınarak ABD'nin bu sürece başka ülkeleri de katması gerektiği yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. (Tam da bu dönemde Ankara'daki Amerikan uçakları, Irak'ın yeniden yapılandırılmasına katkıda bulunmak için asker göndermeye hazır olduklarını Washington'daki efendilerine ilettiler).

Açık ki, Washington'daki haydutların asıl sorunu işgal karşıtı direnişi ezebilmek için başka ülke askerlerini kullanabilmektir. Bu durumda hem verecekleri kayıplar azalacak, hem de Irak işgali, en azından ABD'ye destek verecek ülkeler nezdinde meşrulaşmış olacak. Irak halkı açısından ise, gelen askerler hangi ülkeden olursa olsun, Amerikalı haydutların vahşi saldırılarına destek veren suç ortakları olmanın ötesinde bir anlam taşımayacaktır.

Irak'ta günden güne güçlenen anti-emperyalist direnişin, işgalci orduların daha baskıcı, daha zorba uygulamalarıyla karşı karşıya kalması kaçınılmaz olacaktır. Bütün tarihsel deneyimlerin de gösterdiği gibi, işgalci güçler anti-emperyalist direnişleri en barbar işkence ve katliamlarla ezmeye çalışmışlardır. Ancak hiçbir halkın topraklarını işgal eden zorbalara önünde diz çöktüğü görülmemiştir.

Irak halkı da daha şimdiden aynı yoldan yürümeye başladı.

Siyonistler her an yeniden saldırmaya hazır...**Amerikan emperyalizmi
“yol haritası” için bastırıyor**

Siyonist işgale karşı direnen Filistinli üç örgütün ateşkes ilan etmesi, bu kararın açıklanmasının hemen ardından İsrail ordusunun işgal ettiği bazı Filistin kentlerinden çekilmeye başlaması, “Ortadoğu’da barış umutları yeşeriyor” türünden yorumlara konu oluyor. Bu yorumları yapanlar, ABD’nin Ortadoğu’da “kalıcı barışı tesis etmek” için uğraştığı yanlısamasını yaymaya çalışıyorlar. Oysa emperyalist çıkarları için uzun süreli bir kanlı paylaşım savaşını başlatan Bush ve savaş çetesine böyle payeler biçmek, ancak gerçek barışa düşman olanların işi olabilir.

Abbas’la Şaron’u Akabe toplantısında biraraya getiren Bush’un bu girişiminin hemen ardından yaşanan kanlı gelişmeler, “yol haritası”nın sürece fiyaskoyla başladığı izlenimi yaratmıştı. Öyle ki siyonistlerin son katliamları Bush tarafından bile eleştirilmişti (elbette Filistinliler öldürüldüğü için değil, fakat ABD planını aksattığı için!).

Son gelişmelere bakıldığında Amerikan yönetimi tarafından yoğunlaştırılan baskıların en azından şimdilik sonuç verdiği görülüyor.

Ortadoğu barışı Bush’un güvenlik danışmanından sorulacak

Colin Powell ve Bush’tan sonra, Bush’un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice Ortadoğu turuna çıktı. Bush tarafından yol haritasının yaşama geçirilmesi sürecini takip etmeye memur edilen savaş çetesinin etkin isimlerinden Rice, başta Şaron olmak üzere siyonistlere derin hayranlık duymasıyla tanınıyor. Abbas ve Şaron’la görüşen Rice, tarafları ABD planını bozacak tavırlardan kaçınmaları yönünde uyardı. Bu görüşmelerde esas baskının Filistin tarafına yapıldığına kuşku yok. Zira Bush’un, İsrail’in yaptığı son katliamlarla ilgili yaptığı eleştiriyi bile “İsrail’e baskı” şeklinde değerlendiren Washington’daki siyonist lobi, Şaron yönetimine dönük değil baskıya, en hafif eleştiriyeye bile tahammül etmiyor. Yani Amerikan emperyalizmi Filistin tarafına tehditler içeren yoğun bir baskı uygularken, Şaron’u yol haritası için ikna etmeye çalışıyor. Yol haritasının yaşama geçmesini takip etmek için Condoleezza Rice gibi birinin atanması bile ABD’nin soruna hangi pencereden baktığını göstermeye yeter.

Rice’nin bölgede bulunduğu günlerde Hamas, İslami Cihad ve El Fetih tarafından ateşkes kararı açıklandı. Hamas ve Cihad 3 ay, El Fetih ise 6 ay süreyle ateşkesi sürdüreceklerini bildirdiler. Ateşkesi olumlu bir adım olarak değerlendiren ABD yönetimi, asıl amaçlarının direnişi tamamen bitirmek olduğunu açıklamaktan da geri durmadı. Konuyla ilgili olarak konuşan Beyaz Saray sözcüsü Ashley Snee, “*Şiddeti azaltan her şey doğru yönde atılmış bir adımdır. Taraflar yol haritası şartları uyarınca terörist altyapıları imha etmekle yükümlüdür. Yapılması gereken çok iş var*” ifadelerini kullandı. Bu ifadelerden de anlaşılacağı üzere, Filistin direnişini “terör” şeklinde niteleyen Bush yönetimi, bu direnişin

tamamen ezilmesini barışın şartıymış gibi yansıtıyor. Buna karşın İsrail tarafından yapılan katliamlara değinme gereği bile duyulmuyor.

Mahmut Abbas yönetiminin Filistin direnişini bitirmesini isteyen ABD, bu çerçevede Abbas’a 1 milyar dolar yardım yapmayı planladığını açıkladı. İsrail ordusu tarafından enkaza çevrilen Filistin Özerk Yönetimi’ne herhangi bir destek sunmayan ABD, Filistin direnişinin, yine Filistinliler tarafından tasfiye edilmesi söz konusu olunca 1 milyar doları gözden çıkaracağını açıklıyor. Zira Bush-Şaron haydutları ne pahasına olursa olsun siyonist işgal karşıtı direnişin silahsızlandırılıp, ezilmesini istiyorlar. Bu amaçla Filistin’de iç çatışma yaratmak dahil her yola başvurmaya hazırlar. Emperyalist “Yol haritası”nın asıl hedefi de budur.

İç çatışmayı engelleme kaygısı

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) dışında kalan belli başlı üç örgüt olan Hamas, İslami Cihad ve El Fetih ateşkes kararlarını aynı gün ilan ettiler. Açıklanan ateşkes belli koşulların yerine getirilmesine bağlı olacak. Bu kısa vadeli beklentiler şöyle sıralanıyor: Direnişçi örgütleri hedef alan İsrail saldırılarının durdurulması, Filistinli tutukluların serbest bırakılması, sadece Gazze ve Beytüllahim’den değil İsrail’in işgal ettiği tüm bölgelerden çekilmesi, “güvenlik duvarı” inşaatının durdurulması, yasadışı yerleşim yerlerinin boşaltılması...

Mahmut Abbas da, İsrail ordusunun 1-1.5 ay içinde Eylül 2000 öncesindeki sınırlarına çekilmesini beklediğini açıkladı.

Direnişçi örgütlerin ateşkes kararı almalarında olası bir iç savaşı önlemek, Filistinliler’in birliğini korumak gibi kaygıların etken olduğu açık. Ancak ABD ile bölgedeki işbirlikçileri -özellikle Mısır- tarafından yapılan baskının da bu tutumda önemli bir payı var. Filistinli direnişçilerin İsrail devleti tarafından atılmasını istedikleri adımların tümünün yerine getirilmesi pek olası görünmüyor. Şaron yönetimi ancak bazı adımları geçici olarak atacağına işaretlerini veriyor. Kısa vadede yerine getirilmesi istenen talepler, Filistin sorununun temelini oluşturan sorunları kapsamadığı halde bu böyledir. Bağımsız

Filistin devletinin kurulması, 4 milyon Filistinli mültecinin durumu, Kudüs’ün statüsü vb. hayati önem taşıyan meseleler henüz gündemde bile değilken “yol haritası” bu derece sallantılı bir durumda bulunuyor. Bu koşullarda ateşkesin, Bush’un yol haritasına kısa süreli bir soluk aldirmaktan öte bir sonuç doğurması beklenemez.

Siyonistler her an yeniden saldırmaya hazır

Şaron hükümeti Filistinliler’in bazı taleplerini yerine getirecek. Atılan ilk adım, siyonist ordunun Gazze ve Beytüllahim’den çekilmesi oldu. Bir diğer adım, Filistinli tutukluların bir kısmının serbest bırakılması olacak. Bu tutukluların çoğu zaten keyfi baskılar sonucu İsrail zindanlarına doldurulmuştu. Yani bu adımların gerçekte fazla bir anlamı yok. Pervasız ve vahşi icraatlarıyla tanınan siyonist ordunun boşalttığı yerleri yeniden işgal etmesi, birer zulüm kampı olan İsrail zindanlarını Filistinlilerle yeniden doldurması her an yeniden gündeme gelebilir. Zira siyonistlerin şimdiye kadar altına imza attıkları herhangi bir anlaşmaya uydukları görülmemiştir.

Bu arada yerleşim yerlerinin yıkıldığına dair verilen haberlerin de gerçekte bir ilgisi bulunmuyor. Zira boşaltılan yerler yerleşim alanı değil, yıkık dökük barakalardan ibaret. Yıkılan barakalar zaten yerleşim için kurulmamış. İsrail bu barakaları yıkıp asıl yerleşimlere dokunmuyor. Yani göstermelik yıkım yapıyor. Ayrıca “yasadışı yerleşimler” ifadesi de Filistin ve İsrail hükümetleri için farklı anlamlar taşıyor. Filistinliler, Oslo sürecinden sonra kurulan tüm yerleşimlerin yasadışı (çünkü Oslo anlaşmasında yeni yerleşim yerlerinin kurulmayacağı karara bağlanmıştı) olduğunu savunurken, Şaron yönetimi, İsrail devletinin izni olmadan kurulan yerleşimleri yasadışı sayıyor. Yani Şaron’un gündeminde yerleşim yerlerini boşaltmak yer almıyor.

Direnişçi örgütlerin ateşkes kararını taktik olarak niteleyen İsrail, Abbas’a bir aylık süre tanıdı. Filistin yönetimi bu süre içinde Şaron nezdinde rüşünü ispatlamak durumundadır. Aksi halde siyonist ordu yeniden azgın saldırılarına kaldığı yerden devam edecek. İsrail Dışişleri Bakanlığı müsteşar yardımcısı Gideon Meir de ateşkes kararını, “üç aylık ateşkes açıklamaları, kuvvet muhafazası ve yeniden örgütlenmeyle İsraililere karşı yeni saldırılar düzenlemeyi amaçlamaktadır” şeklinde değerlendirdi. Açık ki İsrail devleti Bush’un isteğine uyarak saldırılarını geçici bir süre için durdurmuş ama her an yeniden başlayabilir.

Görüldüğü üzere emperyalist/siyonist gerici ittifak Filistin halkının sorununa çözüm üretmekten uzaktır. Bu sorunu çözmek onların derdi olmadığı gibi, hadlerine de düşmemiş. Asıl dertleri Filistin halkını köleliğe razı etmek, bu sayede İsrail siyonizmini güvence altına almaktır.

Filistin halkının gerçek kurtuluşu ise, emperyalist/siyonist zorbalara, onların işbirlikçilerine karşı kararlı bir direnişin zafere ulaşmasıyla mümkün olabilir ancak!

Sivas katliamı protestolarından...

Sivas'ta 2 Temmuz anması...

2 Temmuz'da Sivas katliamında şehit olan aydınlar katliamının yaşandığı Sivas ilinde kitlesel bir şekilde anıldı. Toplanma yeri olan Hikmet Işık Caddesi'nden Sivas Meydanı'na doğru polis korteji eşliğinde alkışlarla yürüyen kitle, daha sonra tertip komitesi tarafından Atatürk Anıtı'na doğru yönlendirildi. Burada çelenk konulduktan sonra Madımak Otel'i'ne doğru yüründü. Yürüyüş sırasında tertip komitesinin slogan atılmaması için çaba sarfetmesi dikkat çekiciydi. Madımak Otel'i'nin önünde basın açıklaması okunduktan sonra metinden daha uzun olan kitle örgütlerinin ismi okundu.

Tüm eylem boyunca sadece üç kere "Sivas'ın hesabı sorulacak!" sloganı atıldı. Tertip komitesinin eylemdeki tavrı eylemde çoğunluğu oluşturan gençlerin tepkisine neden oldu. Yürüyüş sırasında alkışlarımıza çevredeki insanların da katılması anlamlıydı.

Sivas katliamını yaşatanlar şimdi de yeni katliamlara zemin hazırlamaya çalışmaktadırlar. Bizlere düşen görev, yeni katliamcıları ve katliamları yaşanmadan önlemeye çalışmaktır. Ve onlara şunu söylüyoruz: Tüm katliamlarımızın hesabı bir gün sorulacak! (SY Kızıl Bayrak/Sivas)

Adana'da 2 Temmuz anması

Sivas katliamının yıldönümü dolayısıyla Savaş Karşıtı Platform bir eylem gerçekleştirdi. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem İHD önünde toplanan kitlenin Sanatçılar Parkı'na doğru ellerinde karanfillerle sessiz yürüyüşüyle başladı. Parka yaklaşıldığında onları Pir Sultan Abdal, Hacı Bektaş dernekleri alkışlarla karşıladı. "Sivas'ın hesabını soracağız!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" sloganlarının atılması üzerine kolluk güçleri slogan atılırsa saldıracaklarını söyleyerek kitleyi tehdit etti. Buna karşı kitle bu saldırgan tutumu alkışlarla protesto etti.

Ardından Pir Sultan Abdal Derneği Şube Başkanı Mürşit Pur hazırlanan metni okudu. Eylemde "Sivas'ın hesabını soracağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Eylemin ardından Küçük Dikili Belediyesi'nde "2 Temmuz" adı verilen çocuk parkının açılışına gidildi. Dikili beldesine gelindiğinde açılış konuşmasının ardından parkın açılışı gerçekleşti. Tören konuşmaları siyasilerin seçim yatırımı ve genel affın gölgesinde geçti. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Aliağa'da Sivas anması

Sivas katliamının onuncu yılı nedeniyle Aliağa'da bir etkinlik düzenlendi. Hacı Bektaş-i Veli Derneği, Petrol-İş ve KESK'in organizasyonu ile düzenlenen anma etkinliğine yaklaşık bin kişi katıldı. Etkinlikte şiir, müzik, drama ve slayt gösterimi yer aldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

2 Temmuz katliamı Bursa'da da lanetlendi!

2 Temmuz Sivas katliamı Bursa'da yapılan bir yürüyüşle lanetlendi. Setbaşı'ndan Heykel'e kadar yapılan yürüyüşe yaklaşık 300 kişi katıldı. "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarının atıldığı eylem basın açıklamasıyla bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/Bursa)

Ankara 2 Temmuz mitinginde binler haykırdı:

"Sivas'ın hesabı sorulacak!"

PSAKD, 2 Temmuz Sivas katliamının 10. yılını, "Sivas'ın ışığı sönmeyecek unutmamak unutmayacağız" kampanyası çerçevesinde hazırlanacak programlarla anaçığını daha yılın başında kamuoyuna deklare etmişti. Haziran ayının başında Ankara'da şehir merkezinde panel, dinleti, forumlar şeklinde başlayan programlara ilgi çoğunlukla sınırlı oldu. Ancak 10. yıl mitinginin ön hazırlıkları geçen yıla oranla daha güçlü geçti. Mitinge katılım siyasal gruplar kortejleri yönünden daha kitleseldi. Başlatılan 10. yıl kampanyasının bir atmosfer yaratmış olmasından söz edebilirsek de, bu atmosferin öteki yaratıcıları da güçlü ön hazırlık çalışmaları yapan politik gruplar oldu. Devrimci siyasetler içerisinde komünistler dışında ciddi bir ön hazırlık çalışması yapan kimse yoktu. Halkevi ve Kaldıraç, etkinlik ve materyal faaliyetleriyle sürece kısmen müdahale ettiler.

Miting katılımı arttırmak amacıyla saat 16:00'da Toros Meydanı'nda başlatıldı. Miting alanında katılım yaklaşık 5 bin kişiydi.

Mitinge PSAKD, Hacı Bektaş Veli Kültür Derneği, Divriği Kültür Derneği, Tunceliler Derneği, TMMOB, Nakliyat İş, Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Odası, İHD, Yaşam Evi, Sincan Halkı, ÇHD, KSD, ADSBP katıldı. Devrimcilerden BDSP, HÖC ve ESP,

kortejleri ile alanda yerini aldı. KESK, ÖDP, Halkevi, EMEP ve miting alanına gelip kısa bir süre sonra ayrılan TKP diğer katılanlar arasındaydı.

Miting platformunda saygı duruşu, şehit ailelerinin konuşmaları, katılımcı kurumları temsilen yapılan konuşmalar ardından Suavi'nin sahneyi almasıyla sona erdi. Sonuç olarak geçen yıla oranla daha kitlesel, güçlü ve coşkulu bir 2 Temmuz miting yapılmış oldu.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir'de Sivas katliamı protestosu

Sivas katliamının 10. yıldönümünde İzmir'de de protesto gösterisi yapıldı. Cumhuriyet Meydanı'ndan Konak Sümerbank'a doğru yürüyüşle başlayan eyleme yaklaşık 700 kişi katıldı. Yürüyüş kortejinde en önde tertip komitesi tarafından "Sivas'ın ışığı sönmeyecek! Onuncu yıl!" pankartı taşınırken, arkasında Alevi-Bektaşî dernekleri, Pir Sultan dernekleri, çeşitli DKÖ'ler ve devrimci çevrelerin pankart ve kortejleri dizilmişti. Sendikalardan ise sadece Nakliyat-İş ve KESK pankartı açılmıştı. KESK'in temsilen katıldığı anlaşılıyordu. Eyleme ayrıca direnişteki Ağartıoğlu Deri işçileri "Yaşasın sınıf dayanışması!" pankartıyla katıldı.

Tertip komitesinin miting başvurusuna olumsuz yanıt veren valilik ve emniyet, yürüyüşün başlangıç aşamasında da sorun çıkardı. Katılımın ve coşkunun az olduğu eylemde "Sivas şehitleri ölümsüzdür!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Katiller bulunsun, hesap

sorulsun!", "Sivas'ın ışığı sönmeyecek!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" vb. sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Mamak İKE yoğun ve etkili bir çalışma yürüttü...

Katliamların hesabını işçi ve emekçiler soracak!

Bu yıl Mamak İşçi Kültür Evi olarak Sivas katliamının 10. yıldönümü gündemini devletin katliamcı geleneğinin teşhirini yapmak ve emekçilerin katliamlara karşı örgütlü bir tutum almalarını sağlamak düşüncesiyle ele aldık. Bir aya yayılan faaliyetimizde pek çok aracı birarada kullandık. Temel amacımız; yalnızca kendi çalışmamıza katabilmeyi hedeflediğimiz bir kitleye ulaşmak değil, geniş bir etki alanı yaratarak emekçilerin kendilerine yönelik saldırıları da unutmamalarını sağlamak ve bunu bir hareketliliğe dönüştürmek oldu.

Bir yıl öncesinde aynı gündem üzerinden kazandığımız deneyimler ışığında hareket ederek, önce yoğun bir kitle çalışmasını ajitasyon-propaganda çalışmasıyla birleştirmeyi başaran bir planlama çıkardık. Haziran ayına yönelik bir program çıkartıp, bu program içerisinde temel olarak Sivas katliamını öne çıkaran iki ayrı etkinlik örgütledik. Yöresel bir pikniğe bu gündem üzerinden standımızı açarak ve materyallerimizle katıldık. Tüm bunları Ankara'da yapılacak olan mitinge yönelik bir hazırlık ile birleştirdik.

Etkinlik çalışmaları

Gösterilecek tiyatro oyunu için bir hafta süresince kurumun etrafındaki evlerin kapıları çalınarak katliam gündemini emekçilerin yaşamına sokmaya başladık. Yüzlerce çağrıyla birlikte yüzlerce insana ulaştık. Bir yandan tiyatro afişlerimiz, diğer yandan radyoyla sesimizi duyurmaya çalıştık bölgeye. 15 Haziran'da kurumumuzun sahnesinde, Mamak PSAKD 'Mamak Sanat Tiyatrosu'nun hazırladığı "Temmuzun Sıcakında" oyunu sergilendi. Yaşlısı, genci, kadını erkeğiyle 100 civarında bir katılımın olduğu tiyatro gösterimi bizim için 2 Temmuz'un 15 gün öncesinden bölgede oturan halkla ilişkiye geçebilmeyi başarmak anlamına geliyordu. Tiyatro gibi, insanların düşün ve ruh dünyasıyla doğrudan bağlantı kurabilen, görsel dili güçlü bir araçla bunu yapabilmek bizim için ayrıca önemliydi. Büyük çoğunluğu genç amatör tiyatrocuların oynadığı oyun iyi bir atmosfer yarattı. Katılanların büyük kısmı yaşamında ilk kez tiyatro izliyordu.

22 Haziran'da Divriği Kültür Derneği'nin Geleneksel Pilav Günü'ne katıldık. Standımızla yüzlerce emekçiyle konuşma fırsatı yakalayabildik. Bir yanıyla İşçi Kültür Evi'ni emekçilere tanıtmak, diğer yanıyla da zihinlerde katliamın hafızalardan gün yüzüne çıkmasını sağlamak amacıyla hareket ettik. Bu çerçevede başarılı olduğumuzu düşünüyoruz.

29 Haziran Pazar günü bölge halkının alışık olduğu bir anma programı hazırladık. Aynı gün aynı saatlerde programları ve katılımcıları birbirine çok benzeyen bizim etkinliğimiz dışında 2, akşam saatlerinde 1 olmak üzere toplam 4 etkinlik yapılması katılımımızda ön hazırlığımızın yarattığı etkiye kıyasla bir zayıflık yarattı. Ancak 90 kişilik bir katılım oldu. Anma programını Nato Yolu, Şirintepe ve Tuzluca'yır'da yüzlerce çağrı ve ayrıca 5 bin ayrı çağrı bildirisi ile duyurduk. Bu yıl ayrıca tüm etkinliklerimizin duyurusunun afişlerini mahallerdeki esnafın dükkanlarına asarak da yaptık.

Anma Sivas katliamının gerçek faali olan devletin gerçek yüzünü teşhir eden bir konuşmayla başladı. Saygı duruşunun ardından ozanlar Hüsnü İyidoğan,

Kenan Şahbudak sahnede ardarda yerlerini aldılar. Umut ve Cemre müzik grubunun programından sonra ise Mamak İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun Hasan Hüseyin'in bir şiirinden oyunlaştırılan 'Kandan kına yakılır mı?' oyunu sergilendi. Mamak Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Semah Ekibi'nin sahnede döndüğü semahla program miting alanına yapılan çağrıyla, kurumun önünde katılımcılarla birlikte çekilen semahla sona erdi. Anma 2 Temmuz şehit ailelerinin katılımı, izleyenlerin sahnede söz ve şiirleriyle yer alması ile renklendi.

Ajitasyon-propaganda çalışması

Altında etkinlik programının ve miting için otobüs kalkış saatinin yazılı olduğu bildirileri bölgemizde dağıtırken 'Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, 19 Aralık unutmadık, unutmayacağız... Katliamların hesabını sormak için 2 Temmuz'da alanlara!' şiarlı yüzlerce afiş yaptık. Tuzluca'yır, Tek Mezar, General Zekidoğan, Şirintepe, Nato Yolu, Ege mahallelerinde 450 afiş, Hüseyin Gazi'de 100 afiş, Dikmen bölgesinde 100 afiş yaparak genel olarak bölgeye sesimizi duyurmaya çalıştık.

Miting çalışması

Yaklaşık bir hafta öncesinden kurumumuzun önüne 2 Temmuz mitingi için otobüs kaldıracağımızı duyuran bir pankart astık. Mitinge Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ön pankartıyla, "Katliamların hesabını işçi emekçiler soracak!/İşçi Kültür Evleri" imzalı pankartımızla kızıl bayraklarımız Marks, Engels, Lenin dövizleri ve gür sloganlarımızla her yaştan 100 kişilik bir kitleyle katıldık. Eylem boyunca sık sık katliamı teşhir eden sloganlar haykardık.

Bu yıl örgütlediğimiz 2 Temmuz faaliyeti geçen yılki çalışmaya oranla kitle çalışması açısından farklar içeriyordu. Kültür Evi Çalışanları Kadın Komisyonu'ndan, tiyatro çalışmasına özelde Gençlik Komisyonu üzerinden planlanan bazı çalışmalar tüm gücü ve enerjisiyle bu gündeme yoğunlaştı.

Bu yılki katliama yönelik örgütlediğimiz faaliyet kitle çalışmasında aldığımız mesafenin bir göstergesi oldu bizim için. Bu göstergenin ışığında daha ileri bir kurum çalışmasını öreceğiz günler önümüzde duruyor.

Mamak İKE çalışanları

Adana/Şakirpaşa İKE'de Sivas anması...

Pir Sultanlar'ın yolunda yürümeye devam edeceğiz!

Sivas katliamından bu yana tam 10 yıl geçti. Yine semahlar dönülüyor, yine türküler söyleniyor, yine şiirler yazılıyor, yine halaylar çekiliyor...

Ve kavgamız devam ediyor!

Bizler, Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları olarak Sivas katliamını lanetlemek ve orada kaybettiğimiz 35 aydın ve sanatçıyı anmak amacıyla 2 Temmuz akşamı bir etkinlik gerçekleştirdik. Saat 18:00'de başlayan ve 2 saat süren anmaya yaklaşık 100 kişi katıldı.

Etkinliğimiz Sivas katliamında ölen aydın-sanatçılar ve devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından devletin katliamcı yüzünü ve geleneğini teşhir eden bir konuşma yapıldı. Katliamların bir avuç zengin egemenlikleri son bulmasını, sömürü düzenleri sürsün diye yapıldığını anlatan konuşma, faşist katliamlara seyirci kalınmaması ve hesabının sorulması gerektiği vurgusuyla bitirildi.

Etkinlikte "Dünden yarına Pir Sultan Abdal" isimli Pir Sultan Abdal şenliklerinde gerçekleşen Sivas katliamını anlatan bir belgesel sunuldu. Belgeseli teknik bir sorundan kaynaklı yarısına kadar izleyebildik. Ardından iki arkadaşımız şiir okudu. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi bünyesinde çalışma yürüten Yürekli Tiyatro Grubu, kendi yazmış olduğu katliamı ve nedenlerini teşhir eden bir skeç oynadı. Tiyatro grubu sahneyi Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Müzik Grubu'na bıraktı. Grup, katıldığı ilk etkinlik olmasına rağmen dinleyiciler üzerinde olumlu bir etki yarattı. Daha sonra Grup Çıngı sahnede yerini aldı. Etkinliğimiz

mücadelemizdeki kararlılığımızı simgeleyen halaylarla sona erdi.

Sivas katliamının yıldönümünde gerçekleştirdiğimiz bu etkinlik, polis keyfi saldırısıyla kapatılan İşçi Kültür Evi'nin gerçekleştirdiği ilk etkinliklerden biriydi. Dün Pir Sultanları katleden zihniyet, Sivas'ta 35 aydın ve sanatçımızı diri diri yakan zihniyet, yaklaşık bir ay önce işçi sınıfının devrimci kültür ve sanatını yaratmak iddiası taşıyan İşçi Kültür Evimizi keyfi bir şekilde kapatmıştı. Devletin bu keyfi saldırısı karşısında kararlı bir mücadele veren Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları olarak Pir Sultanlar'ın yolunda mücadeleye devam edeceğiz.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi çalışanları

Sivas katliamının yıldönümünde katillere ödül gibi af projesi

3 Temmuz tarihli gazeteler, Sivas katliamını protesto etkinlikleri ile birlikte, hükümetin, tartışmalı itirafçılık yasası taslağına Sivas katillerini de dahil etme gayretinin haberlerini verdi. Değişik çevrelerin farklı tepkileriyle bir arada verilen haber, gerek bu kanlı katliam, gerekse gündemdeki itirafçılık yasası taslağı için iğrenç niyetleri açığa dökmesi bakımından önemlidir.

Bir kere; her itiraf yasası için geçerli olan, “karşı tarafı ez/kendi tarafını kurtar” kuralı gereği, bugünkü tasarının da, elbette ezilmesi gerekenler yanında kurtarılması gerekenleri de düşünmesi gerekiyordu.

İkinci olarak; bir devrimcinin en büyük onursuzluk gördüğü “pişmanlık”, dinciler cephesinden basit bir takiiye meselesi olarak görüleceğinden kullanılmasında hiç bir sıkıntı duyulmayacaktır. Sivas katilleri büyük bir rahatlıkla “pişmanlık” takiiyesi yapıp, sistem ihtiyaç duyduğunda yeni katliamlar hazırlamak üzere salıverilecek; en zayıfları teslim alınarak devrimci örgütler zayıflatılmaya çalışılacak; Kürt cephesinde teslimiyet platformu güçlendirilecek; dolayısıyla sistem kendini her yönden tahkim için kullanacaktır bu yasayı da.

Üstelik daha pişmanlık yasası tartışma

aşamasındayken, onu başka cepheden tamamlayıcı nitelikte cezaevlerine yönelik yeni bir yasa taslağı hazırlanmış bulunuyor. Bu tasarıyla da teslimiyeti reddederek içerde kalanlar, devrimciliğini ve onurunu yitirmemiş olanlar yeni saldırılarla ezilmek isteniyor. 12 Eylül’ün darbeci faşist generallerinin bile uygulayamadığı, büyük tepkiler, direnişler nedeniyle geri adım atmak zorunda kaldığı tek tip elbise saldırısı, şimdi, “AB’ye uyum” (sistemin traji-komik adlandırmasıyla “demokratikleşme”) adı altında bir kez daha devreye sokulmaya çalışılıyor.

AKP hükümetinin pişmanlık yasasına Sivas katillerini de dahil etme projesine “şiddetle” tepki veren düzen solu, sıra cezaevi katliamlarına ve yeni direnişlere/yeni katliamlara vesile olacak böyle bir saldırı yasasına karşı çıt çıkarmıyor. Nasıl çıkarsın ki; devlet eliyle düzenlenmiş ne kadar büyük katliam yaşandıysa, nerdeyse hepsinde bir “sosyal-demokrat” hükümet işbaşındadır. Yani katliamın doğrudan sorumlusu konumundadır. Maraş katliamında Ecevit, Sivas katliamında SHP, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarında bir kez daha Ecevit hükümetinin iş başında olduğu unutulmadı. Hesabı soruluncaya kadar da unutulmayacak.

Bu arada, Sivas anmasına katılan ve “anmalara devletin de katılması” önerisi getiren bugünün CHP’lileri, Sivas katliamındaki sorumluluklarının unutulduğunu sanıyorlarsa çok yanılıyorlar. Ama onlar bu öneriyle sadece kendilerinin değil, toplam olarak devletin sorumluluğunu da unutturmaya çalışıyorlar. Oysa kamuoyu vicdanı, eline gaz bidonu alıp koşan gerici güruhla birlikte, onları engellemek için hiçbir şey yapmamakla yetinmeyen, yardım eden asker-polis-itfaiye şahsında, ordusundan yargısına en üst düzey devlet yetkilileri şahsında ve en aşağılık kışkırtıcı yayınıyla burjuva medya şahsında devleti ve sistemi çoktan yargılamış ve katil damgasını basmış bulunuyor. Ne dünün SHP bugünün CHP’sinde odaklanmış “solcu” politikacıları, ne ordusu, polisi, medyası bu suçtan aklanabilir, bu katil damgasından kurtulabilir.

Bu kan ve katliam düzeninin Sivas’ta tutuşturduğu yangını, Pir Sultan Derneklerinin “barış ve kardeşlik” yaveleri de söndürmeye yetmeyecektir. Mazlumların yüreğine su serpebilecek tek gelişme, “solcu” ve “dinci” katilleriyle birlikte düzenden toptan hesap sorabilecek bir mücadele olabilir.

İzmir’de TAYAD’lı Aileler’in eylemi

TAYAD’lı Aileler, bir dizi kentte AKP il binaları önünde ÖO’nda şehit düşen 107 devrimcinin temsili tabutları ile eylem yapma kararı aldı. 29 Haziran’da gerçekleştirilen eylemlere İstanbul, Samsun ve Antakya illerinde devletin vahşi saldırısı sonucu onlarca insan coplanarak gözaltına alındı. AB’ye uyum için 7. uyum paketinin hazırlandığı bugünlerde “demokrasi, demokratik hakların kullanımı vb.” sözlerin ne anlama geldiği de böylece görüldü.

İzmir’de hazırlığı çok öncesinde yapılan tabutlar, TAYAD binasının arkasından alınarak AKP İzmir İl temsilciliğine yönelindi. 100 kişinin katıldığı eylemde polisi şaşırtmak için Gümrük durakları arasında geçilerek AKP il binası kavşağına gelindi. Kitle burada panzerli ve robokoplu polisler tarafından durduruldu. Emniyet Şb. Müdürü Celil Taşkın megafonla, “Yaptığımız gösteri 2911 sayılı yasaya muhalefettir, hemen dağılm. Yoksa müdahale ederiz!” demesi üzerine kitle “Yılgınlık yok direniş var!”, “Baskılar bizi yıldaramaz!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarıyla karşılık verdi. Basın açıklamasının hemen orada yapılmasını söyleyen polis müdürüne TAYAD temsilcisi “Hayır, AKP binası önünde

yapacağız” şeklinde karşılık verdi. Bunun üzerine kısa süreli bir gerginlik yaşandı. İHD’lilerin araya girmesiyle gergin ortam yatıştı. Daha sonra polisin geri adım atmasıyla barikat kaldırıldı. Bu esnada kitle canlı bir şekilde sloganlarına devam etti. “Yaşasın ÖO direnişimiz!”, “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”,

“Türkeş’in itleri yıldırılmaz bizleri!”

Yaklaşık yarım saat bekledikten sonra tabutlar alınarak AKP il binasının yakınındaki yol ayırmana kadar yüründü. Tabutlar indirilerek tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından basın açıklamasını tutsak yakını bir baba okudu, “Her tabutta zulmün kaleleri bir kez daha sarsılıyor. Bizlerin yüreğine de kor bir alev düşüyor. Artık bu alev harlamada büyüyüp dağları sarmalı. Gözlerimizden akan her damla gözyaşı öfke ve kin olarak bu topraklara düşüyor. Bu kin ve öfke bir gün zülmedenleri yakacaktır. ‘Zulüm ile abat olunmaz’, bunu bilin!” dedi.

Açıklamadan sonra beş dakikalık sessiz oturma eylemi gerçekleştirildi. Ardından tabutlar alınarak otobüs duraklarının bulunduğu güzergah takip edilerek TAYAD binasına kadar disiplinli bir şekilde sloganlarla yüründü. Eylemde “ÖO şehitleri ölümsüzdür!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik, bedel ödeceğiz!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Basın açıklamasına polis saldırısı

29 Haziran günü TAYAD’lı Aileler tarafından AKP binası önünde yapılmak istenen tabutlu basın açıklamasına polis vahşice saldırı. Saldırı esnasında pek çok kişi yaralanırken toplam 35 kişi gözaltına alınarak Hatay Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldü. Gözaltına alınanlar arasında okurlarımız Veda Harnuboğlu ile Yılmaz Harnuboğlu da bulunmaktadır. Aynı gün içerisinde 12 kişi serbest bırakıldı. Diğerleri ise bir sonraki gün savcılıkta ifade verdikten sonra mahkemeye sevk edildiler. Mahkeme sonucunda 20 kişi 2911 sayılı yasaya muhalefet ile polise mukavemet iddiasıyla tutuklanarak Hatay E Tipi Cezaevi’ne gönderildi. Tutuklananlar

arasında okurumuz Yılmaz Harnuboğlu da bulunuyor.

Demokrasi havarilerinin bol keseden atıp tuttuğu ülkemizde basın açıklaması gibi yasal ve meşru bir demokratik hakkın kullanılmasına devlet güçleri pervasızca saldırıyor. Devletin tahammülsüz saldırıları biz devrimcileri yıldıramayacaktır. Kavganın, devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı dalgalanmaya devam edecektir. Yer gök kıpkızıl oluncaya dek!

**Baskılar bizi yıldırılmaz!
Sınırsız söz, basın, gösteri ve
toplanma özgürlüğü!**

**SY Kızıl Bayrak çalışanları ve
okurları/Antakya**

Tek tip elbise saldırısı gündemde

Sermaye devleti içinde debelendiği krizin faturasını emekçilere yüklemek için işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı bir saldırı yürütmekte, zindanlar her zaman bu saldırının öncelikli hedefi olmaktadır.

Adalet Bakanı Cemil Çiçek şimdi de içeride farklılık oluşmaması için “tek tip elbise” uygulamasına geçileceğini söylüyor. Bu gülünç yalanın mumu, içeride farklılığın elbiseden değil ama paradan kaynaklı olduğu gerçekliği karşısında hemen sönyüyor. Bu yalanın ardında ise ciddi bir saldırı duruyor. Katliamlarla, hücrelerle devrimci tutsakları teslim almayı başaramayan faşist sermaye devleti, şimdi de TTE saldırısıyla teslim almayı amaçlıyor. 12 Eylül döneminden esinli TTE uygulaması henüz tasarı halinde. Bu saldırı karşısında güçlü bir barikat örülemediği durumunda ise yasalaşacağı kesindir.

Bu tasarı ve kölelik yasası neredeyse aynı döneme denk düşüyor. Bu durum sermayenin saldırılarının içeri-dışarı bağlantısını bir kez daha gözler önüne seriyor. Hatırlanacağı gibi hücre saldırısı da İMF’ye kölelik anlaşmalarıyla aynı dönemde gündeme getirilmişti. Saldırı böylesine bağlantılıyken, direniş de aynı temelde örülmek zorundadır. Gerek Ölüm Orucu Direnişi’nin, gerekse TTE uygulamasına karşı yapılan ‘84 ÖO Direnişi’nin şehitleri, devrimci tutsakların bu yeni tek tip saldırısına karşı nasıl bir yanıt vereceklerinin göstergesidir. Esas sorun, mücadelenin dışarıdaki ayağının örgütlemesindedir.

Nasıl ki hücrelerle teslim alınmaya çalışılanlar tutsaklar şahsında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerse, şimdiki saldırıda da amaçlanan aynıdır. Saldırı karşısında tutsakların yanıtı nettir. İşçi ve emekçilerin yanıtı da aynı netlikte olmalı: Teslimiyet asla!

Hava-iş Örgütlenme Uzmanı Munzur Pekgüleç ile TİS süreci üzerine konuştuk...**İşçiler TİS görüşmelerinden tümüyle dışlanmış durumda**

- Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde grev aşamasına nasıl gelindi?

- 12 Eylül sonrasında TİS'lerde izlenen yol konusunda iki farklı yaklaşım sözkonusu. Hava-İş, Deri-İş, TÜMTİS gibi istisna birkaç sendika dışında, Türkiye'de toplu iş sözleşmeleri, taraflararası bir müzakereden çok konfederasyon ve hükümet arasında diyalogla kotarılan iş haline geldi. Böyle olunca da hükümetin İMF'ye verdiği sözler toplu iş sözleşmelerini çok ciddi bir biçimde belirler hale geldi. İMF'nin hükümete dayattıklarını hükümet de Türk-İş yönetimine dayattı ve işler bu çerçevede bir sonuca bağlandı. Dolayısıyla toplu iş sözleşmeleri, işçilerin eskiden olduğu gibi kendini içinde hissettiği ve politikasını kendinin belirlediği, tartışmalarını kendinin yürüttüğü, yahut taleplerini kendisinin müzakere ettiği bir iş olmaktan ciddi bir biçimde çıktı. Bugünkü TİS, tamamen hükümetle Türk-İş arasında tartışılan ve sonuçta da işçilerin iradesine başvurulmadan taraflar arasında üzerinde anlaşılan bir konu haline geldi.

Gündemdeki görüşmelere gelince. Bilindiği gibi hükümet önce Türk-İş'e birinci altı ay zam yok, yani "0" zam gibi bir lafla zam vermeyeceğini deklare etti. Arkasından ikinci altı ay konusunda yüzde 7, bir sonraki yılın ilk ve ikinci altı ayı için yüzde beş önerdi.

Türk-İş ilk etapta hükümetin sıfır zam teklifinin kabul edilebilecek bir şey olmadığını ilan ederek, buna karşı espirituellenen eylemler türlerinden bahsetmeye başladı. Bu eylemlerin gerçekten ne anlama geleceğini, nasıl ifade edileceğini, pratik olarak neye denk düşeceğini bilmek çok mümkün değil. Ama sonuçta bunun altından bekleme politikası çıktı. Ardından hükümet yetkilileri ve Türk-İş yeniden yan yana geldiler. 2 Temmuz'da yüzde 4 gibi bir zam telafuz edildi. Türk-İş bunu bir "olumluluk" saydı. 3 Temmuz'da ise başbakan bir puan daha arttırarak yüzde 5 dedi.

İşçilerin reel ücretlerindeki kayıpları ve önümüzdeki yılın enflasyon oranını dikkate aldığımızda, işçilerin hem reel ücretlerinin hem de enflasyon karşısındaki alım güçlerinin çok ciddi bir biçimde gerilediği bir gerçeklik. Bu toplamında yüzde 50-60 oranında bir gerileme. Öte yandan hem yoksulluk sınırını hem de açlık sınırını belirleme konusunda Türk-İş'in kendi istatistikleri sözkonusu. Dört kişilik bir ailenin mutfak masraflarının 483 milyon, yoksulluk sınırının ise 1 milyar 300 milyon olduğunu tespit eden bizzat Türk-İş. KİT'lerde çalışan işçilerin ortalama maaşlarının 650 milyon olduğunu gözönüne alırsak, işçilerin açlık sınırındaki bir sözleşmeye olumlu gibi yaklaşan bir tutum sözkonusu. Bu kabul edilebilir şey değil elbette.

Bir sendika konfederasyonun hukuken TİS yapma hakkı ve yetkisi yok. Konfederasyonların sendikaları yönlendirme, sendikalara politikada öncülük etme ve devletle yürütülen siyasi ilişkilerde belirleyici olma anlamında bir misyonu sözkonusu. Yoksa birebir, tek tek sendikaların yapacağı TİS'lere müdahale edemez. Ama somut uygulamada izlenen çizgi ile bu dayatılmak isteniyor. Tepeden hükümet nezdinde TİS yapma anlayışı, Türkiye'de artık giderek resmleştirilmeye çalışılıyor.

Böylece konfederasyonlar bugün tamamen devletle işçiler adına pazarlık yapan bir kurum haline dönüşmüştür. Sendikaların da bundan çok rahatsız olduklarını söylemek mümkün değil. İstisna bir iki sendika dışında.

- Şu an hükümetle yapılan görüşmelerdeki son durum nedir?

- Bugün hükümet, tam şark kurnazlığı denebilecek bir şekilde, bir önceki TİS'in enflasyon farkının 2003 yılının başındaki ücretlere yansıtılmış olmasından hareketle, yeni yapılacak TİS'lerin birinci 6 aylık zammını gaspetmek istiyor. 6.2 oranında zam verdik deniliyor. Bu yılın enflasyonu da muhtemelen ilk 6 ayda yüzde 13'e tekabül edecek. Yüzde 11-12'lerde Türk-İş bu sözleşmeleri bağışlar diye düşünüyorum. Yani bir önceki dönemde vermediklerini yeni dönemde veriyormuş gibi gösterip ve bu yılın enflasyonunu yüzde 13 olduğunu varsayarsak enflasyonun yarısına bir ücretle işçiler yeniden satılacak diye düşünmek mümkün. Buradan daha farklı bir sonuç çıkacağını sanmıyorum.

Biz yukarıdaki gibi bir politikaya onay vermesek de, kendimizi bunun dışında tutsak da kaçınılmaz olarak 457 bin kamu işçisi içerisinde 10 bin işçiyi çok olumsuz bir noktada etkileyeceğini biliyoruz. Artı işkolumuzun özelliklerinden dolayı, örneğin turizm mevsiminde olmamızdan dolayı, greve yönelik bir girişimimiz anında hükümet yasağı ile karşılaşır. Bu ülkede hukuksal olmayan grev ertelemelerinin gerekçeleri teorik olarak belki anlaşılır. Ama Türkiye koşullarında bugün değerlendirdiğimizde THY grevi ne genel sağlığı tehdit eden bir unsurdur, ne de genel güvenliği tehlikeye sokacak bir durumdur. O yüzden her iki gerekçe de geçersizdir. Böyle olmakla beraber hükümet, böyle bir grev kararını erteleyeceğini bazı bakanlarının ağızından şimdiden deklare etmiş durumda. Bu aba altından sopa göstermektir.

- Ciddi bir gerekçe de olması gerekmiyor. Lastik grevini, şişe cam grevini de bu yolla bitirebildiler...

- Belediye grevlerini de aynı şekilde bitirdiler.

- Bu durumda sürece çıkmaza girmiş gibi görünmüyor hukuki olarak. Peki, THY işçisi TİS saldırısını, işçi sınıfının tüm kesimleri ise özelleştirme ve kölelik yasası saldırılarını nasıl püskürtecek?

- Biz sendika olarak işçi sınıfının yüzyüze bulunduğu durumun çok içaçıcı olmadığına inanıyoruz. Örgütlülük olarak yeterli olmadığını görüyoruz. Artı Türkiye'deki sendikaların anlayışı, sınıfı hareket ettirebilecek, sınıfı bir noktaya götürebilecek bir enerjiden de yoksun. Bundan dolayı da bugünden yarıya sistemin bu topyekün saldırısı karşısında bir direnç sergileyebilme olanağı yok. Ama dünyadaki sınıf hareketindeki gelişmeler bizden farklı. Genelde ciddi bir kabarış, bir radikalleşme ve tepki var. Eğer o rüzgar ciddi anlamda bu taraflarda hissedilir noktaya gelebilirse Türkiye'de de bir

canlanmaya neden olabilir.

Türkiye işçi sınıfı müceddesinde TİS dönemleri çok belirleyicidir. Ekonomik-demokratik kazanımları çoğu durumda bu dönemlere denk düşmüştür. Ama içinde bulunduğumuz dönemi hükümetle Türk-İş arasındaki pazarlıkla sönmümlendirirlerse bence bir anlamda bir kabarışı zayıflatan, tepkiyi yatıştıran ve işçilerin direncini kıran bir faktör olur.

İşveren artık iç rahatlığıyla, kölelik yasasını da arkasına alarak, sömürsünü katbekat artırma olanağı bulacak.

- Yükselen uluslararası işçi hareketinin Türkiye'deki sınıf hareketini etkileyebileceğinden bahsediyorsunuz. Peki böylesi bir sendikal örgütlülüğün olduğu bir yerde işçi sınıfı hangi kanallardan harekete geçebilir?

- Ben artık Türkiye'deki örgütlü işçi kesiminin sayısal ve niteliksel anlamda, tek başına yeni bir dalga yaratabileceği kanaatinde değilim. O yüzden, daha çok da örgütsüz duran ve sendikasız olan çok ciddi anlamda da sömürüye açık kesimlerde, devrimci-demokrat kesimlerin ve sınıftan yana olan sendikaların ciddi anlamda kalıcı uzun vadeli bir çalışmasıyla yeniden bir kabarışı, yeniden bir uyanışı ve ayaklanması yaratmak mümkün olabilir. Bu da dediğim gibi uzun vadeli, gayretli bir çalışmayla olabilir. Yoksa sendikaların bugünkü halleriyle bir yaptırımı sözkonusu bile değildir.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

KESK'in evrimi: Fiili-meşru mücadeleden yasaların ar

Bir kez daha mühürleri l

Grevli-toplusözleşmeli sendika talebi geniş kesimleri birleştiren bir talep olmasına karşın, işyeri/işkolu özgülünde günlük mücadelenin örgütlenmesi ihtiyacının geri plana düşürülmesine gerekçe olabildi. İşyeri/işkolu özgülünde hareketsiz kalan emekçiler merkezi eylemlere ciddi bir hazırlık sürecinden de yoksun kaldılar. Sürecin ilerleyen safhalarında reformist-icazetçi anlayışlar işyeri/işkolu ve birim çalışmalarını tümenden geri plana attılar, sonuçsuz merkezi Ankara eylemlerine endeksli bir sendikal "mücadele" anlayışı öne çıktı.

KESK'in evrimi: Fiili-meşru mücadeleden yasaların ardına

Kamu emekçileri hareketi '90'ların başında grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı talebi ekseninde mücadele sahnesine çıktı. 12 Eylül sonrasında yaşam standartlarındaki aşırı kötüleşme, '87-91 işçi hareketi, '90'larda kitlesel intifada boyutu kazanan Kürt ulusal hareketi kamu emekçileri içerisinde örgütlenme ve harekete geçme eğilimini güçlendirdi. Hareket ayrıca genel olarak sınıf mücadelesinin geçmiş birikimine, özel olarak '70'li yıllardaki kendi mücadele birikimine yaslanıyordu.

Sınıf hareketi genelde (elbette içerisinde sıçramalı gelişim dinamiklerini barındırır) parçadan bütüne, yerelden genele, basitten karmaşığa gelişir. Bu süreç hareketin bilinç ve örgütlenme planında kendi özdeneyimleriyle gelişmesi, güçlenmesi ve etkinleşmesini sağlar.

İşyeri özgülünde başlayan ekonomik nitelikteki hareketler uygun koşulların varlığı halinde hem talepler hem de kapsam bakımından ileri bir düzey kazanır. Bu bir yanıyla ekonomik mücadelenin politik mücadeleye evrilmesi, bir yanıyla da ekonomik mücadele içerisinde eğitilen sınıfın geniş bölüklerinin bilinç ve örgütlülük planında yetkinleşmesi ve daha ileri bir mücadele-örgüt arayışı içerisine girmesi sürecidir. '87'de gelişen, '91'de doruk noktasına ulaşan işçi hareketinin gelişme seyri bunu doğruluyor.

'87'de işçi hareketi tek tek işyerlerinde özgül talepleri içeren parçalı bir karaktere sahipti. Ancak yaygın eylemlilikler içerisinde birleşme ve genel

eylem ihtiyacı ortaya çıktı, ihtiyaç bilinci koşulladı. Talepler genel, yer yer politik bir karakter kazandı. Eylemlilik süreci içerisinde bilinç örgütlenmeye evrildi. Birçok işyerinde işyeri komiteleri kuruldu. İşyeri inisiyatifleri, merkezi eylem hattında ilerleyen hareket içerisinde ağırlıklarını uzun bir dönem korudular. Sendika ağalarını Mengen barikatlarına kadar önüne katıp götüren dinamik de buydu.

Kamu emekçi hareketi ise bu genel gelişim seyrinden farklı olarak daha başlangıcında merkezi ve genel talepler biçiminde gelişti. Grevli-toplusözleşmeli sendika talebi bu koşullarda onbinlerce emekçinin etrafında birleştiği ana eksen oldu. Bunun böyle olması, birçok nedenin yanı sıra, kamu emekçilerinin (özellikle hareketin motor gücü olarak tanımlanabilecek eğitim emekçilerinin) yarı-aydın niteliğinden dolayıdır.

Kamu emekçileri genel ve merkezi bir talep-eylem hattında gelişerek toplum çapında sarsıntı yaratabilen bir politik hareket düzeyi kazandı. Ancak bunun kendisi başından itibaren hareketi, güçlü işyeri örgütlülükleri-inisiyatiflerinden yoksun kalmanın sorunlarıyla yüzyüze bıraktı. Genel ve merkezi bir hatta başlayıp ilerleyen bir hareketin böyle bir zayıflığının olması anlaşılırdır. Ancak bunun kendisi, tam da bu mücadelenin olanaklarına dayanarak işyeri inisiyatiflerinin hızla örgütlenmesini, merkezi eylem-örgüt-talepler ile yerel eylem-örgüt-talepler arasında dengeli bir ilişkinin kurulmasını gerektirir. Eğer bu yapılmazsa merkezi örgüt ve eylem hattı hızla dinamiklerini yitirir, darlaşır ve emekçilerin ihtiyaçlarından uzaklaşır. KESK'in evrimini anlayabilmek için işyeri çalışması-örgütlülükleri sorununu bir anahtar olarak ele almak bu nedenle gereklidir. Mücadele perspektifi ve eylem hattı ne olursa olsun, bir örgütlenme emekçi kitleler zeminine sağlam biçimde ayak basamıyorsa, her zaman sarsılma ve yönünü şaşırma tehlikesiyle yüzyüze kalır.

Kamu emekçileri hareketinin tarihinde devrimci kamu emekçilerinin sınırlı özne çabası dışında bu zayıflığın kapatılması yönünde herhangi bir adım görmek bir yana, tüm süreç boyunca bu zayıflık derinleşmiş-derinleştirilmiştir. Mücadelenin ilk yıllarında işyeri özgülünde yine özgül talepler doğrultusunda eylemler görmek mümkünken, uzun yıllardır bu tip eylem ve inisiyatifler tümüyle unutulmuştur. İşyeri ölçekli inisiyatifler bir yana, bugün tek tek sendikaların ve bir dönem konfederasyon merkezinden bağımsız inisiyatif kullanabilen şube platformlarının özgün pratiğinden söz etmek mümkün değildir. Ayakta kalmaya çalışanlar ya da bağımsız inisiyatif gösterme eğiliminde olanlar ise bizzat yönetimler eliyle bilinçli bir tarzda ezilmektedir.

İki çizginin mücadelesi ve hareketin seyri içerisindeki evrimi

Hareket, sorunun (talebin) birçok yerel-merkezi eylem ve etkinlik aracılığıyla gündeme sokulması sürecinin ardından sonuç alıcı bir eylem hattına

yöneldi. 20 Aralık '94 bu sürecin en önemli ifadelerinden biri oldu. Ama bu aynı zamanda hareket içerisindeki ayrışma ve saflaşmayı gözle görünür kıldı.

Kamu emekçileri hareketi içerisinde dönemsel olarak biçimi ve düzeyi farklı iki karşıt eğilim olageldi; reformist-icazetçi anlayış ve devrimci çizgi. Hareketin ihtiyaçlarının daha ileri düzeyler kazanmasıyla bu eğilimler arasındaki ayrım çizgileri daha da belirginleşti. Mücadele ve örgüt anlayışları bizzat pratik siyasal mücadele içerisinde sınıandı. Bu iki çizgi, esasta mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayıp karşılayamama yetenekleri üzerinden politik-sendikal arenada taraflaştılar.

Hareketin ilk gelişme döneminde saflar çok daha net bir görünüm taşımaktaydı. İki karşıt eğilim örgütlenme planında da ayrı konumlanmışlardı. İlk kurulan sendikalar Eğitim-İş, Eğitim-Sen ve Tüm-Bel-Sen'di. Eğitim işkolundaki iki sendikadan biri CHP çizgisindeki liberallerin etkisi altında iken, diğesinde değişik tonlarda olmakla birlikte devrimci çizgi egemendi. Hareketin motor gücünü bu ikincisi oluşturmakta, yasaklar ve mühürler bizzat onun fiili-meşru-militan çizgisinin önderliğinde kırılmaktaydı.

Hareket içerisindeki bu iki çizgi, kamu emekçilerinin taleplerinin toplumun gündemine girmesiyle birlikte, mücadele yöntemi ve anlayışında da giderek ayrıştı. Şu veya bu düzen partisinden beklentilerle reformist-icazetçi anlayışların daha sonra derinleşen temel "mücadele" yöntemi oldu. Bu anlayışın karakteristik özelliklerinden biri sınıf mücadelesine, fiili-meşru mücadeleye inançsızlık, bir diğeri ise iktidar ufkundan yoksunluktu.

Kamu emekçileri hareketindeki anlayışlar uzantıları oldukları siyasal parti ve örgütlerin konumları ve yaşadıkları evrimden kopartılamaz. Öyle ki Eğitim-Sen içerisindeki devrimci çizginin hakimiyeti, bu sendikada etkin devrimci grupların önemli bir bölümünün liberalleşmesi, devrimci konumda tutunamayarak düzen içi platformlara kaymasıyla zayıfladı. Bu durum Eğitim-Sen vb. devrimci etkinin güçlü olduğu sendikalarda bir iç ayrışmayı beraberinde getirdi.

Bu ayrışmanın iki önemli sonucu oldu. Birincisi; Eğitim-Sen gibi sendikalarda yeni dönemin liberal anlayışlarının güçlü olması nedeniyle CHP etkisindeki Eğitim-İş gibi sendikalarla ayrım çizgileri belirsizleşti. Birleşme böyle bir zeminde hayat bulabildi.

İkincisi; hareket üzerindeki reformist etki güçlendikçe, yönetimlerdeki reformist-icazetçi renk belirginleştikçe, bürokratikleşme, yani tabanla yönetim arasındaki mesafe açıldı. Politik ve mücadeleciler taban yer yer mevcut yönetimlerle çatışma içerisine girmeye başladı. 17-18 Haziran eylemi buna somut ve çarpıcı bir örnektir. İlk kez tabandan yönetime karşı sert tepkiler verildi.

17-18 Haziran eylemi aynı zamanda kamu emekçileri kitlesinin sendikal mücadeleye dönük beklentilerinde ilk kırılmaları yarattı. Sendikal hak talepleri için Kızılay'ı dolduran yüzbinler, eylem öncesi kararlardan geriye düşen bir yönetim-sendikal önderlik anlayışı yüzünden, sonuç alınmadan geri

dına...

kırmak için ne yapmalı?

dönme zorunda kaldı. Bu kırılma daha sonra sonuçsuz-hedefsiz pasif eylem çizgisiyle daha ileri boyutlar kazandı. Bu sürecin en önemli sonuçları, zayıf da olsa mevcut işyeri inisiyatiflerinin kötüleşmesi, merkezileşme/bürokratlaşmanın (KÇSK, KÇSP ve KESK de dahil olmak üzere) gelişmesi, yönetim ile taban arasındaki mesafenin boyutlanması oldu.

Grevli-toplusözleşmeli sendika talebi geniş kesimleri birleştiren bir talep olmasına karşın, işyeri/işkolu özgülünde günlük mücadelenin örgütlenmesi ihtiyacının geri plana düşürülmesine gerekçe olabildi. İşyeri/işkolu özgülünde hareketsiz kalan emekçiler merkezi eylemlere ciddi bir hazırlık sürecinden de yoksun kaldılar. Sürecin ilerleyen safhalarında reformist-icazetçi anlayışlar işyeri/işkolu ve birim çalışmalarını tümenden geri plana attılar, sonuçsuz merkezi Ankara eylemlerine endeksli bir sendikal "mücadele" anlayışı öne çıktı.

Reformist-icazetçi anlayışların hareketin ihtiyaçlarına yanıt verememesi, mücadelenin daha ileri eylem biçimlerini gündeme getirmesine karşın bu ihtiyaçlara yanıt verme yeteneğinden yoksun olması, kamu emekçileri içerisinde sendikalardan kopma ve yabancılaşmayı arttıran bir diğer etken oldu.

Reformist-icazetçi önderlik konumunu mücadelecili söylemlerle kapatmaya/saklamaya çalıştı. Zaman zaman başvurulmuş günlük iş bırakma eylemleri ve Ankara merkezli eylemler bu amaç doğrultusunda kullanıldı. Bu tür amaçsız-sonuçsuz eylemler kamu emekçileri kitlesinin geri ama geniş kesimlerinin sendikalardan ve eylemlerden uzaklaşması sonucunu yarattı.

Reformist-icazetçi önderlik bu dönemde düzen kurumları, parlamento ve emperyalist merkezlerden beklentisizliği üst boyuta taşıdı. Sokak eylemleri böyle bir beklentisizliğe dayanak haline getirildi. Artık fiili-meşru mücadele boş bir tekerlemeden ibaretti. İktidar ufkundan yoksun olan reformizm kitlelerin öz gücüne ve mücadelesine güvensizdir. Bu nedenle pazarlıklar, düzen kurumları tarafından muhatap alınma çabası temel "mücadele" yöntemi, sokak eylemleri ise tabanın öfkesini boşaltma ve bu yolla reformist çizgiye bağlamanın aracı oldu.

Reformist-icazetçi anlayışların temel karakteristik özelliklerinden biri de haklardan ancak kazanılması olanaklı olanı talep etmesidir. Yani fiili ve meşru olan değil, devletin belirlediği sınırlar onlar için yeterlidir. Bunun en çarpıcı ifadesi sahte sendika yasasına karşı tutum oldu. Sahte yasa reformist anlayışlar tarafından sendikaların tanınması için ileri bir adım olarak görüldü. Ancak tabanın dinamizmi karşısında bu tutumunu gizlemek zorunda kaldı.

4 Mart direnişi ve sonuçları

4-5 Mart direnişi güçlü taban dinamizminin bir ürünüydü. Kızılay'da devlet terörüne karşı gerçekleştirilen büyük direniş 5 Mart'ta reformist çizginin barikatıyla karşılaştı, Kızılay'a yeniden çıkma kararlılığı dağıtıldı. Ancak 4 Mart'ta gösterilen kararlılık ve direniş ruhu ülke çapında etkisini gösterince devlet geri adım atmak zorunda kaldı. Böylece reformist yönetim büyük bir soluk aldı.

4 Mart devrimci dinamiklerin varlığına ve devrimci mücadele çizgisinin kazanımlarına önemli bir gösterge oldu. 5 Mart ise devrimci dinamiklerden kopmuş, mücadeleyi daha ilerden göğüsleme niyet, güç ve iradesinden yoksun reformist anlayışların hareket önünde somut bir barikat haline geldiğinin tescili oldu.

4 Mart bu temelde kamu emekçileri hareketi açısından bir yol ayrımını işaretliyordu. Ya reformist barikat bizzat hareket içerisinde çıkacak devrimci bir önderlik tarafından aşılacak, ya da hareket reformist-icazetçi anlayış ve bu anlayışa dayanarak devlet tarafından denetim altına alınacaktı. Sonrasında yaşanan gelişmeler devrimci dinamiklerin zayıflığıyla birlikte ikinci yolun tutulduğunu gösterdi.

4 Mart bir yanıyla da reformist-icazetçi anlayışların sınırlarını ortaya koyuyordu. 4 Mart direnişinin ötesi, bir yandan devletle karşı karşıya gelecek militan bir eylemliliği zorunlu kılıyordu. Diğer yandan mücadelede işçi sınıfının eylemli dayanışmasından yoksunluğun zayıflığını taşıyordu. Hareket sınırlarını zorladığı noktada reformist anlayışla çatışmak durumunda kalıyor, ancak devrimci

çizgi bu sınırları aşacak bir politik-örgütsel kapasiteye sahip olmadığı ölçüde, işçi sınıfının eylemli dayanışmasından yoksunlukla da birlikte, yalnızlık ve çaresizlik egemen hale geliyordu.

4-5 Mart, yasanın geri çekilmesini sağlamasına karşın, hareketin öncüleri üzerinde ciddi anlamda olumlu bir rol oynamadı. Hareketin taşıyıcıları 4-5 Mart'ta yüzyüze geldikleri "sınırlar"ı gördükleri ölçüde, bunu bir kazanım değil devletin gücünün bir göstergesi saydılar. Bununla birlikte, alttan alta parlamento içi çözümlere (muhalafette CHP'nin oynadığı role) işaret edilerek bu "sınırlar"ın aşılabileceğindeki inançsızlık ortaya çıktı. 4-5 Mart'ın arkası sendikal mücadeleye güvensizleşmenin derinleştiği bir dönem olarak yaşandı. Bu, hareketin sınırlarını görüp kırılmaya uğraması olarak da tanımlanabilir.

Emekçilerin 4-5 Mart'ı "algılayış tarzı" ile reformistlerin "algılayış tarzı" arasında da bir paralellik vardı. Hareket devrimci önderlikten yoksunluğun verdiği güçsüzlükle devletin gücünü

görüp barikatlardan geri dönerken; reformist-icazetçi anlayışlar da, her ne kadar 4 Mart direnişini ağızlarından düşürmeseler de, 4 Mart'ta direnişin değil devletin gücünü gördüler. Bu durum sonraki pratik tutumlarında da belirleyici oldu. Bundan dolayıdır ki, sahte sendika yasasının yeniden gündeme getirildiği dönemde 4 Mart boş bir gevezelik dışında bir anlam taşımadı. Sahte yasanın benzer bir direnişle göğüslenmesi gerekirken bundan özellikle uzak duruldu.

4-5 Mart'ta hareket sınırlarını zorlarken, esasta devrimci bir önderlik arayışı ve ihtiyacını dışa vuruyordu. Ancak bu ihtiyacın devrimci kamu emekçileri tarafından karşılanamaması hareketin geriye çekilmesini koşulladı. Bunun diğer bir sonucu da devrimci önderlik iddiasındaki çeşitli grupların kendi gerçekleriyle yüzleşmesi oldu. Öyle ki 4-5 Mart sonrası devrimciler cephesinden tam bir iddiasızlaşma ve dağılma dönemi idi. Kendi gerçeklikleri ile devrimci bir tarzda hesaplaşmayı başaramayanlar hareketin ihtiyaçlarına yanıt verme iddialarını da tükettiler.

Birleşik mücadele-örgüt arayışı ve Emek Platformu

4-5 Mart'ta işçi sınıfının eylemli dayanışmasından yoksunluğun yakıcı biçimde hissedilmesi, kamu emekçileri içerisinde işçi sınıfı ile birleşik eylem arayışını güçlendirdi. Bu bir yanıyla olumlu bir bilinç gelişimi iken, diğer yanıyla kendi özgücüne güvensizleşmenin bir ürünüydü. Aynı dönem sınıfa yönelik genel saldırılar işçi sınıfı hareketi içerisinde de

birleşik mücadele eğilimlerini mayalıyordu. Enerji işkolu ve SEKA'da işçi ve emekçilerin ortak direniş çizgisinde hareket etmesi bu ihtiyacın ürünü anlamlı örneklerdi.

İşçi ve kamu emekçileri hareketi içerisinde yer yer sendika konfederasyonlarını da aşacak biçimde birleşik hareket etme eğiliminin sendika ve konfederasyonlar üzerinde bir basınca dönüşmesi Emek Platformu'nun oluşumunu koşulladı. Tepelerinde sınıfa ihaneti bir çizgi haline getiren bürokratların olduğu konfederasyonlar, KESK, Kamu-Sen ve Memur-Sen'i de içerisine alacak bir birliğin adımlarını atmak durumunda kaldılar.

Birleşik mücadele arayışının sendika bürokratlarınca bu şekilde yanıtlanması esasta kontrol dışı eğilimlerin önünü almak amacını taşıyordu. Yine de, sendika bürokrasisinden bağımsız örgütlü bir taban inisiyatifinin yaratılması koşullarında, Emek Platformu işçi ve emekçi hareketinin ihtiyaçları doğrultusunda bir imkan olabilirdi. Ancak bunun başarılmasını, EP'e yönelik beklentilerle birlikte olumsuz sonuçların yolunu düzledi.

KESK, sahip olduğu mücadele geleneği ve politik-mücadeleci tabanıyla ihanetçi sendika ağaları tarafından sersemletilen işçi kitlelerini sarsabilir, ileri arayışlar içerisine sokabilirdi. Ama bu ancak bağımsız eylem iradesini direnişçi bir çizgide koruyabilen, EP'in hain bürokratlarıyla çatışmayı ve ayrılmayı göze alan bir önderlikle mümkündür. KESK'in reformist-icazetçi yönetimininse ne bunu başaracak iradesi ne de niyeti vardı. Bu nedenle KESK'in iradesi EP'e teslim edildi. Konfederasyonlaşma süreci nasıl yönetim ile taban arasındaki mesafeyi açtı, nasıl tek tek sendikaların eylemsizliğine bahane olduysa, EP de bunu KESK nezdinde olanaklı kıldı. Bu dönemde artık şubeler platformu da işlemez hale getirildi. Daha önce yer yer bağımsız eylem geliştirebilen şube platformları karar alamaz biçimde etkisizleştirildiler. Yönetim ile taban arasındaki mesafe daha da açıldı, EP'in takvim eylemliliklerine endekli bir süreç yaşandı.

EP sürecinin en önemli sonuçlarından biri de Kamu-Sen'in meşrulaştırılması oldu. Bu, KESK'in Kamu-Sen'le ayrım çizgilerinin belirsizleşmesinin önemli bir ilk adımıydı.

EP'in düzenlediği en güçlü iki eylem, yüzbinlerin bir genel grevi zorladığı Temmuz eylemlerinden sonra 1 Aralık 2000 iş bırakma ve 14 Nisan 2001 eylemleri oldu. Krizin ağır sonuçlarına karşı yapılan bu eylemlerde kamu emekçileri kitlesi özel bir ağırlık oluşturdu. 1 Aralık eylemine devletin tüm yasakçı-baskıcı tutumuna rağmen yüzbinler katıldı. Ancak bu eylem de, arkası getirilmediği için basit bir öfke boşaltma eylemine dönüştü. 14 Nisan eylemleri de bundan farklı olmadı. Dahası katılım, Şubat krizinin yıkıcı etkileriyle birlikte düşünüldüğünde, oldukça zayıf kaldı.

Bütünlüklü saldırı ve F tipi sendika

1 Aralık ve 14 Nisan eylemleri her ne kadar hava boşaltma işlevi görseler de, bu eylemler şahsında işçi ve kamu emekçileri hareketinin taşıdığı mücadele isteği ve dinamizmi bir kez daha açığa çıkmış oldu. Yüzbinler, sendikal yapılara karşı duydukları güvensizliğe, sonuç alınamayacağı yönünde taşıdıkları inanca rağmen alanlara çıkıyorsa, bunun başka türlü izahı olamaz. Saldırıların yoğunluğu ve yakıcılığı, tüm bu zayıflık ve engellere karşın, yüzbinlerin sokağa çıkmasını koşulluyordu.

1 Aralık devletin fiili yasaklarına karşı gerçekleştirildi. Eylem sonrasında yaygın bir soruşturma ve sürgün saldırısı başlatıldı. KESK yönetiminin bu saldırıya karşı tutumu ya görmezlikten gelme ya da baştan savma oldu. Kamu emekçileri devlet terörüne karşı yalnız bırakıldılar.

Kamu emekçilerine yönelik bu terör, zindanlara yönelik F tipi hücre saldırısından ayrı düşünülemez. F tipleri devrimci tutsaklar nezdinde tüm toplumun hücreleştirilmesi, atomize edilmesi, örgütsüzleştirilmesi amacını taşıyordu. Devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mevzileri hedefledi. Saldırının püskürtülmesi de bundan dolayı içeride ve dışarıda topyekûn bir direniş zorunlu kılıyordu. Ancak KESK yönetimi saldırıyı bu bütünlük içerisinde ele almak ve buna uygun bir tutum geliştirmek yerine suskun kalmayı ya da sınırlı tepkilerle süreci geçiştirmeyi seçti. Özellikle F tipi saldırısının zindanlarda vahşet, dışarıda yaygın bir terör boyutlarına

Kamu emekçilerine yönelik bu terör, zindanlara yönelik F tipi hücre saldırısından ayrı düşünülemez. F tipleri devrimci tutsaklar nezdinde tüm toplumun hücreleştirilmesi, atomize edilmesi, örgütsüzleştirilmesi amacını taşıyordu. Devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü mevzileri hedefledi. Saldırının püskürtülmesi de bundan dolayı içeride ve dışarıda topyekûn bir direniş zorunlu kılıyordu. Ancak KESK yönetimi saldırıyı bu bütünlük içerisinde ele almak ve buna uygun bir tutum geliştirmek yerine suskun kalmayı ya da sınırlı tepkilerle süreci geçiştirmeyi seçti. Özellikle F tipi saldırısının zindanlarda vahşet, dışarıda yaygın bir terör boyutlarına vardırıldığı bir dönemde sokaklar terkedildi.

vardırıldığı bir dönemde sokaklar terkedildi. Bir kez daha iktidarın koyduğu sınırlara hapsolundu. Tüm Yargı-Sen yöneticilerine yönelik tutuklama terörüne karşı ciddi bir duruş içerisinde olunmadı, yöneticiler sahipsiz bırakıldılar.

F tipi terörü ve bunun bir parçası olarak sürdürülen soruşturma-sürgün ve yasaklar politikası göğüslenemedi, mevziler birer birer terkedildi.

Sahte sendika yasası bir bakıma düzen dışı dinamiklere, mücadele azmi taşıyan kamu emekçilerine yönelik F tipi saldırısı biçimiydi. Örgütsüzleştirme, düzen içi kanallara hapsedme, ehlileştirme amacını taşıdığı ölçüde başka türlü tanımlanamaz. İkinci sahte sendika yasası saldırısının F tipi terörünün hemen ardından yeniden gündemleştirilmesi de bir tesadüf değil, bütünlüklü bir örgütsüzleştirme operasyonunun ayağıdır.

Kamu emekçileri ikinci sahte sendika yasası saldırısını birinci saldırıdan çok daha zayıf bir durumda karşıladılar. Bu esasında 4-5 Mart sonrasında hareketin yaşadığı evrimin vardığı noktayı gösteriyordu. Bu dönem kamu emekçileri hareketinin güncel durumunu belli başlıklar altında toplayabiliriz.

Birincisi; reformist-icazetçi yönetim kamu emekçileri kitlesi içerisinde teşhir olmuş, zayıflığı ve hareketin önderlik ihtiyacını karşılayamayacağı en geri emekçinin gözünde dahi kabul gören bir gerçeklik halini almıştır.

İkincisi; aynı dönem 4-5 Mart sonrasında bir iddiasızlaşma-dağılma sürecine giren devrimci anlayışların bu durumu daha da derinleşmiştir.

Üçüncüsü; ilk ikisiyle bağlantılı olarak, hareketin yaşadığı dağılıklık, çaresizlik ve yabancılaşma ileri boyutlar kazanmıştır. Mevcut yönetime güvenmeyen

kitleler bir alternatif de göremeyince mücadelenin dışına çekilmişlerdir.

Bu tablo KESK'e egemen reformist-icazetçi yönetime rahat hareket etme olanağı sağlamış, yasa meclis gündemine geldiği zaman alınan Ankara yürüyüşü ve 26 Mayıs eylem kararı bu koşullarda gerçekleştirilmiştir.

26 Mayıs eylemi: Militan eylem, harcanan imkanlar

Eylemin başlangıcında KESK yönetiminde yasanın geri çektirileceğine dönük inancın zerresi yoktu. Öyle ki, yasanın meclis gündemine getirileceği günlerde bir üye kampanyası başlatılmıştı. Yasanın göğüslenemeyeceği alenen de ifade ediliyordu. Bu inançsızlık yasayı göğüsleyebilecek eylem iradesinden yoksunluktan ve yasanın olumlanıyor olmasından kaynaklanıyordu.

Aynı inançsızlık devrimci olma iddiasındaki kamu emekçileri cephesinden de gözlemlenebilen bir olguydu. Bu gruplar yaşadıkları dağılmadan kaynaklı sürece müdahaleci olmaktan ziyade sürüklenen bir konumdaydılar. Bu konumlarını 26 Mayıs sonrasındaki eylemliliklerde de korudular.

Gerçekleşen eylemlerde ağırlıklı gücü oluşturmalarına rağmen durumları bir-iki istisna dışında böyledi.

26 Mayıs eylemi KESK yönetimi tarafından bir uyarı eylemi olarak ilan edildi. 26 Mayıs'ın sonrası ise alışlageldiği üzere belirsizdi. Yasanın nasıl püskürtüleceğine dair net bir eylem stratejisi bulunmuyordu. Çünkü yasa en başta kabullenilmişti. 26 Mayıs eylemi böylesi bir atmosferde başladı, ancak devletin yeni bir 4-5 Mart korkusu nedeniyle eyleme dönük saldırgan bir tutum

içerisine girmesi eylemin seyrini değiştirdi.

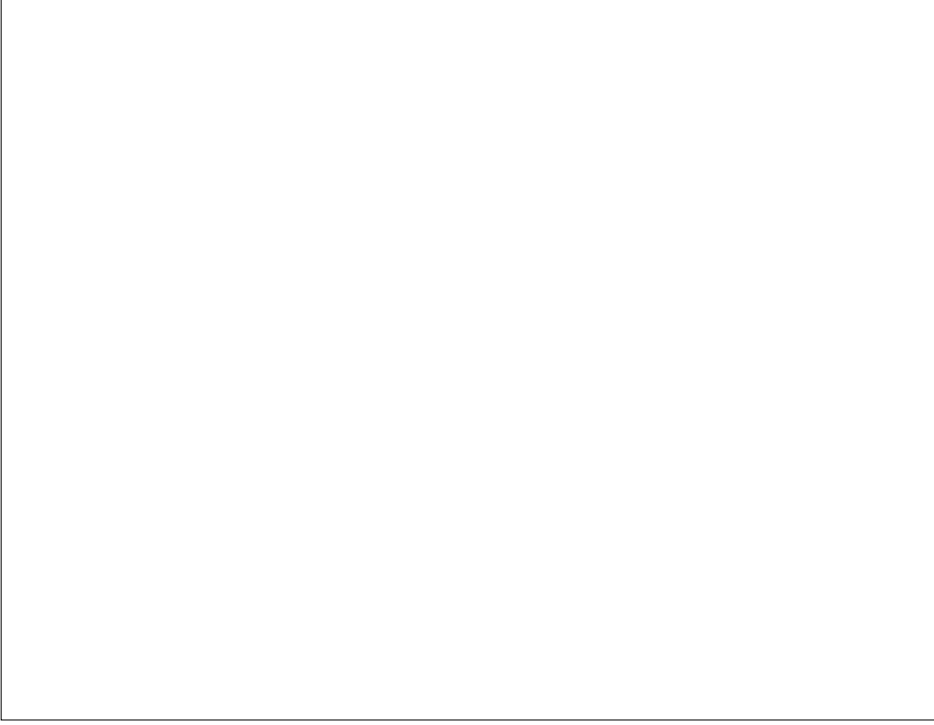
Değişik bölgelerden gelen ve hareketin en ileri güçlerinden oluşan kitle Ankara girişine örülen barikatları aşarak Kızılay'a aktı. Bu durum, yönetimin iradesizliği ve inançsızlığının tabanın mücadelecidirengen dinamikleri tarafından aşılması anlamına geliyordu.

26 Mayıs hareketin geneline hakim güvensizlik ve yabancılaşmayı kırarak imkanları ortaya çıkarmıştı bir bakıma. Ancak bu imkanları hızla bir toparlanmaya çevirecek ve mevcut zayıflığı kırarak şekilde değerlendirecek bir iradenin olmaması, 26 Mayıs'ın etkisini saman alevi derekesine düşürdü. Dahası, KESK yönetiminin konumunu sağlamlaştırmasına dayanak yapıldı.

KESK yönetimi bu dayanağa da yaslanarak 26 Mayıs sonrası mücadelenin seyrini belirledi. Merkezi ve militan eylem çizgisi Güvenpark'taki sınırlı kadro eylemleri ve yerel basın açıklamalarına ikame edildi. Meclis görüşmelerine endekli pasif ve geri eylem çizgisi ile sahte sendika yasasının önü açılırken, Güvenpark'taki ileri-direngen kitle polis terörüyle ezdirildi.

Yasanın meclisten geçeceği herkesçe kabul edilen bir olguydu. Öyle ki, o dönem yapılan basın açıklamalarında "yasa geçse dahi" biçiminde başlayan cümleler kullanılıyordu. Beklenen oldu. KESK yönetimi rahat bir nefes aldı. Yasalci-icazetçi anlayış böylelikle yıllardır düşünüyordu "meşruluğa" somut bir dayanak elde etti. Sahte sendika yasası diye bas bas bağırılan yasanın meclisten geçmesiyle herşeylerini yasaya endekslediler. 11 yıllık mücadelenin kazanımlarını tasfiye planının basit bir aleti haline geldiler.

(Devam edecek...)

Toplu görüşme oyunu değil, devrimci sınıf mücadelesi!

Kamu emekçileri, sahte sendika yasası ablukasında bir kez daha toplu görüşme sürecine giriyor. KESK'in "toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevireceğiz" iddiası, salt geçen yılın görüşme sürecindeki tutum ve eylemleri göz önüne alarak değerlendirildiğinde bile, samimiyetten uzaktır.

KESK'in yasanın sınırlarını aşabileceğine ve hak alıcı bir çizgide hareket edebileceğine hala inanımız var mı? Bunlara inanabilmek için çok saf ve iyiniyetli olmak bile yetmiyor. Çünkü durum tek kelimeyle yerlerde sürünmektir.

KESK'in bugün içinde bulunduğu durum, "nesnel koşullar", "yalnızlık", "taban geri" vs. özürçülüğüyle açıklanamaz. Sorun yönetimdeki mevcut liberal-icazetçi sendikal anlayıştır. Sorun meşruluğunu haklı taleplerimizden alan, iktidar ufkuna sahip, dişe diş bir mücadele kararlılığıyla hareket eden bir sendikal önderliğin yokluğudur. Sendikalarımıza hakim anlayış, düzenin yasallığını baz alan, ufku bundan ötesine geçemeyen, kamu emekçilerine güvensiz bir çizgidedir. Bu çizgi, uzlaşmacı-görüşmec-i-pazarlıkçı-promosyoncu tarzın temelidir.

KESK'te gelinen bu noktayı anlamak için geçen sene yürütülen toplu görüşme sürecini hatırlamakta yarar var. Konfederasyon bazında yapılan "toplu görüşme süreci"nde tam bir orta oyunu sahnelenmişti. Pazarlık öncesi en alt sınırdaki ücret bir milyar olarak talep edilmişken, pazarlık edilen ücret bir gecede "iyileştirme zammı" olarak 300 milyona düşmüş, ardından da 100 milyon brütte anlaşılmıştı. Kamu emekçilerinin tamamen dışında gelişen bu süreç, yangından mal kaçırmaya kapalı kapılar ardında Kamu-Sen bürokratlarıyla kolkola yaşanmış, ardından ise çok daha çarpıcı gerçekler su yüzüne çıkmıştı. Dönemin bakanı bu iyileştirme zammını daha önce çıkarttıkları "eşit işe eşit ücret" genelgesi dahilinde verdiklerini söylemiştir. Yani ortada gerçek bir oyun ve aldatmaca vardı.

Aldatan belli, aldatılan ise biziz!

Toplu görüşme taslaklarının hazırlandığı süreçte ise KESK bürokrasisinin içinde bulunduğu durumu gözler önüne seren bir çok tecrübe yaşanmıştır. Gündeminde bu taslakların bulunduğu danışma meclisi kurulunda Genel Başkan Sami Evren, tartışmaların büyümesi üzerine, kurulun danışma niteliğinde olduğunu ve karar almada yetkili olmadığını söyleyerek, KESK tarihinde bir ilke imza atmıştır. Ardından Kamu-Sen ve Memur-Sen'le yapılan protokoller açığa çıkmış, bunu da "bilgimiz dahilinde değildir" diyerek geçiştirmeye çalışmıştır.

"Ücret sendikacılığı"nın ardından günü kurtarmak amacıyla "sosyal haklar" için 17 Ekim'de "grev" yapılmış ve bu eylem de KESK tarihinin en içler acısı, en hedefsiz ve sonuçsuz eylemi olarak kayda geçmiştir.

KESK bugün toplumsal-siyasal birçok saldırı karşısında olduğu gibi, "kamunun tekrar yapılandırılması" adına gündeme getirilen kamu personel rejimi karşısında da saldırıyı karşılayabilecek bir muhalefet örmeninin çok gerisindedir. Ne ortada saldırının önemine uygun bir ciddiyet, ne de hazırlık vardır. Halihazırda yapılan tek şey bülten çıkarmaktır. Herşey "toplu görüşme süreci"ne, yani ücret "pazarlığı"na endekslenmiştir.

Yaşanan bu orta oyunu kamu emekçilerini aldatmaya yöneliktir. Toplu görüşme, dünyanın hiçbir yerinde hiçbir sendikacılık anlayışında olmamış ucube bir yöntemdir. Bu aldatıcı sürece dahil olmak, olsa olsa umutları bir başka bahara ertelemektir.

Kamu emekçileri yasakçı, baskıcı 4688 kısıcında her yıl oynanan bu oyunu bir an önce bozmalılardır. Başta sahte sendika yasası olmak üzere, bu yasalardan kendine rant sağlayan, bu yasanın ardında duran reformist sendika bürokratları barikatını aşmalılardır.

Söz bitmiştir, bundan böyle izleyici olmayacağız. Sendikalarımıza sahip çıkacak, sahte sendika yasası kısıcında sendikacılık oynayanları alt edeceğiz.

Tüm kamu emekçilerini iki seçenek bekliyor: Ya KESK'i bu yasa içinde yozlaşmaya terkedeceğiz ya da fiili, meşru, militan çizgiye taşıyacağız.

İhtiyacımız, haklarımızı söke söke alacak, saldırılara göğüs gerecek, genel grev hattına bağlanmış net bir mücadele programıdır.

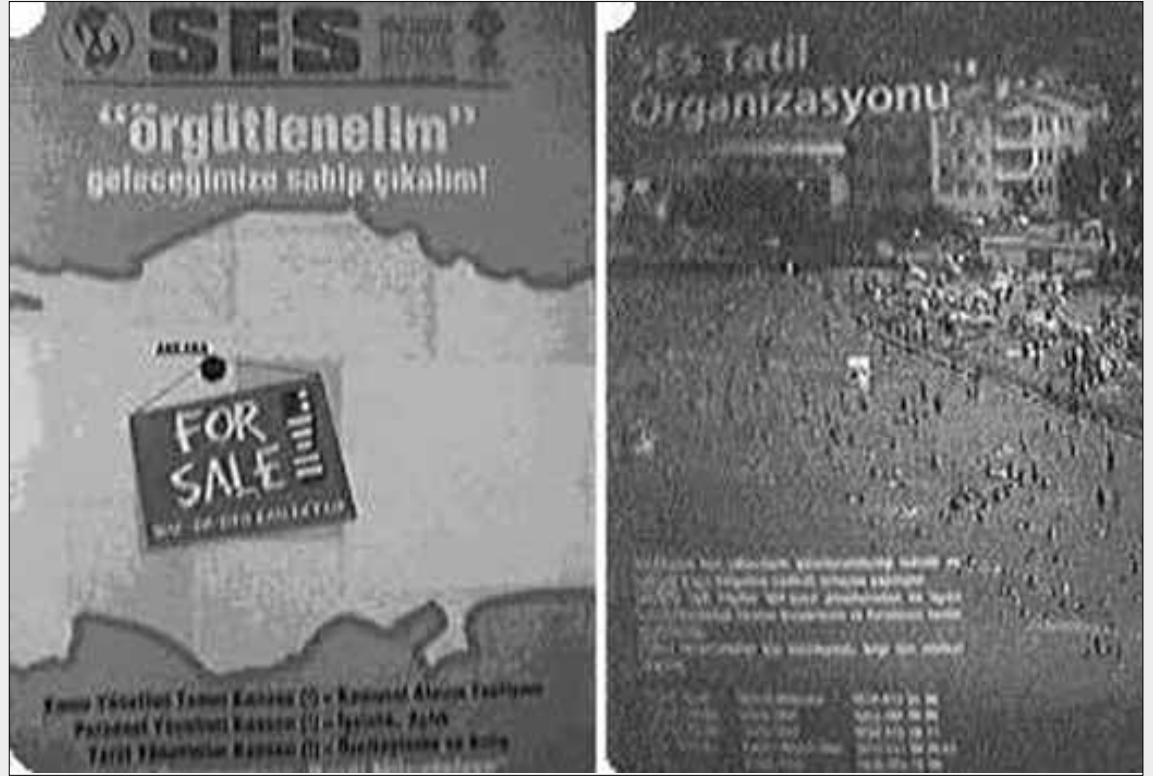
İhtiyacımız, böyle bir mücadele programını hayata geçirecek ciddiyet ve kararlılıkta bir sendikal önderliktir.

İhtiyacımız, sahte sendika yasası kısıcında sendikacılık oynamak değil, fakat devrimci sınıf mücadelesidir.

Bekleme, izleme, bedel ödeyerek yarattığın mevzileri terketme!

Sosyalist Kamu Emekçileri/Ankara

İcazetçi sendikacılığın iflası!

Sermaye, kamu emekçilerine yönelik kapsamlı bir saldırı için düğmeye basmış bulunuyor. "Kamu yönetimi reformu" adı verilen bu saldırı planı meclis tatile girmeden yasalaştırılmak isteniyor. Peki sermaye böyle kapsamlı bir saldırı hazırlığı yaparken sendikalarımız ne yapıyor? Yukarıdaki resim sendikalarımızın neler yaptığını dolaysız biçimde anlatıyor.

Bu fotoğraf SES Genel Merkez yayın organının Haziran 2003 sayısının ön ve arka kapağına aittir. Ön kapakta kamu emekçilerine yönelik tasfiye planlarından, özelleştirme saldırılarından bahsedilmekte, Ankara üzerine çivilenmiş "İMF, DB ve DTÖ emlakattan satılıktır" levhası asılı durmaktadır. Ayrıca saldırılara karşı "örgütlenelim!", "haydi mücadeleye!" çağrıları yapılmaktadır. Buraya kadar herşey yolunda gözüküyor. Yalnız arka kapağı gösteren bir ok işareti eksik kalmış. Zira arka kapakta SES yönetiminin mücadele ve örgütlenme anlayışı açığa vuruluyor.

Sendika yöneticilerimiz bir takım otellerle anlaşma yapmışlar, % bilmem kaç beşe sendika üyelerini tatile gönderiyorlar. Buna da

"SES tatil organizasyonu" demektirler. Ön kapakta özelleştirmeye karşı mücadeleye çağırırken arka kapakta özel tatil işletmeleriyle yaptıkları anlaşmaları müjdeliyorlar ve ekliyorlar "lütfen olumsuzluklar için sendikamızı arayınız". Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu! Sermaye hükümete 8 aydır nerede kaldı bizim reformlarımız hadi artık çıkartın derken, meclis tatil yapmazken sendika yöneticilerimiz biz emekçilere tatil yolunu gösteriyorlar. İşte örgüt ciddiyeti, işte sendika, işte KESK, işte mücadele!..

Sürekli tabanın duyarsızlığını göstererek kendilerini mazur göstermeye çalışan sendika yönetimleri önce kendilerine baksınlar. Sendikacılık ciddiyet ve kararlılık gerektirir. Eğer yapmıyorsanız, sendikalarımızdan defolup pazarlamacılığın soyunduğunuz otellerde yöneticilik yapın! Biz Sosyalist Kamu Emekçileri olarak bu sendikaları bedeller ödeyerek kurdük; bundan sonra da yaz demeden kış demeden, size rağmen sendikalarımıza sahip çıkacağız. Mücadelenin görevlerini omuzlayacağız!

SES üyesi bir kamu emekçisi

Anadolu Yakası BDSP çalışmalarından...

Ümraniye:

Kölelik yasası sendika bürokratlarının ihanetçi tutumları sayesinde kısa süre önce yasalastı. Sermaye, geçer geçmez yasa maddelerini uygulamaya, bugüne kadar gerçekleştirdiği fiili saldırıları yasalara göre formüle etmeye başladı. İşçi sınıfı da yaşamaya başladıkça saldırının boyutlarının farkına varmaya başladı.

Komünistler olarak, yasanın ilk gündeme geldiği andan itibaren çalışmalarımızı başlattık. Broşürlerle, bülten ve toplantılarla saldırının kapsam ve mahiyetini emekçilere duyurmaya çalıştık.

Gelinen aşamada herşeye rağmen kölelik yasası yasalasmış bulunuyor. Geniş emekçi kesimleri yasaya ilişkin bilgilendirme, aydınlatma ve örgütlenme faaliyetimiz sürüyor.

İlk elden kölelik yasası ve özelleştirme saldırısına karşı işçi ve emekçileri "Genel grev-genel direniş" hattını örmeye çağıran özel sayılarımızı Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'ndeki orta ölçekli işletmelere ulaştırdık. Dağıtım esnasında yer yer yaptığımız sohbetlerde iş yasasının işçilerin gündemine yeni yeni girdiğini, henüz hissedilmeye başlandığını, yasanın mahiyetine ilişkin bilgisizlik olmakla birlikte öğrenme isteği olduğunu da gözlemledik. Yasanın tümüyle geçmiş olmasından kaynaklı olarak belli bir umutsuzluğun mevcut olduğunu da söyleyebiliriz. Görünen o ki, tepkiler önümüzdeki günlerde daha da artacak.

Propaganda çalışmamızın bir diğer ayağını kölelik yasasına ve özelleştirme saldırısına karşı çıkan, acil demokratik taleplerimizi içeren afişlerimiz oluşturuyordu. Afişlerimizi Ümraniye, Dudullu-İMES, Sarıgazi ve Sultanbeyli'de merkezi yerlerde kullandık.

Ümraniye BDSP olarak temel gündemlerimizden birini ise Birleşik Metal-İş Sendikası 1 No'lu Şube Kongre Seçimleri oluşturuyor. Teslimiyetçi/uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı fiili-meşru mücadele programını içeren broşürümüzü Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde Birleşik Metal İş Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerlerine, üye, temsilci ve delegelerine ulaştırdık. Kongre sürecinde metal işçileri ve delegelerinin, ilkesiz-kirli ittifaklardan uzak, işçi sınıfının çıkarlarını gözetken bir tutum almaları doğrultusunda çalışmalarımız devam ediyor.

Ümraniye'den komünistler

Pendik:

Son bir yıllık süreçte sermaye devleti işçi sınıfına dönük saldırılarını bir bir hayata geçiriyor. Kölelik yasası onaylandı. Özelleştirmelerde bazı işletmelerin satılmasıyla ilk adımlar atıldı. Saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Sermaye işçi ve emekçilere sıfır zam dayatırken, kölelik yasasının ilk sonuçları çeşitli işletmelerde görülmeye başladı. Sınıfın saldırılar karşısındaki çıkışsızlığı sendikal ihanetten ve örgütsüzlüğünden kaynaklanıyor. Bu biz komünistlerin önüne sınıf çalışmasında daha aktif ve ısrarlı bir çaba zorunluluğunu koyuyor.

Bu çerçevede AYİEP tarafından düzenlenen 15-16 Haziran Direnişi ve saldırılar konulu panele Pendik BDSP olarak değişik sektörlerden işçi ilişkilerimizi taşıyarak katkı sunduk. Panel çalışmamızın ardından işçi ve emekçileri genel greve çağıran özel sayımızı Kurtköy sanayi bölgesinde hedeflediğimiz işletmelere dağıttık. Ardından işçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlere özelleştirmeleri ve kölelik yasasını teşhir eden afişlerimizden 200 civarında yaptık. Özellikle kölelik yasasını anlatan ve işçileri mücadeleye çağıran 1000 kadar özel sayının

dağıtıldığı Tuzla Tersanesi'nde aldığımız tepkiler oldukça anlamlıydı.

Bu çalışmalarla birlikte Sivas katliamının 10. yılı vesilesiyle çıkardığımız özel sayıyı dağıttık. Kendi imkanlarımızla hazırladığımız "Sivas'ın katili sermaye devleti, 2 Temmuz'da alanlara hesap sormaya mücadele alanlarına!" şiarlı afişimizi semtlerin merkezi noktalarına yaptık.

Son dönemde ise kölelik yasasıyla ilgili hazırlanan broşürü devreye soktuk. Başta örgütlü işletmeler olmak üzere dağıtımlarına başladık. Kölelik yasasının bölgemizde daha geniş teşhirini yapmak için dağıtım ağıımızı mevcut durumundan daha geniş bir hale getirdik. Çalışmalarımızı sınıfın örgütlü mücadelesine olan inancımızla sürdürüyoruz.

BDSP çalışanları/Pendik

Gülsuyu:

Kölelik yasasına ve özelleştirme saldırısına karşı başlatmış olduğumuz sınıf seferberliği Gülsuyu faaliyetimizin de temelini oluşturuyor.

7 Haziran'da Kocaeli'de yapılan mitinge çağrı için kendi yerel imkanlarımızla hazırladığımız 500 adet bildiriye işçi servis noktalarına dağıttık. Dağıtım boyunca işçilerin saldırılara öfke duyduğunu gözlemledik. AKP'ye küfredenler, biz eşek gibi çalışıp asgari ücret alıyoruz, milletvekilleri oturdukları yerden milyarları götürüyor diyenler. Ülkeyi emperyalizme sattılar diyenler... Hemen hemen işçilerin tamamı

bildirilerimizi büyük bir ilgiyle okudu.

Ertesi hafta merkezi olarak çıkarılan kölelik yasasına ve özelleştirmeye karşı genel grev genel direniş çağrısı yapan BDSP imzalı bildirilerden 500 adet servislere dağıttık. Ayrıca kuşlama yaptık. Son hafta içerisinde ise kölelik yasası ve özelleştirme saldırısını teşhir eden afişlerimizden 250 tanesini bölgemizde kullandık. Bunların yanında 50 adet de "işçiler partiye partiyle devrime, partinin kızıl bayrağı altında birleşelim savaşalım" şiarlı SY Kızıl Bayrak afişlerini de yaptık.

Son dönem Gülsuyu faaliyetimiz sınıf zeminine oturmanın sancılarını çekiyor. Özellikle semtin etrafını çeviren tekstil atölyelerine yönelik bir çalışma yürütme gayretindeyiz. Bununla birlikte semt gençliğine ilişkin yürüttüğümüz çalışma da yavaş yavaş kendi güçlerini bularak genişliyor. Bir ay içerisinde üç defa yerel bildiri ve afiş çıkarmamız kendi imkanlarımız üzerinden gündemlere zamanında müdahale etmekte de belli bir yol aldığımızı gösteriyor. Ayrıca hem mahalle içi satışımızda hem de başka bir dizi çevre bölgede yapılan satışlarımızda belli bir artış söz konusu. Son haftalarda gazetemizi daha önce girmediğimiz yakın semtlere taşımaya başladık.

Çalışmalarımızı geleceği kazanmaya olan inancımızla genişleterek sürdürüyoruz.

BDSP çalışanları/Gülsuyu

Gülsuyu'nda Sivas katliamı lanetlendi!

Sivas katliamını 10. yılında bir kez daha lanetledik. Gülsuyu SY Kızıl Bayrak okurları olarak düzenlediğimiz eylem sabah Trafo'dan yürüyüşle başladı. "Sivas'ın katili sermaye devleti!" şiarının yazılı olduğu SY Kızıl Bayrak imzalı pankart ve meşaleler taşıdık. "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Sivas'ın katili sermaye devleti!", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarını sık sık attık. Polis saldırısına karşı eylem alanı etrafında lastikler

yakılarak barikat kuruldu. Daha sonra halay çekildi. Ardından bir arkadaşımız katliama ilişkin konuştu; sorumlusunun devlet olduğunu, bu devlet yıkılmadan Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, Ulucanlar, 19 Aralık gibi katliamların gerçekleşeceğini vurguladı. Eylemimiz alkışlarla sona erdi.

Eyleme 35 kişi katıldı. Katılımın sınırlılığına rağmen disiplin ve militanlık yönünden güçlü bir eylem gerçekleştirdik. (SY Kızıl Bayrak okurları/Gülsuyu)

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Kula Mensucat'ta grev devam ediyor

25 Haziran günü greve çıkan Bayraklı Kula Mensucat işçilerinin grevi ikinci haftasına girdi. 450 işçi geçmiş yıllara ait haklarının gaspedilmesi üzerine greve gitmiş, sorun çözülene kadar yeni dönem TİS'ler için görüşmeyeceklerini belirtmişlerdi.

Öz İplik-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Sabriye Bereket İzmir'de tekstil sektöründe tek örgütlü işyeri olduklarını bu nedenle grevlerinin önemli olduğunu vurguladı. İşçilerin haklarını ekonomik sıkıntılar nedeni ile ödeyemediği bahanesini öne süren patronların İstanbul ve Akdeniz'de turistik işletme ile Manisa'da tekstil fabrikası aldıkları söyleniyor.

Deri-İş yöneticileri tahliye oldu

TİS sürecinde yaşanan uyuşmazlık nedeniyle yaptıkları basın açıklamasına güvenlik güçlerinin saldırması sonucu gözaltına alınarak tutuklanan Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya ile Şube Sekreteri Hüseyin Ayyüzen 2 Temmuz'da tahliye edildi. Şube yöneticilerini yalnız bırakmayan yaklaşık 300 deri işçisi mahkeme girişinde bekleyerek destek verdiler.

Haseki Devlet Hastanesi çalışanları eylem yaptı

2 Temmuz'da hastane bahçesinde Kamu Yönetimi Reformu'nu ve özelleştirme saldırısını protesto eden Haseki Devlet Hastanesi çalışanları bir basın açıklaması yaptılar. Eyleme TEKEL işçileri de destek verdiler.

"İşçi-memur el ele genel greve!", "Özelleştirme işsizlik, talan, sömürdür!" sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklamasını SES Aksaray Şube Yönetim Kurulu üyesi Hüseyin Fidanboy okudu. Fidanboy, "Kamu Yönetimi Reformu, Sağlıkta Dönüşüm Paketi adı altında sağlık, eğitim gibi ücretsiz yararlanması gereken hakların ortadan kaldırılarak paralı hale getirilmesini; başta sağlık vergisi olmak üzere, yeni vergiler konulmasını; hastanelerin özelleştirilmesini, Genel Sağlık Sigortası ile sağlık ve sosyal güvenliğin özel sigorta

şirketlerine devredilerek, piyasanın kar hırsına terk edilmesini yasallaştırılmaya hazırlanıyor" diyerek haklarınıza sahip çıkalım çağrısında bulundu.

Başbakanlık Basımevi işçileri greve çıkıyor

Resmi Gazete'nin basıldığı Başbakanlık Basımevi Döner Sermaye İşletmesi Müdürlüğü'nde çalışan işçiler, 3 Temmuz günü grev kararı aldı.

Basın-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler öğle saatlerinde Müdürlük önünde biraraya gelerek grev ilanını Başbakanlık Basımevi'nin kapısına astılar.

Sendika Başkanı Ali Ekber Güvenç yaptığı açıklamada TİS görüşmelerinde bir anlaşma sağlanmadığını belirterek, sendika olarak, kendi çalıştıkları kurumda grevin ilk adımını attıklarını ifade etti. Başbakanlık Basımevi'nin 156 işçisinin net 600 milyon lira maaş aldığını belirten Güvenç, "Sıfır zam veya yüzde 4-5 gibi komik zam oranları kabul edilemez" dedi.

SEKA işçilerinden satışa tepki

25 Haziran günü Balıkesir SEKA'nın Albayraklar'a devri sırasında tepki gösteren işçiler Selüloz-İş Sendikası Genel Başkanı'na saldırdılar. Albayraklar şirketi, fabrikada çalışan 287 işçiyi ihbar tazminatlarını ödeyerek işten attı. İşçilerin kıdem tazminatları da SEKA Genel Müdürlüğü tarafından ödenecek. Fabrikada görevli 70 memurun da değişik işyerlerine gönderileceği belirtildi.

Taksim İlk Yardım Hastanesi çalışanları kadrolaşmaya tepki gösterdi

Hastane çalışanları başhekimin keyfi tutumunu, kadrolaşmayı, hastanenin acil ihtiyaçlarının karşılanmamasını protesto ettiler. Taksim İlk Yardım Hastanesi'nde 27 Haziran günü biraraya gelen çalışanlar açıklama yapmadan önce basının ilgisizliğini alkışlarla protesto ettiler. "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" solaganlarının atıldığı eylemde emekçiler "Bir işyerinin gelişmesi ve iyi hizmet

sunabilmesi" için çalışanların ortak karara katıldıkları zaman mümkün olacağını dile getirdiler. Hastane çalışanları adına açıklama yapan Hatice Avan, "Özellikle Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) çalışanlarına karşı baskılar daha da artmıştır" dedi.

Giresun SEKA işçileri AKP hükümetini protesto etti

Giresun SEKA Fabrikası işçileri, AKP İl Kongresi'nin yapıldığı bina önünde düzenledikleri basın açıklaması ile özelleştirmeyi protesto ettiler. Eylemde konuşma yapan Selüloz-İş Giresun Şube Başkanı Mehmet Aydın, fabrikada 450 işçinin çalıştığını belirterek "işyerini terketmeme, açlık grevi gibi eylemlerimiz sürüyor" dedi.

Aytemizler Tekstil'de işçi kıyımı

Sincan Organize Sanayi'de kurulu Aytemizler Tekstil Fabrikası patronu, 20 işçiyi işten attı. DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerinde işçi sayısı 350'den 50'ye düşürülmek isteniyor. "İş disiplinine uymadığı" iddiasıyla tazminatsız olarak işten atılan bir işçinin ardından 27 Haziran günü de 20 işçinin iş akdi feshedildi. Atılan işçilerin ortak özelliği sendikalaşma faaliyeti yürüten işçiler olmaları. Böylece 165 olan sendikalı işçi sayısı 110'a düşmüş oldu.

Dönmez Dericilik'den 90 işçi daha atıldı

İzmir Karabağlar'da kurulu Dönmez Dericilik fabrikasında, sendikalaşmaya çalışan 90 işçi daha 1 Temmuz günü işten atıldı.

Dönmez Dericilik'te "işlerin daraldığı ve verimsiz oldukları" gerekçesiyle daha önce de 9 işçi işten atılmıştı. 70-80 kişinin kaldığı işyerinde 2 aydır işçilere maaş ödenmiyor. Patron, işçilere asgari ücret üzerinden bordro imzalatmaya çalışıyor. Ancak işçiler, maaşlarının bordroya tam olarak yansıtılmasını, yakacak, bayram parası gibi haklarının tekrar verilmesini ve kötü çalışma koşullarının düzeltilmesini istiyorlar.

Irak'ın yeni bir Vietnam'a dönüşmesi savaş çetesinin de sonu olacak...

Büyüyen direniş emperyalist işgalcileri bunaltıyor

C. Kaynak

Irak sorunu, ABD ve İngiltere iç politikasında, 1974 yılında başkan Richard Nixon'u istifaya zorlayan bir Watergate skandalına dönüşür ve politik bir krize yol açar mı? Bazı basın organlarının Irak'ta kitle imha silahlarının bulunamayacağını işlemelerinin gerisinde bu soru duruyor. Açıkça ifade edilmemesine karşın, ABD ve İngiliz kamuoyunun önden uydurulmuş gerekçeler kullanılarak saldırının lehine seferber edilmesi, yani kandırılmış olması sorgulanmak istenmektedir. ABD'nin bazı prestijli gazeteleri konu hakkında yönetimi zora sokan makaleler yayınlamakta, mesele İngiliz parlamentosunda tartışmaya dönüşmekte, araştırma komisyonlarının kurulmasına yol açmakta vs.

Watergate skandalı örneği

Watergate skandalı, biçimi itibarıyla, çok basit bir işpiyonluk ve hırsızlık vakası idi. 18 Haziran 1972'de, başkanlık seçimleri kampanyası sırasında, Demokrat partisinin Washington'daki bürolarının soyulması ABD iç politikasında bir skandala neden olmuş, olay birkaç ay içinde anayasal bir krize dönüşmüş; 9 Ağustos 1974 tarihinde Richard Nixon'un istifa etmesiyle sonuçlanmıştı. Halefi Gerald Ford tarafından, yargılanmasına fırsat tanınamak için affedilen Nixon kamuoyunda rezil olmuş ve hatta 1976 yılında New York barosu avukatlık yapma hakkını dahi elinden almıştı. Watergate skandalının bu kadar çok anılmasının nedeni, ABD tarihinde ilk defa başkanın istifasına yol açmış olmasıdır.

Yalnız, mesele sadece bir hırsızlık olayından ibaret de değildir. Watergate skandalı bir başka sorunun, yani Vietnam hezimetinin, yönetimin başı olarak Richard Nixon'a çıkarılmış olan politik faturasıdır. Eğer, ABD emperyalizmi tüm gücü ile yıllar boyu yüklediği Vietnam'da yenilgiye uğramamış olsaydı, bu hırsızlık olayı bu kadar incelenmeye tabi tutulmaz ve Richard Nixon'un Beyaz Saray'dan kovulmasıyla sonuçlanmazdı. Nitekim bunu doğrulayan bir başka skandal örneği var önümüzde. '80'li yılların başlarında, Ronald Reagan döneminde, ABD kongresinin yasasına ve yürürlükteki katı ambargoya rağmen, İran'a gizli silah satışı yapıldı. 1986 yılında bir skandal olarak patlak veren olay bir "İrangate"e dönüşmedi. Ve Ronald Reagan ikinci emperyalist savaştan bu yana Eisenhower'den sonra popülaritesini kaybetmeden Beyaz Saray'ı terkeden ikinci ABD başkanı oldu.

Irak'ta kitle imha silahlarının bulunamaması ve dolayısıyla ABD kamuoyunun yalana dayalı gerekçelerle saldırı için seferber edilmesi ABD yönetimini sıkıntıya sokacak boyutlar kazanır mı? Bazı köşe yazarlarının dolaylı bir biçimde arasıra sordukları, ama ABD ve İngiltere'yi yöneten savaş çetelerinin uykularını kaçıran bu sorunun net cevabını verecek olan biricik güç bizzat Irak halkıdır. Savaşın sonunun ilan edildiği 1 Mayıs'tan bu yana yaşanan gelişmelerin seyrinin gösterdiği kadarıyla konunun netleşmesi uzun zaman almayacaktır. Watergate skandalı ancak iki yılda kıvamını kazanabilmişti. Eğer Irak halkı, işgal güçlerine karşı sürdürdüğü direnişi

mevcut temposu ile devam ettirirse düğüm erken, hatta çok erken çözülür.

Irak yeni bir Vietnam'a dönüşürse...

Vietnam savaşından bu yana ABD kamuoyu savaşta kayıp vermeme vaadleri ile koşullandırıldı. Son yılların birçok seferi de bu vaadleri doğrular nitelikte oldular. Bu örneklere dayanılması ve bilinen argümanların abartılması sonucu, ABD kamuoyunu Irak'ın işgali lehinde seferber etmek zor olmadı. Bağdat'ın kolay düşmesinin yarattığı rahavet, "er Jessica"nın uyduruk efsanesi, yerini çok geçmeden başka gerçeklere bıraktı. ABD ordusu Irak'ta kuma battıkça Amerikan kamuoyu bir o kadar silkeleniyor, bilincine zehir gibi sırınga edilmiş "temiz savaş" teorisinin mum gibi eridiğini görüyor.

Nisan ayında Amerikan halkının %73'ü Irak'ın ABD'nin ulusal güvenliğini doğrudan tehdit ettiğine, dünya barışını tehlikeye düşürdüğüne inanıyor, savaşı destekliyordu. Bu rakam 30 Haziran günü yayımlanan bir kamuoyu araştırmasının sonuçlarına göre %56'ya düşmüş durumda. Irak'tan gelen tabut sayısı arttıkça Bush ve Rumsfeld çetesini destekleyenlerin, Pentagon'un kutsal misyonuna inananların sayıları daha da düşecektir. Konunun bir Irakgate'e dönüşmesinin, Irak'ın yeni bir Vietnam olmasının ortamını hazırlayacak olan bu sürecin seyridir.

ABD ordusunun Irak'ta içinde bulunduğu çıkmaz henüz trajik boyutlar kazanmış değil. Ama, günübirlik kayıplar, durumu hızla böyle bir istikamete doğru sürüklemektedir. Eğer süreç kısa bir süre içinde tersyüz edilemezse kendilerini bekleyen risklerinin bilincinde olan ABD yöneticilerinin paçaları tutuşmuş durumda. Kongrenin bazı üyeleri Vietnam örneğini vermeye başladılar bile. Sorumluların yaptıkları resmi açıklama ve değerlendirmeler bir yandan kamuoyunu kayıp vermenin kaçınılmazlığına alıştırmayı hedeflemekte, öte yandan da kendi kurdukları tuzaktan en erken kurtulmanın çırpınısı içinde olduklarını göstermektedir. Bu açıklamalar içerisinde bazıları kendi kendisine cesaret vermek, kamuoyunu yönlendirmek dışında fazla bir değer taşımamaktadırlar. Bunların başında Bush, Rumsfeld ve Pentagon cuntasının analizleri gelmektedir.

150 bini aşkın Amerikan askerinin kendi

güvenliklerini sağlamakta zorluk çektikleri, her gün bir zırhlı aracın sokakta havaya uçurulduğu bir ortamda, George Bush, "Bazıları bize saldırmakla Irak'ı erken bir tarihte terketmek zorunda kalacağımızı düşünüyorlar. Bunlar neden bahsettiklerini anlamayan insanlar. Bazıları bize saldırmanın koşullarının hazır olduğunu düşünüyorlar. Benim onlara cevabım: Buyurun gelin! Bizim bu ülkenin güvenliğini sağlamak için yeterli askeri gücümüz mevcuttur" demekte. Donald Rumsfeld ise, ABD'nin Irak'ı işgal etmekle yüzyüze kaldığı güçlükleri görmemezlikten gelerek, "Bizim savaşta, terörizme karşı dünya savaşında olduğumuzu düşünüyorum. Bununla hemfikir olmayanlar genellikle teröristlerdir" nakaratını tekrarlamakta.

Ağırlığıyla kıvrandıran gerçek: Irak direnişi

Sorunun ciddiyetine tekabül eden değerlendirmeleri ise başka sorumlular yapmaktadırlar. Cumhuriyetçi senatör John McCain şunları söylemektedir: "Seçmenlerim başkana ve üniformalı insanlarımızın yaptıklarına korkunç bir

destek vermektedirler. Ama sürekli artan bir rahatsızlık da sözkonusudur. Düşünceme göre kendilerine bizi bekleyen gerçekler olduğu gibi söylendiğinde bu destek vermeye devam edecektir. Yönetim bizim buradaki angajmanımızın esas boyutlarını gerçekten açıklamak zorunda. Bu angajman çok zaman ve çok para gerektirecek ve biz daha çok can kaybı vereceğiz. Bu sorunu hiç zaman kaybetmeden acilen uluslararasılaştırmak gerekiyor”.

Cumhuriyetçi partinin senato grup başkanı Bill Frist ise, “Irak'ta dünya halklarının özgürlüğü söz konusudur” diyerek başka devletleri ağıttan ABD'nin Irak çıkmazının sonuçlarını paylaşmaya davet etmekte.

Demokrat senatör Joseph Biden ABD'nin sıkıntılarını biraz daha netleştirmekte, yalnızlığından yakınmaktadır: “Ben Irak sokaklarında devriye gezen askerlerin omuzlarında Fransız, Alman, Türk ordusunun armalarını görmek istiyorum. Bunun Irak halkına bizim burada bir işgalci güç olmadığımızın kanıtı olacağını düşünüyorum. Ona uluslararası cemaat bir kurtarıcı olarak burada bulunuyor demenin yolu budur”.

Bağdat gezisinden dönen senatörlerin yaptıkları bu tesbitlerin her birisi, konunun toplamı içerisinde değerlendirildiğinde, gerçekte bir imdat çılgılığıdır. Özetle; Irak ABD için hızla Vietnamlaşma riskini taşıyor; başka devletler de işe ortak olurlarsa bizim yükümüz hafifler, yeni bir Vietnam hezimetine uğramanın ihtimalleri azalmış olur, denilmek istenmektedir.

Emperyalist işgalciler bunaltıcı bir açmazın pençesinde

Eğer ABD güçleri Irak'ta kalmaya devam ederlerse uygulayacakları politika, takınacakları tavır ne olursa olsun, en çok korktukları akıbetten kurtulma şansları olmayacaktır. İki aydır yaşanan ve giderek sistematik bir karakter kazanan gelişmelerin de gösterdiği gibi, işgal güçleri saldırganlıklarının dozunu arttırdıkça gelişen karşı tepkilerin ölçüğü de kat kat büyümeye devam edecektir. Yani, ABD için yeni bir Vietnam sendromuna meydan vermemenin tek yolu, bir an önce Irak'ı terketmektir. Fakat, başlangıçta ve tüm dünyanın huzurunda saptanan hedefler ve işgal güçlerinin kendi kendilerine biçtikleri misyon, ABD'nin bu bağlamda hareket serbestliliğini sınırlamakta, aniden taktik değiştirme kolaylığını yoketmektedir. Bunca iddiadan sonra Irak halkının direnişinin büyümesi durumunda işgal güçlerini geri çekmek, ABD için dört başı mamur bir skandal, bir rezalet, bir iflas olur.

Bu nedenle, Washington'un önünde duran tek alternatif, senatörlerin salık verdikleri gibi, suç ortağı bulmak ya da olmazsa görevi Doğu Avrupa ülkelerinden devşirilmiş kiralık askerlere devretmektir. Bu ihtimallerin bir kısmı daha baştan düşünölmüştü. ABD emperyalizmi Irak'a saldırıyı başlatması ile birlikte kendisi ile birlikte hareket eden devletlerle yeni bir askeri blok oluşturma yönünde bazı girişimlerde bulunmuş, 30 Nisan, 8 Mayıs'ta Londra'da bu konuda gizli toplantılar yapılmıştı. Bu inisiyatif, Polonya, Çek Cumhuriyeti, Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk gibi Doğu Avrupa devletlerinden oluşan güçlerin ABD etrafında yeni askeri bir birlik oluşturmalarının ilk adımı olarak yorumlanmıştı. Fakat Pentagon'un teorisyenlerinin umdukları saflanma yaşanmadı, yeni oluşturulan birlikte yer almak için kimse sıraya girmedi. Ve böylece ABD'ye tavır alan, onun politikasını köstekleyen güçlerin dıştanlanmasını hedefleyen girişim bir daha ağıttan tartışma konusu edilmedi.

İşgalci suç ortağı aramanın faturası

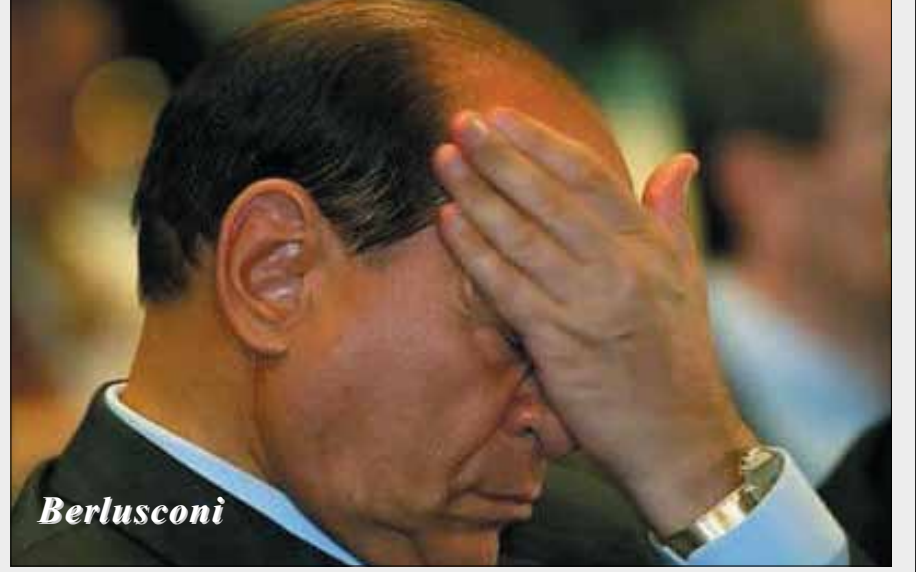
Almanya ve Fransa gibi devletleri Irak'a davet etmenin, işgalin uğrayacağı akıbetten bağımsız olarak, ABD için bir bedeli var. Diplomatlar Paris'in 5 bin askeri hemen göndermeye hazır olduğunu ifade ediyorlar. Karşılığı ise, ABD'nin Irak için öngördüğü politikayı Fransa'nın çıkarlarını hesaba alarak yeniden gözden geçirmek. Aynı durum Almanya için de geçerli.

Rumsfeld evvelki gün Polonya'nın Irak'a üstlendiği misyonu yerine getirebilmesini bahane ederek NATO'yu yardıma çağırıldı. Fakat, NATO'nun Irak'ta kullanılması durumunda, aynı boyutlarda olmasa bile, işgal ganimetinin paylaşımını yeniden hesaplamak gerekecek. İhtiyacı salt kiralık asker aracılığı ile karşılamak sorunu çok daha karmaşıklaştırıyor. Başta Polonya olmak üzere bazı Doğu Avrupa devletleri Irak'a asker gönderebileceklerini açıkladılar. Böyle bir talebe Hindistan ve Pakistan gibi devletlerin de sıcak baktığı görülüyor. Ama söz konusu devletlerin, ABD'nin yüklü bir mali fatura ödemesi koşulu ile göndermeyi öngördükleri asker sayısı sembolik kontenjanlardan öteye geçmiyor. Oysa, şu anda Irak'ta 200 bin civarında Amerikan ve İngiliz askeri bulunmakta, buna rağmen Paul Bremer takviye güç talep etmektedir. Belli ki bu ihtiyaç sembolik desteklerle giderilebilir nitelikte değil.

ABD emperyalizmi ister ganimeti paylaşacağı suç ortağı ister kiralık asker bulsun, Irak halkına dayattığı sömürgeci “yol haritası”nı dilediği gibi uygulamaya koyamayacaktır. Irak'ta işgal güçlerine karşı artık ciddi bir boyut kazanmaya başladığı anlaşılan direniş hareketi, ideolojik-politik perspektifi ne olursa olsun, gelişmelerin seyirinin saptanmasında belirleyici bir rol oynayacaktır.

Irak çözü işgal güçlerine mezar olacak. Bu akıbet daha şimdiden neredeyse kesinleşmiş durumda.

İtalya'da yeni sosyal saldırı paketleri hazırlanıyor!

Kapitalist sistemin krizi gerekçe göstererek emekçilerin sosyal haklarını gaspetme saldırısının bir yenisi İtalya burjuvazisi tarafından gündeme getiriliyor. Başbakan Silvio Berlusconi, “iş piyasasını Avrupa'nın en esnek iş piyasası yapma” iddiasında. Bunun sonucu İtalya, taşeron işçi çalıştırma, “fırsat bulunca çalışma” ve ihtiyaç olduğunda çalışma (şirketle yapılan anlaşmaya göre, şirket yalnızca ihtiyacı olduğu zaman işçiyi çalıştırıyor) modellerini uygulayan ülkeler kervanına katılıyor. Bu arada yeni modeller de geliştiriyor. Mayıs ayında hükümete genel grev tehdidinde bulunan sendikaların birçoğu şimdilik bu saldırı hazırlıklarına karşı ya sessiz kalıyor, ya da gereken tepkiyi göstermiyor.

Geçtiğimiz hafta iş güvenliği yasaının 18. maddesi ile ilgili yapılan referandumdan başarıyla çıkan hükümet, bundan cesaret alarak saldırının kapsamını genişletmek istiyor. İş güvenliği yasaının 1970 yılında çıkarılan 18. maddesi, haksız gerekçelerle işten çıkarılan işçilerin tekrar işlerine dönebilmelerini sağlıyor, fakat bu madde yalnızca büyük şirketler için uygulanıyor. Muhalefetin girişimiyle bu yasanın yaklaşık 3 milyon işçi ve emekçi çalıştıran orta ölçekli ve küçük şirketler için de uygulanması talebi ile bir referanduma gidilmişti. Fakat referanduma katılım yalnızca %25.7 düzeyinde gerçekleşmiş ve olumsuz sonuçlanmıştı. Böylece bu maddenin kapsamı genişletilemeyecek ve orta ölçekli ve küçük şirketlerde çalışan işçi ve emekçiler haksız yere çıkarıldıkları işyerlerine geri dönmek istediklerinde bu yasadan faydalanamayacak.

Referandum sonuçlarının açıklanmasının ardından bir açıklama yapan Sanayi Birliği Confindustria Başkanı Antonio D'Amato, artık iş güvenliği yasaının bir bütün olarak tartışmaya açılması gerektiğini söylemiş ve bunun yeni işçi alımlarını teşvik edeceğini, kaçak çalışmaya ve işsizliğe karşı mücadelede etkin olacağını belirtmişti. Sosyal Bakanlık'ta görevli bir devlet bakanı ise artık iş güvenliği yasaının bir tabu olmadığını, İtalyan halkının büyük bir çoğunluğunun 18. maddenin temel bir öneme sahip olmadığını gösterdiğini ileri sürerek, yalnızca %25.7 bir katılım ile gerçekleşen referandumun sonucunu saldırı planlarına vesile etme yoluna gitti.

Berlusconi hükümeti iş güvenliği yasaının dışında, diğer Avrupa ülkelerinde de olduğu gibi, emeklilik yasaı ile ilgili de bir paket hazırlıyor. Fransa, Avusturya ve Almanya örneğinde olduğu gibi, burada da emeklilik yaşının yukarı çekilmesi ve bunun dışında İtalya'da emekli olan şahsa uygulanan ek primin kaldırılması ve emeklilik uygulamasının iki yıl askıya alınması hedefleniyor.

Herşeye rağmen tüm İtalya'da sık sık grevler gündeme geliyor. Bunun son örneği, devlet radyo ve televizyon kurumu RAI'de gazetecilerin sansür uygulamalarına karşı yaptıkları grev oldu. Bu eylemden önce, Haziran ayı başlarında, Alitalia çalışanlarının gerçekleştirdikleri grev başarıyla sonuçlandırılmıştı. İşverenin tasarruf uygulamaları kapsamında işten çıkarmalarda bulunacağını açıklaması üzerine hava yolları çalışanları büyük bir grevle hizmeti durdurmuş ve sonuçta işverene geri adım attırmışlardı.

Grev konusunda hiç de çekincesi olmayan, tersine büyük deneyimlere sahip bulunan ve belirli aralıklarla büyük grevlerle gündeme oturan İtalya işçi sınıfı, militan duruşunu sınıf bilinciyle bütünleştirdiği an daha büyük başarılarla imza atacak bir konumdadır.

M. Coşkun

Almanya'da metal grevi...

İşçilerin kararlılığı sendika bürokratlarının ihanetini engelleyemedi

Doğu Almanya'da dört hafta süren grev IG Metal sendika yönetiminin 16 saat süren toplantısının ardından bitirildi. Bu beklenmeyen bir sonuç değildi. İşçiler tepkilerini, "sendika bürokrasında oturan beylerin bizim durumumuza fazla ilgi duymayacakları belliydi"; "bizim grev kararlılığımız sayın Zwickel'in (IG Metal başkanı) ilgisini dahi çekmedi"; "bu greve %90'ımız evet dedik ve sendika yönetimindeki beylerin kendisi grevin bittiğini ilan ettiler. Hani bunlar DDR bürokratlarını eleştiriyorlardı?" sözleriyle ifade ediyorlar.

Bu kararın ardından metal işçilerinin tümünü kapsayan toplu görüşmeye son verilmiş bulunuyor. Her işletme kendi yapısına uygun sendikalarla bir anlaşma sağlamaya yönelecek. Bu ise sendikalar açısından bir yenilgi olacak.

Metal işçilerinin Alman toplumunun politik gündemini belirleyen grevinin sona ermesine yol açan nedenleri görmek, herşeyden önce işçi sınıfının önümüzdeki dönemdeki yönelimlerini anlamak açısından önemli.

Greve son verilmesi kararının duyulmasından sonra, hemen bütün parti temsilcileri "aklın zaferi" kazandığını propaganda ederek, "Almanya'nın çıkarlarının" sendikaların çıkarlarının önünde olduğunun görüldüğünü söylediler ve bundan böyle sendikaların gücünün sınırlanmasını talep ettiler. Hatta Hıristiyan Demokratlar grevlerin yasaklanmasını önerdi. Burjuva medya zafer naraları atarken, sendika yöneticileri de saldırının oklarını grevi örgütleyenleri olarak bilinen, sonbaharda IG Metal başkanlığına gelecek olan Jurgen Peters ve Haso Düvel'e çevirdiler. Öyle ki grev tam bir iç hesaplaşmaya dönüştü. Tipik bir sağcı sendika bürokrati olan Zwickel'in önerdiği aday yeterli oyu alamayarak yenilgiye uğramıştı. Peters ise kavgacı bir sendikacı olarak bu süreçte destek bulmuştu. Bu iç hesaplaşma burjuva medya tarafından özellikle öne çıkarılıyor ve sonucun sendika üyeleri üzerinde bir yenilgi ruhhalı yaratması hedefleniyor.

Bu grev '50'li yıllardan bu yana yenilgiyle sonuçlanan tek grev. Bu açıdan da sendikal hareket üzerinde ciddi sonuçlar yaratacağı kesin. Nitekim sendikaların izlediği politika tartışılmaya başlanıyor.

1951 yılında Hessen eyaletinde yapılan ilk grev 28 gün sürmüş, 180 bin işçinin saat ücreti 12 Pfenig artırılmıştı. Metal işçilerinin en uzun grevi ise 1956 yılında yaşandı. Schleswig-Holstein eyaletinde işçi ve memurların hastalık durumlarında eşit haklar için 38 büyük işletmede gerçekleşen grev tam 114 gün sürdü. 1984 yılında ise en son büyük metal grevi yaşandı. 57 bin işçi 35 saatlik iş haftası için 52 gün greve gitti. Metal kapitalistleri lokavta başvurarak, 147 bin işçinin işine son vererek grevi kırmayı denediler. 52 günlük grev sonucunda 38.5 haftalık iş saati elde edilmiş, otomobil sanayii 10 milyar DM zarara uğradığını açıklamıştı.

Başarılı deneyimlerden sonra yaşanan son yenilginin birçok yönden irdelenmesi gerekiyor.

13 yıl önce gerçekleşen birleşmeden bu yana sendikalar Doğu Almanya'daki işçilerin ikinci sınıf işçi durumunu kaldırmak için hiçbir mücadele yürütmediler. Almanya'nın tekeller için çekiciliğini yitirmemesi, dünya pazarında rekabet konumunu koruması için "sosyal ittifak", "sosyal ortaklık" temelinde hep uzlaşmacı davrandılar Son grevin

işçilerin kararlılıklarına rağmen yeterli derecede destek bulamamasının gerisindeki en önemli etken sendika aygıtının bu tutumudur. Grev öncesinde ve grev sürecinde grevin meşruluğunu savunan, kamoyunu ikna etmeyi amaçlayan bir kampanya yürütülmedi. Grevin örgütlenmesinde işçileri harekete geçirmek bir yana, tabanda gelişen fiili dayanışma pratiklerinden kaçınıldı.

Özellikle batıdaki otomobil tekellerinin işyeri temsilcileri (Opel, Ford, Mercedes) ayrıcalıklı konumlarının zedelenmemesi için grevin uzamasına karşı tutum aldılar, destek sunmadılar. Doğudaki grevin etkisini, kendi konumlarının zarar gördüğünü hissettikleri anda, açıktan grevi hedefleyen açıklamalar yaptılar.

Dolayısıyla, metal işçileri adına TIS görüşmelerini sürdüren Düvel'in "arkadan hançerlendik" açıklaması boşuna değil. Öte yandan ilk kez bir grevde bu ölçüde bir "grev kırıcı"lık yaşandı. Sendika yönetimi bunu tersine çevirmek için tek bir somut adım dahi atmadı.

Bunlar yaşanırken, ekonominin zarar gördüğü, doğudaki ekonomik gelişmeyi sekteye uğrattığı gerekçesiyle grevin son bulması için parlametonun bütün partileri tam bir konsensüs sergiliyordu. PDS dahi bu süreçte grevi aktif destekleyen açıklamalardan kaçındı. Grevin başarıyla sonuçlanmaması için tam bir "toplumsal uzlaşma" sağlanmıştı. Sonuçta grev satıldı.

Alman Sendikalar Birliği yönetimi uzun dönemdir politikalarını Sosyal Demokrat-Yeşiller hükümetinin ekonomi politikalarını zedelemeyecek biçimde

yürütüyor. "Sosyal ittifak" adı altında Alman tekellerinin rekabet gücünün zedelenmemesi birinci sırada tutuluyor. Bu politika sonucu işsizler ordusu artarken, sermaye kârlarını kat kat artırıyor. "Konsensus konuşmaları", yeni işyerleri açmak bir yana, çalışanlar üzerindeki baskının artmasına yolaçıyor. Sendika bürokratları zorlu mücadelelerle elde edilmiş ekonomik ve sosyal hakların ciddi anlamda tasfiyesi anlamına gelen ve "Hartz Konsepti" olarak adlandırılan saldırı paketine karşı ciddi bir tepki göstermemiştir. Başbakanla konuşarak, kapalı kapılar arkasında işi "barışçıl" bir şekilde çözmeye

çalışmıştır. Gündeme gelen saldırılara tepkisiz kalmıştır. 24 Mayıs'ta "Hartz Konsepti"ne karşı yapılan protestoya sadece 90 bin kişi katılmıştır. 8 milyona yakın sendika üyesi düşünüldüğünde, bu cılız bir katılımdır. Sendika aristokrasisi-sermaye ittifakı bu son grevde ise iyice belirginleşmiştir.

Alman Sendikal Birliği (DGB) başkanı Michael Sommer: "Bizim stratejik bir problemimiz var. Avusturya ve Fransa'da sendikalar muhafazakar bir hükümete karşı bir alternatif sunuyorlar, ya biz?" diye soruyor. Amaçları sendikaların sermayenin çıkarlarına uyarlanmasıdır. Sınıf uzlaşması bu aygıtın ideolojik temelidir.

Bu süreç, özellikle bu yapıyı teşhir edecek, tabanda yıllardır gelişmekte olan işçi inisiyatiflerini güçlendirecektir. Sendikal hareketin geleceği bu taban inisiyatifine bağlıdır. Bu son grevin yenilgisinin nedenleri ve bundan çıkarılacak dersler şimdiden ciddi bir şekilde tartışılıyor. İşçi inisiyatifleri ilk kongrelerini sonbaharda Frankfurt kentinde yapacaklarını duyurdular. Gündemde tek madde sendikal hareketin geleceği. Doğu Alman işçileri için eşit çalışma koşulları ve eşit ücret elde edilmeden, Alman işçi sınıfı tam bir birlik sağlayamaz. Bu eşitsizlik batıdaki işçi hareketi üzerinde bir kambur olarak kalacaktır. Bu nedenle eşitsizliğin giderilmesi temel önemdedir. Belki de yaşanan yenilgiden çıkarılacak en önemli sonuç işçilerin birliğinin zorunluluğu, bunun bilince çıkarılması olacaktır.

Adana'da kölelik yasası üzerine söyleşi

28 Haziran tarihinde Adana Öncü İşçi Emekçi Platformu, personel rejimi yasası ve kölelik yasası ile ilgili bir söyleşi gerçekleştirdi. Şakırpaşa İşçi Kültür Evi'nde yapılan söyleşiye belediye işçileri, plastik sektöründe çalışan küçük sanayi işçileri ve kamu emekçilerinden oluşan yaklaşık 50 kişi katıldı.

Söyleşi platform sözcüsü bir arkadaşın kölelik yasasının sınıfa neler kaybettirdiğini açıklamasıyla başladı. Ardından kamu emekçisi bir platform çalışanı, personel rejimi yasa tasarısıyla ilgili bir takım bilgiler verdi. Sonrasında personel rejimi yasası ve kölelik

yasasının birbirini kesen yönleri açıklandı. Konuşmalar, her iki yasaya karşı işçi ve emekçilerin ortak bir mücadele ekseninde buluşması gerektiğinin vurgulanmasıyla sona erdi.

Konuşmaların ardından sorulara geçildi. Soruların cevaplanmasıyla, yaklaşık iki saat süren söyleşi sona erdi.

Yasa çıkmadan önce gerçekleştirdiğimiz aynı konulu panele işçilerin ilgisi ve katılımı zayıftı. Oysa bu yeni panelde girişimin platformdan gelmesi ve tasarının yasalaşması, işçilerin katılımını artıran bir etken oldu.

SY Kızıl Bayrak/Adana

“Topluma kazandırma...”

Serhat Ararat

Uzun bir süredir siyasal gündemde önemli bir yer tutan af ve pişmanlık tartışmalarını devlet, “Topluma Kazandırma Yasası” ile yeni bir aşamaya getirmiş bulunuyor.

Adını ne koyarsanız koyun, pişmanlık ve ihaneti teşvik eden, özendirilen ve belli ölçüde “ödüllendiren” yasal girişimlerin özü ve anlamı aynıdır. “Topluma Kazandırma” adı, pişmanlık yasasının özünü örtemediği gibi, bu adın kendisi bile onur kırıcı, aşağılayıcı bir addir. Özgür bir ulus yaratma, bağımsız bir ülke kurma, sömürsüz bir toplum inşa etme iddiası ve özelemleriyle yola çıkıp da bugün soylu amaç ve ideallerini bir kenara koyup af dilencililiğine soyunanların, halkın bütün güç ve enerjisini bu eksene bağlayanların bu onur kırıcı ve aşağılayıcı yaklaşımdan başka bir biçimde karşılanmaları mümkün olmazdı.

“Onurlu teslimiyet” isteyenlerin aldıkları karşılık, daha da aşağılanmaktan başka bir şey olmamıştır. Bir kez daha görüldü ki teslimiyet ve ihanetin aşağılanmak ve utanç içine itilmekten başka bir karşılığı olmuyor.

Bu, çok utanç verici bir durum değil mi?

Her gün İmralı Partisi KADEK’in sokaklara döktüğü kitlelere söylentirdiği “Pişman değiliz, Apocu’yuz!”, “Genel af istiyoruz!” sloganlarının kendisi bile utanç verici değil mi? Bundan daha onur kırıcı bir şey olabilir mi?

Bir yurtsever, kendi davasının ve mücadelesinin haklılığından emin olan bir insan, kendi konumunu ve mücadelesini “pişman değilim” ekseninde tartışır mı? “Pişman değilim”i bir eylem sloganı haline getirmek, bunu af dilencililiği ile birlikte dillendirmek, teslimiyet ve ihanete “onurlu” bir “çözüm”, avuç açıp bir karşılık istemekten başka bir şey değildir.

Devam etmeden önce önemli bir noktanın altını çizmekte yarar var. İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğine sık sık değiniyor, değerlendirmelerde bulunuyor, belli ölçülerde gerçekleri açıklamaya çalışıyoruz. “Başka bir derdiniz yok mu?” diyenleri de duyuyoruz. Evet, ulusal ve toplumsal kurtuluş derdimiz var, tasfiye edilen bir devrimi ve değerlerini toparlama ve sağlıklı temeller üzerinde yeniden inşa etme sorunumuz var. Bu konudaki çabalarımızı, teorik ve pratik çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Ancak güncel planda bu çalışmalarımızın bir parçası olarak halkımızın gündemini ipotek altına alan, güç ve enerjisini boşa akıtan, siyasal bilincini çarpıtan İmralı tasfiyeciliğine karşı belli ölçülerde gerçekleri aydınlatma görevini de yapmak durumundayız. Günceli görmezden gelen “yüksek teorik ve politik” çalışmaların pek bir değer ifade etmediğini bir hatırlatma biçiminde vurgulamayı gerekli görüyoruz.

Devam ediyoruz. Ortada birkaç paradoks var, taraflar açısından bir biçimiyle aşılması gereken sorunlar, çelişkiler var. Kısaca açmak gerekirse: İmralı Partisi KADEK, af, yasallaşma ve toplumsal yaşama uyum karşılığında silahsızlanmaya, teslim olmaya razı olduğunu sayısız kez açıklamıştır. Yani istediği “onurlu” teslimiyettir! Teslimiyetin “onurlusu olur mu?” itirazlarını duyar gibi oluyoruz. Doğru, olmadığı için turnak içinde alıyoruz. Bazı kavramlar gerçekliği daha iyi kavramamıza yarıyor, “onurlu” teslimiyet kavramı da KADEK’in TC karşısındaki duruşunu ve istemlerini çok iyi

özetliyor ve kavrayışımızı kolaylaştırıyor. Dört yılı aşkın bir süredir konuları ve istemleri budur! Son pişmanlık yasası karşısındaki tutumları da böyledir. Yaptıkları son açıklamalarda, kimi kırıntılarla kamufle edilmiş “onurlu” teslimiyet yeniden vurgulanıyor. “Bizim görüşlerimizi alın, Kürt kimliğini anayasal güvenceye kavuşturun, ilkokulda Kürtçe eğitim, TV ve radyoda Kürtçe yayın ve ayrımsız genel af karşılığında silahlarımızı teslim etmeye ve teslim olmaya hazırız” biçiminde özetlenebilecek bir af dilencililiğini dillendirmektedirler...

TC, Kürt sorunundaki inkarcı konumundan geri adım atmama kararlılığını her defasında vurguluyor. AB uyum yasaları çerçevesinde yapılan kimi yasal düzenlemeler bu gerçeği değiştirmiyor. TC, Öcalan ve KADEK’in durumunu, konumunu çok iyi biliyor. Dört yıldır yaşanan iradesizleştirme, çürütme ve yozlaştırmanın ne düzeyde derinleştiğini de...

Kendisini zorlayacak politik bir mücadele varsa, ihaneti teşvik ediyor, ihaneti ödüllendiriyor.

Geleneği bu. Bugün bir kez daha pişmanlık yasasını çıkarıyor. Ama ihanet de etseler üst düzey yöneticileri kapsam dışında tutuyor, diğerlerini de kategorilere ayırarak düzeylerine göre ihaneti teşvik ediyor, ihaneti bir “yaşam tarzı” haline getirmeye çalışıyor. “Onurlu” teslimiyete şans tanımayarak tümünden burun sürtme, aşağılama ve bir daha toplum içine çıkamaz duruma getirme, daha geniş kapsamlı olarak tüm toplumu “itirafçı” haline getirerek direniş, onur, yurtseverlik gibi yaşamsal değerleri ayaklar altına alma tutumunda ısrar ediyor.

“Topluma Kazandırma Yasası” ile yapılmak istenen, teslimiyet, ihanet ve pişmanlığı toplumsallaştırmak, böylece toplumun bilincinde, daha da önemlisi ruhunda onulması zor yarılımlar yaratmaktır. “Pişman değiliz”e verilen karşılık budur! Aslında demek istedikleri, “pişmanınız, ama onurumuz da fazla incitilmesin”den başka bir şey değildir. TC, hala teslimiyet ve tasfiye sürecini derinleşerek yaşayan KADEK’i bu tür yasalarla tümünden devre dışı bırakmayı düşünüyor ve umuyor. O nedenle hala pişmanlık yasalarında ayak diretiyor. Bu yasanın beklentilerini ne kadar karşılayacağı ayrı bir tartışma konusudur, ama hala bunda ısrar etmesi boşuna değildir.

Öte yandan altı çizilmesi gereken diğer bir nokta da şu: ABD, Kürdistan sorununda artık doğrudan bir taraf konumundadır. Irak’ta siyasal ve askeri otoritesini kurumlaştırmaya bağlı olarak Güney’de konumlanan KADEK’i gündemine alacağı kesindir. KADEK’in tasfiyesi konusunda TC ile belli bir diyalog içinde olduğu da biliniyor. Hatta son çıkarılmak istenen pişmanlık yasasının hazırlanmasında ve çıkarılmasında ABD’nin de katkılarının olduğu belirtiliyor. ABD’nin KADEK politikasının somut olarak nasıl şekilleneceğini önümüzdeki haftalar veya aylarda göreceğiz.

Ama her koşulda kendisi de kapkara bir konumda olan KADEK’i kara günler bekliyor. “Onurlu teslimiyet” ve bu temelde düzenle bütünleşme, düzenin yasal bir bileşeni haline gelme istemi ve çabaları, son dört yılı özetleyen sürecin kendisi oluyor. Ama defalarca kanıtlandığı gibi, TC “onurlu” teslimiyete şans tanıma eğiliminde değil. “Topluma Kazandırma Yasası” ile tümünden içini boşaltarak, utanç içinde bırakarak, pişmanlık ve utancı bir yaşam biçimine dönüştürerek KADEK tasfiyeciliğini finale götürmek, Kürdistan değerlerini ve dinamiklerini onun eliyle kontrol altında tutmak ve çürütmek istiyor... Son pişmanlık yasasının amacı budur!

Bu sonucun ortaya çıkmasında hiçbir iradesi ve politik etkisi kalmamış KADEK’in pişmanlığa çanak tutan, “onurlu” teslimiyet eksenli kampanyalarının da rolü küçümsenmemelidir!

Bir kez daha kanıtlandı ve doğrulandı ki Mazlumlar’ın, Hayriler’in, Kemaller’in bir yaşam ve eylem çizgisi haline getirdikleri,

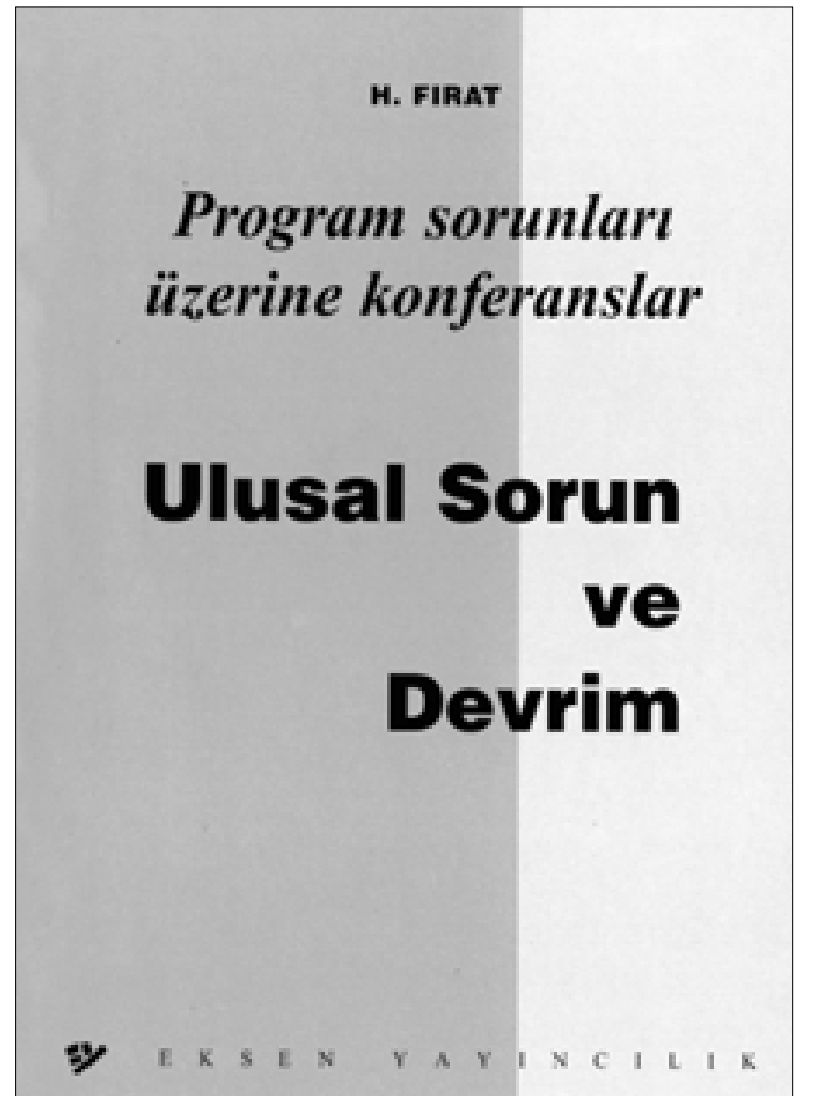
Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür!

İmralı ihanetinin getirdiği nokta ise, “Topluma Kazandırma Yasası” denilen onur kırıcı ve aşağılayıcı yaklaşımdır!

Kürt halkı ile, devrimci ve yurtsever güçlerle bu kadar alay edildiği bir dönemi hatırlıyor musunuz?

Anma:

Sivas’ta 10 yıl önce 37 aydınımızı diri diri yakan faşist-sömürgeci güçleri lanetliyor, 37 canımızı saygıyla anıyor, mücadelemizde yaşatma sözümüzü bir kez daha tekrarlıyoruz.

Patronlar şimdi de kölelik yasasının altına imza atmamızı istiyorlar...

Kölelik yasasına ve ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleye!

Çalıştığımız fabrikalarda, iş yerlerinde yıllardır "esnek üretim" adı altında bir dizi uygulamayı parça parça hayata geçiren sermaye, bununla da yetinmeyerek bunları iş yasası adıyla geçtiğimiz aylarda yasalastırdı. Bilinçli işçiler, yüz yılı aşkın bir süredir mücadele ederek ve bedel ödeyerek kazanılan temel hakları budayan bu yasayı, yerinde bir tanımlamayla, "kölelik yasası" olarak adlandırdılar. Sendika ağaları daha en başta sözde "iş güvencesi yasası"na karşılık kölelik yasasının çıkmasına göz yumdular. Göz yummakla kalmayıp, taslağı hükümetle birlikte hazırladılar. Bu bir yıl içinde yaptıkları tek şey işçilerin kafasını bulandırmak, sessizce yasanın çıkmasını beklemek oldu. Sonra da "nasılsa cumhurbaşkanı bunu veto eder, o da olmazsa Anayasa mahkemesinden geri döner" deyip ihanetlerini pişkince sürdürdüler. Böylece patronlara paha biçilmez bir hizmeti daha yerine getirdiler.

Fakat asıl suç bizde. Biz işçilerin ezici bir çoğunluğunun bu yasanın ne anlama geldiğinden, ne getirip ne götürdüğünden bile haberi olmadı. Hala da pek çoğumuz bilmiyor. Oysa bunu çıkaran patronlar ne istediklerini, ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. İstedikleri, bizleri köle gibi çalıştırıp sefalet mahkum etmek, böylece karlarına kar katmaktı. Yasayı çıkarması için hükümete baskı uyguladılar. Dört gözle bu yasanın çıkmasını beklediler.

Ve nihayet, bu kölelik yasası uygulamaya başlandı. Ama görünen o ki, patronlar kölelik yasasının çıkmış olmasını bile kendileri için yeterli bir güvence olarak görmüyorlar. Bu kan emici asalaklar şimdi de, bizleri tek tek çağırıp kölelik yasasının altına imza atmamızı istiyorlar. İstiyorlar ki kölelik zincirlerini boynumuza kendimiz geçirelim. İmza atmayan pek çok işçi arkadaşımızın işine son verilmiş bulunuyor. Yakında kölelik yasasını imzalatmak için hepimizi tek tek çağıracaklar. Peki ne yapacağız, ne yapmalıyız- nasıl bir tutum almalıyız?

İşçiler, kardeşler;

İş yasasının meclisten geçip onaylanması elbette her şeyin bittiği, yapılacak hiç bir şeyin kalmadığı anlamına gelmez. Asıl mücadele şimdi başlıyor. Eğer biz istemezsek, patronların karşısına örgütlü bir güç olarak çıkıp haklarımızı korumak için mücadele

edersek, bu yasayı kağıt üstünde kalmaya mahkum eder, patronların heveslerini kursağında bırakırız. Öncelikle bu bilinmelidir ve zorlu, uzun soluklu bir mücadeleye hazırlanılmalıdır.

Pratikte almamız gereken tutum bellidir! İş başvurusu yaparken ya da çalışırken önümüze konulan kölelik yasasını imzalamamalıyız. Bunu bireysel bir tutum olarak değil, bir sınıf tutumu olarak ortaya koymalı, haberi olmayanları haberdar etmeli ve daha imza metni önümüze konulmadan tüm işçilerle bu noktada tutumumuzu ortaklamalıyız. Zira patronların bu dayatması meşru olmadığı gibi yeni ve sinsi bir saldırının parçasıdır.

İmza atmamamız için iki neden var:

Birincisi; patronlar kölelik yasasını imzalatarak bizi her türlü uygulamaya daha baştan mahkum etmek istiyorlar. Yasadaki işçinin rızası alınmadan uygulanamayacak maddeleri de uygulamaya sokmak

istiyorlar. Eğer biz imzalamış olursak, patronlar buna dayanarak o maddeleri de aleyhimize işletebileceklerdir. Örneğin, bu durumda patron rızamız olmadan bizleri başka bir patrona ödünç verebilecektir. Karşı çıktığımızda gerekçe olarak da "sen zaten imza vermiştin, rızanı bana teslim etmiştin" diyebilecektir. Yani bu kan emiciler suskunluğumuzdan, örgütsüzlüğümüzden faydalanarak kölelik yasasında açık bırakılan maddeleri de tamamıyla kendi lehlerine çevirmek peşindedir.

İkincisi; patronlar asıl olarak elimizi kolumuzu bağlamak, kölelik yasasına karşı sesimizin soluğumuzun çıkmasını bu imza ile engellemek sevdasındadır. Asıl korkuları, yasadaki habersiz işçilerin uygulamalar başlayınca göstereceği tepkidir. Akıllarınca, kölece çalışma koşullarına karşı yükselecek muhalefeti önden engellemek, tepkileri dizginlemek istiyorlar.

İşçiler, kardeşler;

Şimdiye kadar kölelik yasasının ne anlama geldiğini bilmeyenler, peşpeşe gelen saldırılarla bunu daha iyi kavrayacaklar. Ama bunun için sıranın bize gelmesini beklemeye gerek yok. İşte şimdiden bölgemizde onlarca işçi sırf kölelik yasasının altına imza atmadıkları için işten atıldılar. Şu ya da bu nedenle devamı gelecek. Demek ki er ya da geç bize de sıra gelecek.

Bir sınıf olarak onların karşısına dikildiğimizde, saldırılara karşı birlikte durup, insanca çalışma ve yaşam koşulları için birlikte kavga ettiğimizde kazanamayacağımız hak, devremeyeceğimiz güç yoktur. İşte, bizler 10-12 saat çalışıp sefalet ücretine talim ederken, Fransız ve Alman işçileri "7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!" ve daha iyi yaşam koşulları için dişe diş bir mücadele veriyor ve patronlara ecel terleri döktürüyorlar. Yapmamız gereken budur. Bunu ise kendi gücümüze güvenerek, örgütlenerek başaracağız. Bunun bir adımı olarak;

Kölelik yasasına karşı mücadele komiteleri örgütleyelim. Onların karşısına tek tek bireyler olarak değil, bir sınıf olarak çıkalım.

Kölelik yasasının altına imza atmayalım. İmza atmadıkları için işten çıkarılan arkadaşlarımıza sahip çıkalım.

Geleceğimize, alınterimize ve onuruza sahip çıkmanın başkaca bir yolu yoktur.

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli sayısından alınmıştır...)

Esenyurt İşçi Bülteni:

İŞÇİNİN EMEKÇİNİN KÜRSÜSÜ

Patronların ve onların temsilcisi, hükümet, ordu, polis, ve medya üyelerinin yüksek kürsülere çıkıp milyonlarca işçinin, emekçinin gözünün içine baka baka söylediği yalanlara, savurduğu tehditlere YETER diyenler.

Yaşadığı sömürüye, baskıya, eşitsizliğe aşağılanmalara, yok sayılmalara karşı sesini duyurmak, tepkisini ortaya koymak isteyen

işçiler, emekçiler, kent ve kırsal yoksulları, öğrenciler, kadınlar artık sizin de bir kürsünüz var.

Esenyurt İşçi Bülteni sorunlarımızı, taleplerimizi, kölelik düzenine karşı tepkimizi yükselteceğimiz bir kürsüdür. Yazılarımız, şiirlerimiz, haber ve mektuplarımızla bu kürsüyü kullanalım.

Yükseltilen bu sese sesimizi katalım.

Dağıtımdan gözlemler...

BDSP'nin kölelik yasasını anlatan broşürünü bölgemizdeki iki ayrı sanayi sitesinde dağıttık. Dağıtım sırasında bir takım izlenimlerimiz oldu. Yoğunlaşan saldırılar karşısında işçi sınıfının her gün biraz daha duyarlı hale geldiğini gözlemledik. İşçilerle sorunları üzerinde diyalog kurmakta hiç zorlanmadık. Sohbetlerimiz sırasında birçok işçi saldırılar karşısında artık bir şeyler yapılması ve harekete geçilmesi gerektiğini ifade etti.

Sınıfa yönelik saldırıların yoğunlaştığı bu süreçte kucaklamak için işçilerin öfkelerini örgütleyerek devrim mücadelemize devam edeceğiz. Bu amaçla faaliyetimizi tüm hızıyla sürdürüyoruz.

BDSP Çalışanları/İkitelli

Örgütlü işçiler kazanır!

Temmuz, biz işçiler için zam ayıdır. Hepimiz, acaba patron ne kadar zam yapacak diye merak ediyoruz.

Aldığımız ücretler her gün daha da eriyip gidiyor. Bir gün ekmeğe, şekere, çaya, başka bir gün suya, elektriğe ya da sigaraya zam geliyor. Her zam bizim ücretlerimizden alıp götürüyor. Adeta dünyamız kararıyor, ayın sonunu nasıl getireceğimizi bilemiyoruz.

Kimimiz metalde, kimimiz plastikte, kimimiz de tekstilde çalışıyoruz. Sabahın köründe işe gidiyoruz, neredeyse güneşi hiç görmeden günde 10-12 saat çalışıyoruz. Sigortamız, sendikamız yok, yoğun mesailerden bun oluyoruz. Çalıştığımız ortamlar toz duman içinde, çalışma koşullarımız çok ağır. Tüm bunların karşılığında ise aldığımız parayla karnımızı bile doyuramıyoruz. Açlık ve yoksulluk içinde yaşıyoruz.

Oysa patronlar bizim köleler gibi çalışmamız sayesinde servetlerine servet ekliyorlar. En iyi evlerde oturuyorlar, en lüks arabalarla gezip tozuyorlar. Sürekli olarak işlerini büyütüyorlar. Fabrikalarına yeni fabrikalar ekliyorlar. Nereden geliyor bu değirmenin suyu? Hani kriz vardı?

Bunların hepsi birer balon, birer bahane. Zam dönemi geldi mi başlar bahaneler. Kriz var, fazla ücret veremeyiz, verirsek de iflas ederiz derler. Bu fabrika hepimizin diyerek bizlerden fedakarlık yapmamızı isterler.

Bu dönemde de aynı şeyler yapılacak. İşçi düşmanı AKP hükümeti memurlara yüzde 5 zam yapacağını söylüyor. Kamu işçilerine reva gördükleri ise sıfır zam. Evet, yanlış duymadınız sıfır zam. Yani hükümet kamuda çalışan işçilere bir kuruş ücret artışı yapmayacağını diyor. Bunu duyan patronlar hükümetin gerisinde kalırlar mı? Pek çok patron bu dönem zam yapmayacak. Soranlara da, "hükümet bile işçisinin ücretlerini artıramıyor, biz nasıl arttıralım" diyorlar.

Peki biz ne yapıyoruz? Çalıştığımız fabrikalarda yeni zammı ancak Temmuz ayı maaşını aldığımızda öğreniyoruz. Hayal kırıklığına uğrayınca da kızmaktan, küfretmekten başka bir şey yapmıyoruz. Kimimiz gidip patronla ya da müdürle birebir görüşüyoruz, üç kuruş daha fazla zam kopartmaya çalışıyoruz. Ama patronun nutuk dinleyip yerimize oturuyoruz. Zammı beğenmeyen kimi arkadaşlarımız da işi bırakıp gidiyor. Ama çoğunlukla yapılan zamma çaresiz razı oluyoruz.

Arkadaşlar, kardeşler, gelin bu zam dönemi de öncekiler gibi olmasın. Elimiz kolumuz bağlı beklemeyelim. Patronların insafına sığınmayalım. Zamları patronlar değil bizler belirleyelim. İşverenlerden insanca yaşamaya yetecek bir ücret talep edelim. Bu bizim en doğal hakkımız.

Tek tek değil, patronun karşısına toplu şekilde çıkalım. Bunun için bütün arkadaşlarımızla oturup konuşalım. Ne kadar zam isteyeceğimizi belirleyelim. Toplu görüşme komiteleri kuralım. İki-üç arkadaş temsilci seçip patrona gönderelim. Hepimiz adına onlar konuşsunlar, istediğimiz ücreti patrona söylesinler, bizim adımıza pazarlık yapsınlar. Patron istediğimiz ücreti vermediğinde ise kararlı davranalım, üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan çekinmeyelim. İş yavaşlatalım, ya da durduralım.

Unutmayalım, gücümüzü birleştirip birlikte hareket ettiğimizde kazanan biz olacağız.

Sefalet, sefalet ücretlerine hayır!

İnsanca yaşamaya yeterli ücret!

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli sayısından alınmıştır...)

Sömürü cehennemleri...

Küçük sanayi siteleri

Küçük sanayi siteleri sömürünün en yoğun ve katmerli bir şekilde yaşandığı alanlardır. Servis yok, sigorta yok, sendikanın zaten sözü bile edilemez. Ücretler asgari, mesailer yoğun, sağlıksız çalışma ortamları ve önlemlisizlikten sürekli yaşanan iş kazaları. Çalışma saatlerinin en normal sayılanı ise en az 12-14 saat. Çocuk ve genç işçilerin en çok sömürüldüğü alanlardır buralar.

Bunlardan biri de İstanbul Yeni Bosna'daki Doğu Sanayi Sitesi'dir.

Metal, plastik, ayakkabı, dokuma-iplik ve mobilya gibi işkollarının faaliyet gösterdiği Doğu Sanayi Sitesi, binlerce işçiyi bağrında barındırmaktadır. Sanayinin etrafını çeviren irili ufaklı fabrikaları da düşündüğümüzde, onbinlerce işçinin çalıştığı önemli bir işçi yatağı çıkar karşımıza.

Sitenin genelinde aşağı yukarı aynı sorunlar yaşanıyor. Bu işyerlerinde 10 ile 50 kişi arasında değişen sayılarda işçi çalışıyor. Birçok işyerinde servis yok. Bu durum karşısında işçilerin büyük bir kısmı her gün işyerlerine 30-40 dakikalık yolu yürüyerek geliyorlar. 5-10 milyon farkla aşağı yukarı ücretler aynı, genelde ise asgari ücret. Bütün iş yerlerinde yemek molaları aynı, yarım saat. İşe alınan bir işçi iki-üç ay deneme süresine tabi tutuluyor. İlk işe girerken iki ay denemesine rağmen fiili olarak üç-dört ay sürüyor bu süre. Sonunda işçi istedikleri gibi sömürebilecekleri bir performansta ise, kimi yerlerde sigorta girişi yapıyor. Site genelinde ise genç ve çocuk bedenler sigortasız ve iş güvencesiz bir şekilde tüketiliyor.

Üretim esnasında uyguladıkları "seri üretim" anlamına gelen "bant" sistemleriyle, 2-3 işçinin yapacağı işi, bir işçiye yüklüyorlar. Günde belli bir üretim adedinin istendiği bu seri üretim esnasında işçiler, istenen sayıyı çıkarmak ve makinenin hızına yetişebilmek için at gibi koşturmak zorunda bırakılıyor.

Patronlara bütün bu uygulamalar yetmemiş tabii ki. Bazı işyerlerinin giriş-çıkışına ve üretim esnasında işçileri görebilecek tarzda atölyelere kameralar yerleştirilmiş. Kölelik yasası da sitenin genelinde son dönemde yoğunlaşan baskı ve saldırılarla fiili olarak değişik adlar altında hayata geçiriliyor vb.

Yukarda saydığım sorunlar kendi çalıştığım işyerinde de mevcut. Seri üretim esnasında tuvalet ve su ihtiyaçlarımızı karşılamaya gittiğimiz sırada mallar yığılıyor, sağa-sola yerlere dökülüyor. Üretim esnasında toplamaya çalıştığımız taktirde ise, tezgahdaki mallar daha da fazla yığılıyor. Sanki, yere düşen ve kirlenen malların sorumlusu bizmiş gibi, personel müdürü ikide bir uyarıyor, işimize son vermekle tehdit ediyor. Özellikle zam dönemlerinde yoğunlaşan bu tehditler son dönemde işyerimizde haftaya iki toplantı sığdıracak şekilde yoğunlaşmış durumda.

Çıkışların yaşanacağı söylentileri de son günlerde dolaşmaya başladı. Örneğin geçenlerde müdür bizi yemekhanede toplayıp aynı gün astığı ilan getirerek madde madde okudu ve ne anlama geldiğini söyledi. Birkaç maddeyi alt alta sıraladığı bu açıklamalarda, verdikleri sefalet ücretinin demagojisini de etkili bir şekilde yaparak kısaca;

* İnsanların asgari ücretle geçinemeyeceğini biz de çok iyi biliyoruz. Üç vardiya yaptığımız taktirde herkes 8 saat üzerinden asgari ücret alacak ve geçinemeyecek. Onun için mesai yapıyoruz ki sizlerin cebine biraz daha fazla para girsin. Biz bunu yaparken sizin de işinizi iyi-verimli yapmanız gerekiyor ki, biz kazandığımızda siz de kazanabilesiniz. Şunu size açık söyleyeyim ki, işini düzgün yapmayan buradan gidecek. Burada herkes kalıcı değil. Evet arkadaşlar, hep birlikte el ele

vererek işyerimizi kalkındıracağız. Buna göre firmamızın çalışma politikası maddelerinden biri de; başarılı, verimli olarak tanımlanan kişi işini zamanında bitiren kişidir. Böyle kişiler zamanla belli kademelere getirilecek, zam dönemlerinde vardiya şeflerinin öneri ve onayları doğrultusunda normal maaşın biraz üzerinde para alacaklar. Verilecek olan 3-4 milyon ne ki demeyin, bu, mesailerle birlikte aya çarpıldığında iyi para ediyor.

* Çalışan işçi istenilen miktarı zamanında bitiremezse, o işin mesaiye kalınarak bitirileceği anlamına gelmez, mesaiye bırakılacak ve o zaman dilimi içerisinde ücret ödenmeyecek.

* Kart basmayan ya da unutan personel kart basmamış olduğu süreler içerisinde çalışmamış sayılacaktır. Vardiya amirlerinin gerekli gördükleri kişiler belirledikleri tüm durumlarda hiçbir mazerette bulunmadan mesai çalışmak (vardiya saati bittikten sonrası kastediliyor, yani mesainin mesaisi) ve vardiya değiştirmek zorundadır. Aksi durumlarda iş akdi feshedilecektir. Raporuz, izinsiz gelmeyen personelden durumuna göre gelmediği süre ile 2-3 defa çarpılarak kesinti yapılacaktır vb.

Maddelerden de görüldüğü gibi buradaki asıl amaç kölelik yasasına zemin hazırlamak. Sonrasında konuştuğum bazı işçi arkadaşlara ne anladıklarını sorduğumda; kimisi bir şey anlamadım derken, kimisi de "baskının daha da yoğunlaşacağı anlamına geliyor" dedi. Ben ise kölelik yasa tasarısının ne anlama geldiğini, neyi amaçladığını, bizden neleri götüreceğini anlattıktan sonra son uygulamalarla saldırılara zemin hazırladıklarını vb. anlattım.

Bu toplantılar ve yaptığımız sohbetler sonrası gördüm ki; ne yazık ki işçi arkadaşların hemen hepsi "kölelik yasasından" bihaberler. Bazı arkadaşlar bu yasayı duymamışlar bile. Ve görebildiğim kadarıyla Doğu Sanayi Sitesi işçilerinin büyük bir kısmı bu yasadan habersiz. Yasadan haberdar olanlar ise ne getirip ne götüreceğinin bilincinde değil. Bu bağlamda, BDSP ve Ekim Gençliği çalışan arkadaşların bildiri, afiş, broşür vb. çalışmalarını sitemizde görmek istiyoruz.

Doğu Sanayi Sitesi işçileri, kardeşler;

Yaşadığımız bu sefalet koşulları ne bizim kaderimizdir, ne de katlanmak zorundayız bu koşullara. Gittikçe katmerleşen bu sömürü koşullarında genç bedenlerimizin tüketilmesine ve yaşantımızın robotlaşmasına bir son vermeliyiz. Yaşanan bu sorunlar karşısında işyeri değiştirmek çözüm değil. Çünkü patronların kurduğu ücretli kölelik düzeni her yerde işliyor.

İşyerlerimizde kuracağımız birliktelikler ve komiteler aracılığıyla yoğun mesailer ve sefalet koşullarına karşı; "7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışmaz haftası!", "İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!", "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!", "Herkes genel sigorta hakkı!" için, yüzyıllık tarihsel kazanımlarımızı gaspeden kölelik yasasının iptal edilmesi için mücadele edelim.

Nasıl ki Doğu sanayi patronları kendi aralarında örgütlenip bütün sanayide aynı koşulları dayatıyorlarsa bize, biz de bütün sanayide kuracağımız koordineli örgütlülüklerimizle sorunlarımıza sahip çıkacak, mücadele edeceğiz. Unutmayalım ki; sadece bizim için değil, bizden sonra gelecek olan çocuklarımıza yaşanacak bir dünya bırakmak için de mücadele edeceğiz.

**Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

Doğu Sanayi Sitesi'nden bir işçi

Peygamberin ikinci gelişi

ABD'nin Irak için Türkiye'den asker isteyeceğine ilişkin haberler gittikçe yoğunlaşırken *Boston Globe*'den Ellen Goodman "Amerikan İmparatorluğu yalancılık üzerine kuruluyor" başlıklı yorumunda, "Bush'un Irak'ta savaşa girmesinin arkasındaki gerçek nedenleri ve bu nedenlerin neden halka anlatılmayacağına inandığımı hâlâ bilmiyoruz" diyor.

Ağır sorumluluk

The Guardian'ın da vurguladığı gibi "Irak çok tehlikeli bir yer; orada dünyanın en militarize olmuş halkı yaşıyor. Irak'ta erkeklerin büyük bir çoğunluğu askeri eğitim görmüş, bir kısmının da İran-Irak savaşından kalma cephe deneyimi var". **İşgalci güçler**, şimdi bir gerilla savaşı geliştirmeye başlayan **Baas Partisi** militanlarıyla, ABD işgalinden hoşnutsuz, kendi yönetimlerini kurmak isteyen, dışından tırnağına kadar silahlı **Şii milisler** arasında sıkışmaya başladı. Pazartesi gazeteler, ABD askerlerinin, isyanı bastırmak için güç göstermeye karar verdiğini, sömürge valisi, **Bremer**'in "İrademizi eninde sonunda bu ülkeye dayatacağız" dediğini aktarıyordu. Çatışmanın ateşi giderek yükselecek.

Çocuklarınızı böyle bir ortama, öldürmeye ve ölmeye gönderebilmeniz için çok sağlam ahlaki ve tarihsel gerekçeleriniz olması gerekir. Ama, öncelikle, ortak olmaya hazırlandığımız işgali başlatan "koalisyon güçlerinin" gerekçeleri konusunda kafanız açık olmalıdır. Bu yüzden, ABD Türkiye'den asker talep ettiğinde, hükümeti ahlaki ve tarihsel açıdan ağır bir sorumluluk bekliyor. Bu özellikle **ağır bir sorumluluk** olacak çünkü, ABD'de ve İngiltere medyasında gittikçe biriken kanıtlar, her iki yönetimin de savaşa gidebilmek için kendi kamuoylarına ve parlamentolarına yalan söylediğini gösteriyor.

İmparator bu, yalan da söyler gerekirse...

Hatırlarsanız, **kitle imha silahlarına** sahip olduğu için, **Saddam** rejimi hem komşuları hem de dünya için büyük, acil bir tehlike oluşturuyordu. Bu yüzden ABD-İngiltere "koalisyonu", **Saddam** "kitle imha silahlarından barışçıl yollarla arındırılmadığı için" Irak'ı işgal etmişti. İlginçtir, Saddam rejimi kendisini imha etmeye gelen güçlere karşı kitle imha silahları kullanmadığı gibi, 1 Mayıs'tan bu yana işgal güçlerinin tüm çabalarına rağmen Irak'ta kitle imha silahlarının izine rastlanmadı.

Ya Bush ve Blair hükümetleri, savaşa girmek için ülkelerinin parlamentolarına ve halklarına yalan söylemişti ya da istihbarat örgütleri tümüyle başarısız kalmıştı. Her iki ülkede de istihbarat örgütleri üst düzey yetkilileri, adları gizli kalmak koşuluyla, güvendikleri gazetecilerle konuşup hükümetlerinin verdikleri bilgileri saptırdığından, raporlara makyaj yapmaları için kendilerine baskı yapılmış olduğundan yakınmaya başladılar. Şimdi her iki ülkede de birer parlamento komisyonu iddiaları soruşturuyor. Ortaya dökülenlerse istihbarat örgütlerinin yakınmalarında haklı olduğunu gösteriyor. Savaşa gerekçe olarak ileri sürülen dosyalarda temelsiz iddialar ortaya atılmış, savlar kimi araştırmacılardan alınan metinlerle kaynak gösterilmeden zenginleştirilmiş, istihbarat abartılarak raporlara konmuş vb...

Ancak, muhafazakar İngiliz gazetesi **Times**'in yorumcularından **Ben Macintyre**'a göre ortada şaşılacak bir şey yok. Olanlar imparatorluk sürecinin gereği. Bugün Trafalgar Meydanı'nda heykeli bulunan **General Sir Charles Napier** da Hindistan'ın **Sind** (Pakistan) eyaletini yine böyle uydurma raporlarla desteklenen gerekçelerle işgal etmiş. İleri sürülen itirazlara karşı **Napier** şöyle diyormuş: "Sind'i almaya hiçbir hakkımız yok ama yine de alacağız ve bu, çok kârlı, faydalı bir alçaklık olacak." (**Times**, 28/06)

"Peki öyleyse savaşın gerçek nedeni ne" diye soruyorsanız yardımcı olmaya çalışayım. İsrail gazetesi **Haaretz**, Bush ile Filistin Başbakanı **Abbas**'ın yaptıkları konuşmanın metnini açıkladı. Bush, Abbas'a demiş ki: "Tanrı bana El Kaide'ye vur dedi, vurdum. Ondan sonra Saddam'a vur talimatı verdi, ona da vurdum. Şimdi Ortadoğu sorununu çözmeye kararlıyım." (26/06) Eskiden imparatorlar kendilerini Tanrı ilan ederlerdi. Bush mütevazî, **peygamberlikle** yetiniyor... Sanırım durum şimdi açıklığa kavuştu. Biliyorsunuz peygamber ikinci kez gelip ordularının başına geçtiğinde iyi ve kötü arasında bir "Armageddon" (nihai büyük savaş) başlayacaktı...

Ergin Yıldızoğlu

(Cumhuriyet, 2 Temmuz '03)

İsrail ve BBC

Cumartesi gecesi BBC'de yayımlanan 'İsrail'in Gizli Silahı' adlı program, İsrail ile BBC ilişkilerini bir kez daha gerginleştirdi. İsrail, BBC'yi boykot kararı aldı. BBC'nin 'Muhabir/Correspondent' dizisinin bir parçası olan program aslında, dünyanın tek nükleer rehinesi olan Mordehay Vanunu üstüneydi. Mart ayında BBC 2'de 19.15'te yayımlanması programlanmıştı. Ancak, Azor Adaları'ndaki Bush/Blair zirvesi haberleri gerekçe gösterilerek yayımlanmamış, dizinin yapımcılarının büyük tepki göstermesi üzerine 'prime time' olmayan 23.20'de yayına sokulmuştu. Cumartesi günü tekrarlandı. Olenka Frenkiel'in hazırladığı programda, Mordehay Vanunu'nun izinde, İsrail'in nükleer çalışmaları; bir zamanlar Vanunu'nun da çalıştığı Dimona Nükleer Merkezi'nin faaliyetleri; bu merkezin Knesset denetiminde olmayıp sadece başbakana bağlı çalışması ve bu merkezde çalışanların 100'den fazlasının radyasyon nedeniyle nasıl hastalandıkları gözler önüne seriliyordu. Kimse konuşmak istemiyordu. Hastalar, İsrail Gizli Servisi tarafından susturuluyor ve 'Akıbetiniz Vanunu'ya benzer' diye tehdit ediliyordu.

İsrail'in nükleer çalışmalarını da yürüten kahramanı, general Yakov'un emekli olduğunda 'Hayat Hikâyesi' adı altında anılarını yayımlayıp, İsrail'in nükleer programını açık etmesiyle nasıl vatan hainliği mertebesine indirildiği, 2 yıl ev hapsine mahkûm edildiği de programda yer alıyordu. 3 yıl önce İsraili Araplardan meclis üyesi bir milletvekilinin büyük tabuyu yıkararak Knesset'te, İsrail'in nükleer silahları hakkında yaptığı konuşmanın nasıl engellendiği de sergileniyordu. Ayrıca İsrail'in 2000 Şubat'ında Gazze'de, Filistinlilere karşı, biyolojik gaz kullandığı da iddia ediliyordu. İsrail her türlü ulusal ve uluslararası denetim dışında 1967 yılında Nixon ve Golda Meir arasında imzalanan anlaşma uyarınca nükleer ve biyolojik silahlara yönelik faaliyetini sürdürüyor. BBC sık sık İsrail'in Filistinlilere karşı biyolojik silah kullandığını dile getiriyor. İsrail hükümeti onları antisemitizmle suçluyor. Bu arada ABD ve Birleşik Krallık, bir türlü bulunamayan nükleer ve biyolojik silahları gerekçe ederek Irak'ı işgal ediyor; İran'ı ve Kuzey Kore'yi tehdit ediyor; Ortadoğu'yu kan gölüne çeviriyor.

İsimsiz mahkûm Vanunu

Mordehay Vanunu, İsrail'in nükleer tesisi Dimona'da 1976 yılından 1985 yılına kadar teknisyen olarak çalıştı. Fabrikanın gizlice nükleer silah ürettiğini saptadı. 1986 yılında Londra'da yayımlanan Sunday Times gazetesine İsrail'in nükleer silah programını belgeler ve fotoğraflarla açıkladı. Kanıtları, o tarihte İsrail'in, meclisinin ve vatandaşlarının bilgisi dışında 200 adet nükleer silah başlığı depoladığını ortaya koyuyordu. Eylül 1986'da, daha Sunday Times haberi yayımlanmadan, Mordehay Vanunu, Mossad'ın bir kadın ajanı tarafından baştan çıkarılıp Londra'dan Roma'ya getirildi. Roma'da kaçırıldı, ilaçla uyutuldu ve İsrail'e götürüldü. Gizli bir mahkemede 'ihnet' ve 'casusluk' suçlamalarıyla 18 yıla mahkûm edildi. Hiçbir para almamış, hiçbir yabancı ülkeyle teması olmamıştı. 1998 yılına kadar ailesi, avukatı ve bir din adamı ile ekran aracılığıyla, nadiren yapabildiği görüşmeler dışında tecritte tutuldu. Mart 1998'de tecrit cezası, İsrail'in güvenliğine artık bir tehdit oluşturmadığı gerekçesiyle sona erdirildi; ancak af talebi suçlu olduğunu kabul etmediği için reddedildi. "Bütün bölgeyi tehdit eden nükleer silahlanmayı açığa çıkarmak için özgürlüğümü feda ettim ve hayatımı tehlikeye attım. İsrail vatandaşlarının ve bölge halklarının çıkarı için çalıştım."

Vanunu'nun cezasının bitimine 1 yıl kalmış olmasına rağmen serbest bırakılması beklenmiyor. Duruşmaları gizli sürdürülüyor. Serbest kalma talepleri reddediliyor. Vanunu, Iraklı olsaydı, Batı dünyası onu kahraman ilan ederdi. Nobel Barış ödülüne bile aday gösterilirdi. Ama Mordehay Vanunu, Iraklı değil. O, ABD'nin stratejik müttefiki olan İsrail'in nükleer silahlanma programını açıklayan İsrail vatandaşı bir Yahudi.

Murat Çelikkın

(Radikal, 2 Temmuz '03)

Mücadele Postası

Ateşli yürek halen davasına emek harcıyor!

İzmir'e gelişimin en güzel olayı seni ziyaret etmek oldu Hatice yoldaş. ÖO sürecinde seni alnından öpemedim, bu kez öptüm.

Bir yoldaşın küçük kızı, senin için "kız Habip" diyordu. Şirin kızın bu sevimli gafi aslında bir gerçekliği de ifade ediyordu. Habip ve Ümit yoldaşlarla birlikte sizlerin zor dönem devrimcileri olduğunuzu ifade ediyordu. En azından karşısındakilere hissettirdiği duygu buydu. Zor bir dönemden geçerken zor dönem devrimcileri ayrı bir önem kazanıyor. Bu dönemde sizi anmakla değil yaşatmakla yükümlüyüz. Bu yüzden senin yanına gelmek, şirin kızın sevimli gafi hep bu yükümlülüğü çağırıyor.

Sürekli düşünüyorum, sizleri zor dönem devrimcisi kılan özellik neydi diye? Sonunda buldum... Sende, Habip ve Ümit'te, siz şehit yoldaşlarımızda belirgin bir misyon duygusu vardı. Parti misyonu sizin için bir apolet değil derin bir sorumluluktuk.

Sizi yaşatmak için aynı misyon duygusuna sahip olmak gerekiyor. Uğruna tereddütsüzce öldüğünüz davayı güçlendirmek için de misyon duygusuyla, yani partili olma onuru ve sorumluluğuyla hareket etmek gerekiyor. Misyon duygusundan yoksunluk her zaman olduğu gibi içinde bulunduğumuz zor dönemde de öldürücü bir virüstür. Bu virüsün hakim olduğu bünye ne sizi yaşatabilir, ne de uğruna öldüğünüz davaya bir şey katabilir. Bu virüsle malul kimse yok olur gider.

Misyonun altı emekle doluyor. Misyonla atalet asla bir arada bulunmazlar. Sorunlar karşısında çözücü olmak bir yana, okumak yazmak dahi bir emek sorunudur. Sizi güçlü kılan ve parti misyonuyla donatan, ataletle uzak olunuz ve emek harcamaktan hiçbir zaman kaçınmamanızdır.

Özcesi yoldaş senin yanında atalet içinde kaldığım anlardan dolayı kendimden utandım. Ve sarsıldım... Kendime gelmeye çalışıyorum. Yani etkileyici devrimci yaşamınızla hala partimiz için emek harcıyorsunuz.

Sizlerle, uğruna ölümü kucakladığınız davayla kazanacağız!..

TKİP davası 1. Ekip ÖO gazisi

Deride işçi kıyımı devam ediyor...

İzmir'de sendikası, örgütsüz olan deri işkolunda sendika üyesi olan deri işçileri örgütsüzlükten güç olan deri işverenleri tarafından işten atılmaya devam ediliyorlar. Menemen Serbest Bölge'deki Ağartıoğlu işçilerinin sendikasılaştırma ve işçi kıyımına karşı serbest bölge girişinde direnişleri sürerken, bu saldırı dalgasına son olarak Karabağlar'da kurulu olan Dönmez Dericilik işçileri de maruz kaldı. Yaklaşık iki hafta önce de 9 işçiyi işten atan Dönmez Dericilik patronu Kemal Dönmez 90 kişiyi daha işten atarak, sendikal örgütlülüğe tahammülsüzlüğünü bir kez daha gösterdi.

Bu saldırı üzerine işçiler fabrika önünde beklemeye başladı. Gerek Ağartıoğlu gerekse de Dönmez Deri patronunun bu tahammülsüzlüğü bir kez daha göstermiştir ki, İzmir'de sendikası ve örgütsüz olan deri fabrikalarının sahipleri bu işletmelere sendika sokmama konusunda kararlılar.

Aliğa Petkim Petrokimya kompleksinde 10 işçi zehirlendi

Aliğa Petkim Petrokimya kompleksinde klor alkail ünitesinde geçtiğimiz hafta bir arıza meydana geldi. Klor Alkail ünitesi devreden çıkınca bölüme klor gazı buharı yayıldı. Burada bakım çalışması yapan on işçi buhardan zehirlendi. Zehirlenen işçiler hastahane tedavisi altına alındı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Sendika üyeliği için her girişimi işçileri işten çıkararak boşa çıkarmaya çalışmaktalar. Ancak işten çıkarmalar yine de çözüm olmamakta, fabrikalarından atılan işçiler fabrika önlerinden atılmamakta, direnişler bitirilememektedir.

Bu noktada İzmir'in birbirinden uzak iki bölgesindeki deri işçileri tarafından ayrı ayrı sürdürülen mücadele, "ortak komite, ortak direniş!" perspektifiyle bir üst platforma taşınmalı, güçler birleştirilmelidir. Ağartıoğlu ve Dönmez patronlarının sendikayı işyerine sokmama konusunda ortak hareket ettiği görüldüğüne göre, sendikal hakkı kazanmak için Ağartıoğlu ve Dönmez işçisinin de ortak hareket etmesi gerekmektedir. Ayrıca işçilerin üyesi olduğu Deri-İş sendikası daha aktif ve mücadeleciler davranma konusunda zorlanmalıdır.

Kazanmanın yolu mücadeleden geçmekte. Hele hele günümüzde Türkiye sanayisindeki bütün kritik işletmelerin (Petkim, Tekel, Tüpraş vb.) satışa çıkarıldığı düşünülürse en küçük bir hakkın dahi nasıl diş diş bir mücadeleyi gerektirdiği daha iyi anlaşılır. Dönmez ve Ağartıoğlu işçisinin önünde eylemli sınıf dayanışmasını daha etkin örmek için önce kendi eylemli birlikteliklerini kurma zorunluluğu durmakta.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Zafer direnen emekçinin olacak!**

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sivas katliamının 10. yılı paneli

2 Temmuz Platformu, 28 Haziran günü Fuar DİSK Kültür Salonu'nda Sivas katliamının 10. yıldönümü dolayısıyla bir panel düzenledi. Ön hazırlığın zayıf olması katılımı da etkiledi. Panelde yaklaşık 50 kişi katıldı.

Ali Rıza Arslan, Ali Haydar Aktaş, Asım Eren ve Selahattin Özer'in panelist olarak katıldığı etkinlikte 15-20 dakikalık konuşmalar ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Konuşmalar neden Sivas, neden Pir Sultan etkinlikleri ve neden bu aydın, sanatçı ve yazarlar hedef alındı çerçevesinde yoğunlaştı. Prof. Asım Eren, "Sistem kendi varlığını sürdürürebilmek için bu tür katliamları ya teşvik ediyor, ya da bizzat kendisi yapıyor" diyerek sorunun özünü ortaya koydu.

Diğer panelistler ise Osmanlı despotizminden alınan mirasın cumhuriyet döneminde de devam ettiğini, başta devrimci

ve sosyalistler olmak üzere Alevilere, Kürt halkına ve diğer milliyetten halklara baskı, zulüm ve katliam uygulamalarından söz ettiler. 12 Eylül despotizm döneminde ise cezaevlerinde insanlık dışı işkencenin yoğun bir biçimde devam ettiği, tüm toplumun zapt-u rapt altına alınarak kazanılmış hakların gaspedildiği belirtildi. Egemenlerin kendi bekası için muhalif güçleri baskı altında tutarak bugünlere geldiği, gerici ve faşist odakların maşa gibi kullanılarak halkın terörize edildiği, bugünlerde de değişik yöntemlerle "demokrasibilik", "insan hakları", "AB'ye uyum süreci" adı altında çeşitli aldatmacalarla baskı ve zorun devam ettiği vurgulandı. Tüm bu baskılar karşısında asıl sorun olarak başta işçi sınıfı olmak üzere emekten yana güçlerin anlamlı bir karşı koyuşunun olmadığı vurgulandı. Panel soru-cevap kısmından sonra bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Sendika ağalarına
güvenme!
Yeni bir ihanete
izin verme!***

**TİS'lere sahip çıkalım!
Grev silahını kuşanalım!**

**Saldırıılara
karşı
direnış
komitelerinde
örgütlenelim!**